

НОРА РОБЪРТС ПОБЕДА НА СЪРЦЕТО

Превод от английски: Таня Виронова, 2000

chitanka.info

ПЪРВА ГЛАВА

Фокси лежеше на пода под колата и гледаше втренчено долната част на „Ем Джи“-то. Около нея силно миришеше на бензин, докато тя затягаше болтовете.

— Знаеш ли, Кърк, какво ли щях да правя, ако не ми беше дал тези работни дрехи? Не знам как да ти се отблагодаря — рече тя и в красивия ѝ контраалтов глас се прокрадна сарказъм.

— Нали за това са братята! — дочу отговора и почти видя усмивката, изписана на лицето му, въпреки че в момента виждаше само края на изтърканите му джинси и мръсни маратонки.

— Чудесно е, че мислиш така разкрепостено — продължи Фокси, докато работеше с ключа. — Някои по-консервативни братя сигурно щяха да настояват да затегнат предавката сами или поне да помогнат.

— Аз не съм женомразец. Винаги съм смятал жените за равни на мъжете — отвърна Кърк. Тя видя как маратонките се отдалечават по бетонния под на гаража. После чу звука от преместване на инструменти. — Ако не беше решила да ставаш фотограф, щях да те взема в резервния си екип от монтьори.

— За мое щастие, предпочитам ръцете ми да са натопени в разтвор за промиване на снимки вместо в автомобилно масло — Фокси подпря бузата си с опакото на ръката. — И ако не бях наета да направя снимките за книгата на Пам Андерсън, изобщо нямаше да съм тук, затънала до шия сред резервни части и намазана със смазка вместо с крем.

Когато чу топлия му смях, тя си помисли колко много ѝ беше липсвал. Вероятно защото двугодишната им раздяла изобщо не беше го променила. Той си беше абсолютно същият, сякаш само преди минута бе затворила вратата и отново я беше отворила. Лицето му беше все така бронзово от слънцето и вятъра и набраздено от белези и следи от катастрофи, които обещаваха с времето да се задълбочат и да станат още по-привлекателни. Косата му беше все така гъста и къдрава

като нейната собствена. Разликата бе само в това, че неговата бе тъмноруса, почти златиста, докато нейната бе наситеночервена. Над устната му се кипреха познатите ѝ мустаци, които се движеха, когато се усмихваше. Фокси не си спомняше брат си без мустаци. Тя беше на шест, а той на шестнадесет години, когато мустаците се появиха върху лицето му и оттогава присъстваха там като неизменна част от него. Цели седемнадесет години. Освен това виждаше, че безразсъдството му също си бе останало непроменено. Присъстваше в усмивката, в очите, в движенията.

Като дете Фокси го обожаваше. Кърк беше високият, златен герой, който ѝ позволяваше да върви след него. Той пръв я нарече Фокси и името лепна на десетгодишната Синтия Фокс за цял живот. Когато брат ѝ напусна дома, за да се отдаде на кариерата на професионален състезател, тя живееше от и до неговите редки идвания и още по-редки и къси писма. Кърк възмъжа, израсна и стана в очите ѝ още по-съвършен и неповторим. Беше на двадесет и три, когато спечели първото си състезание. Фокси бе на тринадесет.

Тази сладка и красива година от нейния живот бе и годината на най-голямата и непоносима мъка. Беше късно вечерта, когато се връщаше от града заедно с родителите си. Пътят беше хлъзгав от падналия сняг. Тя гледаше през прозореца на колата, докато по радиото свиреха пиеса от Гершуин, но Фокси бе прекалено млада, за да я познае или възприеме. Затова се облегна на задната седалка, затвори очи и започна да си тананика мелодия, популярна сред ученическите среди на нейното поколение. Мечтаеше как вече си е вкъщи, как си пуска плочата и се обажда по телефона на най-добрата си приятелка, за да си говорят за единственото важно нещо в живота — момчетата.

Изведнъж, без никаква причина или предупреждение, колата започна неудържимо да се пързала. Завъртя се диво няколко пъти, набра още повече скорост, тъй като гумите изобщо не можеха да спрат върху мокрия, плъзгащ се сняг. Навън се виждаше само бялата виелица. Фокси чу как баща ѝ изруга опитвайки се да възстанови контрол върху автомобила, ала беше я обхванал такъв неописуем, сковаващ сърцето страх, че изобщо не може да реагира. Чу удара на колата в телеграфния стълб, усети сблъсък и неочаквана остра болка. Почувства студ, сякаш бе изхвърлена от колата, а после усети

снежинки да падат върху лицето ѝ. Сетне пропадна в тъмнина и повече не чувстваше нищо.

Първото нещо, което видя след двата дни кома, бе лицето на Кърк. Радостта, която я обзе, изчезна в мига, в който си спомни за катастрофата. Тогава прочете в очите му всичко — скръбта, мъката, нерешителността. Тя заклати яростно глава. Сякаш искаше да изтрие, да не приеме думите, които Кърк все още не бе произнесъл. Той внимателно се наведе към нея и допря лицето си до нейното.

— Сега сме съвсем сами, сестричке. Аз ще се грижа за теб.

И наистина го направи, макар и по свой начин. Следващите четири години Фокси го следваше неизменно във всичките му пътувания, от състезание до състезание, от писта на писта. Завърши образованието си с помощта на цяла серия частни учители и с различна степен на успех. Но през своите тийнейджърски години Синтия Фокс научи много повече неща от алгебрата и историята. Научи как се сменя бутало и какво е това турбодвигател, научи как да разглоби мотор и после да го сглоби отново, научи правилата на пистата. Израсна в един мъжки свят, изпълнен с миризмата на бензин и спирачно масло и грохот на машини.

Кърк Фокс беше мъж с една-единствена страст — автомобилните състезания. Фокси знаеше, че понякога той напълно забравя за нея и нейното съществуване, и го разбираше. Недостатъците в характера му я караха да го обича още повече. Тя израсна дива и свободна и въпреки това, колкото и противоречиво да звучи, защитена и обградена с особено внимание.

Отиването в колеж беше шок за нея. През следващите четири години светът ѝ се разви и разшири. Фокси разбра какво означаваше да живее в пансион с момичета. Тъй като имаше проникателен поглед за цветовете, линия и кройка, разработи свой собствен стил на обличане. Откри, че женските клубове и сбирки не са по вкуса ѝ. Детството ѝ бе преминало толкова свободно и бе възпитало такъв дух на независимост у нея, че сега не можеше да приеме каквито и да било правила. Беше ѝ лесно да се противопостави и устои на колежаните, защото всички те ѝ изглеждаха глупави и недорасли момченца. Тя влезе в колежа върлинещо и недодялано девойче и излезе стройна като върба млада жена с вродена грация и страст към фотографията. Двете години след колежа наблегна върху развитието на таланта си и положи

всички възможни усилия, за да изгради своя собствена кариера. Работата, която трябваше да свърши за Пам Андерсън, бе добра оферта, но и нож с две остриета. Позволяваше ѝ да прекарва известно време с брат си и в същото време разтваряше още повече вратата на възможностите пред нея. Фокси обаче знаеше, че първото все още бе по-важно за нея от второто.

— Предполагам, че ще бъдеш шокиран, ако ти кажа, че не съм надниквала в автомобил поне две години — призна си тя, докато затягаше болтовете.

— И какво правеше, когато предавката ти се е нуждаела от ремонт? — попита Кърк, като погледна за последен път под капака на „Ем Джи“-то.

— Пращах колата на монтьора — промърмори Фокси.

— С твоя опит? — той бе толкова изненадан, че се наведе и погледна под колата. — Заслужаваш двадесет години затвор за подобно престъпление.

— Нямах време — въздъхна тя и продължи, сякаш за да се оправдае. — Ала промених някои неща през последния месец.

— Тази кола е класика — Кърк внимателно затвори капака и избърса повърхността му с чист парцал. — Ако позволиш на някой друг да я пипа, значи си луда.

— Добре де, не мога да я пращам всеки път на Чарли, когато вземе да киха, но... — Фокси спря тирадата си, защото дочу шума на спиращ пред гаража автомобил.

— Хей, тук няма място за бизнесмени — дочу гласа на брат си тя и долови усмивка в думите му. Остави ключа.

— Просто искам да проверя как развиваш инвестициите ми — беше отговорът, произнесен от дрезгав мъжки глас.

О, Боже! Това беше Ланс Матюз. Фокси веднага разпозна ниския, вълнуващ глас. Ръцете ѝ мигновено се свиха на юмручета. А сърцето ѝ се качи в гърлото и заби там ускорено. Спокойно, Фокси, задръж топката, каза си тя и се опита да запази самообладание. Смешна работа, помисли си, като отпусна пръсти. Възмущението и негодуванието не би трябвало да останат живи след шест години раздяла.

От ъгъла, под който лежеше на земята, видя, че той също носи протрити джинси и маратонки, които, въпреки че не бяха изцапаш с

грес, бяха изтъркани и оръфани. Защото прави посещение при бедните, помисли си Фокси и се опита да потисне надигащото се презрение. Шест години са много време, напомни си отново тя. Може би сега е станал по-поносим. Въпреки че се съмняваше в това.

— Не успях да дойда за тренировъчната обиколка тази сутрин. Как беше?

— Вдигна над триста и двацет — отвърна брат ѝ и Фокси чу звука от отваряне на бира. — Чарли искаше да я пусне за още една, ала нямаше нужда. Тя е супер, абсолютно! — от тона на гласа му Фокси разбра, че брат ѝ напълно бе забравил за нея и говореше и само за колата и състезанието.

Мисълта му бе заета единствено с това, да спечели в неделя. Дочу леко щракане и до ноздрите ѝ достигна приятен аромат. Изненада се сама, че си спомни за елегантните пури, които Ланс пушеше. Разтърка носа си с ръка, сякаш да прогони приятния спомен.

— Каква е тази нова играчка? — попита Ланс, като се приближи до „Ем Джи“-то. Фокси чу, че отваря капака му. — Прилича ми на онази, която купи на сестра си, след като взе шофьорската си книжка. Тя все още ли си играе със своите фотоапарати?

Истински разгневена, Фокси изпълзя и се измъкна изпод колата. В мига, в който се изправяше, зърна изненадата, изписана върху лицето на Ланс.

— Играчката е същата — отговори студено тя и стана на крака. — И не си играя с апаратите, а работя с тях. За твоє сведение.

Косата ѝ бе хваната на конска опашка и откриваше омацаното с грес лице. Работните дрехи, които бяха на Кърк, бяха огромни и безформени и висяха по тялото ѝ. В черната си от масло ръка държеше гаечен ключ. И въпреки възмущението, което я заслепяваше, Фокси успя да види, че Ланс Матюз бе по-красив и привлекателен, отколкото когато и да било. Шестте години бяха задълбочили бръчиците по сурово изсеченото му лице, което по някаква странна прищявка на съдбата бе отгоре на всичко и красиво. Красив беше бледо определение, когато ставаше дума за Ланс Матюз. Защото косата му бе черна, гъста като буйна растителност, завита на къдрици около яката на ризата му и виеща се непокорно около лицето. Веждите му бяха леко събрани над очите, които сменяха цвета си от стоманеносиво до светъл дим в зависимост от настроението. Класическите му черти бяха

нарушени от малък белег над лявата вежда. Беше по-висок от Кърк и имаше по-широкоплещеста фигура, но притежаваше естествена лекота в движенията и обноските, която липсваше на брат й. Фокси знаеше, че под небрежната външност се криеше силен характер. Между двадесет и тридесетгодишна възраст бе един от най-добрите автомобилни състезатели в света. Беше чувала да казват, че Ланс Матюз има ръце на хирург, инстинкт на вълк и нерви на дявол. На тридесет години бе спечелил световното първенство по автомобилизъм и най-неочаквано се бе оттеглил. От оскъдните на информация писма на брат си тя знаеше, че през последните три години Ланс успешно спонсорира състезатели и коли. Сега стоеше и наблюдаваше устата му, извита в лека усмивка, която всъщност беше негова запазена марка.

— Охо, това ако не е Фокс! — рече той и очите му пробягаха по работния комбинезон и обратно върху лицето й. — Шест години не са сложили никакъв отпечатък върху теб.

— Както и върху теб — отвърна тя, бясна, че първата им среща я свари толкова неподготвена. Чувстваше се като глупачка. Като малка влюбена тийнейджърка. Отново. — Колко жалко.

— И езикът ти си е същият. Както винаги, остър — зъбите му проблеснаха в по-широка усмивка. Очевидно фактът, че тя все още бе непокорно и заядливо хлапе, го забавляваше. — Липсвах ли ти?

— Дотогава, докато те забравих — отговори Фокси и подаде гаечния ключ на брат си.

— Тя все още няма никакво уважение към по-възрастните — обърна се Ланс към Кърк, докато очите му не се откъсваха от лицето й, на което бе изписана готовност за кавга. — Бих те целунал за добре дошла, ала никога не съм обичал вкуса на машинно масло. Освен това има опасност да ме ухапеш.

Той я дразнеше, както винаги. Брадичката на Фокси затрепери и тя я вирна непокорно, както когато се чувстваше несигурна.

— За щастие и на двама ни, Кърк има машинно масло в неограничени количества.

— Ако се разхождаш в този вид през остатъка от сезона — предупреди я Кърк, като остави ключа в кутията, — ще те вземат за някой от монтьорите или резервните състезатели.

— Остатъкът от сезона ли? — погледът на Ланс се изостри и той си дръпна от пурата. — Ти смяташ да останеш през целия сезон? Това

нещо като ваканция ли е?

— Трудно би могло да се нарече — тя изтри ръцете си в крачолите на гащеризона и се опита да изглежда незаинтересована. — Тук съм по работа, като фотограф, а не като зрител.

— Фокси работи за онази писателка, Пам Андерсън — обясни Кърк, като отпи от бирата си. — Не ти ли казах?

— Спомена нещо за някаква писателка — промърмори Ланс, — но тогава не обърнах внимание — наблюдаваше лицето ѝ така, сякаш се опитваше да види какво има под слоя масло. — И така, отново ли ще пътуваш с нас през целия шампионат?

Фокси помнеше тази напрегнатост в очите му. Беше време, когато дишането ѝ спираше от тях. В него имаше нещо дълбоко, сурово и истинско. Макар и да бе съвсем млада, тя можеше да различи и да усети неподправената и извираща от тях сексуалност. Тогава я смяташе за очарователна. Сега мислеше, че е опасна. Ала прояви воля и не отвърна очи от неговите.

— Точно така. Жалко, че ти няма да си с нас.

— Не си познала — отговори той. Напрегнатостта изчезна и Фокси видя как в очите му отново изгря светлина. — Кърк се състезава с моя кола. Имам намерение да го придружавам и да гледам как печели навсякъде — видя как тя се намръщи, преди да се обърне към брат си. Но той продължи спокойно. — Предполагам, че ще ме запознаеш с тази Пам Андерсън на партито довчера. Не изтривай маслото от лицето си, Фокси — Ланс изтри едно петно на брадичката ѝ, преди да се отпрати към вратата. — Може да не те позная. Ще изтанцуваме едно парче в името на доброто старо време, нали?

— Наври си го някъде — измърмори тя, след което се прокле заради детинската си реакция. После изгледа разярено Кърк и започна да съблича работните дрехи. — Изборът ти на приятели направо ме учудва.

Брат ѝ сви рамене, загледан през прозореца как Ланс си отива.

— Ти по-добре провери колата, преди да си тръгнеш за вкъщи. Може да се нуждае от регулиране.

Фокси въздъхна и кимна с глава.

— Добре.

Роклята, която избра за вечерта, беше направена от невероятно тънък крепдешин. В пастелни зелени и лилави цветове, тя обгръщаше фигурата ѝ като морска пяна. Беше една прекрасна романтична рокля, с красиви разлюлени поли, прилепнал корсаж с тънки презрамки и късо, леко сако. Беше също така и много съблазнителна. Фокси си помисли с мрачно задоволство, че Ланс Матюз ще бъде изненадан. Синтия Фокс повече не беше малкото момиченце. След като постави и златните обеци на ушите си, тя се огледа за последен път в огледалото.

Косата ѝ беше пусната свободно и падаше по раменете на буйни червени вълни. Лицето ѝ бе чисто и кожата ѝ светеше. Високите скули придаваха елегантност и деликатност на леко триъгълното лице. Очите ѝ имаха бадемова форма и не бяха съвсем зелени, по-скоро сиво-зелени. Носът ѝ беше остър и аристократичен, а устните плътни и сочни. В очите ѝ имаше нещо от непокорността на брат ѝ Кърк, ала някак си замъглена, омекотена и не така очебийна. Имаше и далечни намеци за нещо диво, напомнящо както за сърна, така и за тигрица. В заключение Фокси притежаваше повече една земна, женствена и нескрита сексуалност, отколкото красота. Можеше да се каже, че тя бе изтъкана от противоречия. Изящната ѝ фигура и кожата ѝ с цвят на слонова кост я правеха да изглежда крехка, докато огнените коси и ясните, дръзки очи ѝ придаваха определено предизвикателно излъчване. Фокси чувстваше, че нощта ще бъде състезание по предизвикателства.

В момента, в който обу обувките си, на вратата се почука.

— Мога ли да вляза? — Пам Андерсън надникна през пролуката, после отвори широко вратата. — О, изглеждаш зашеметяващо!

Тя отговори с усмивка.

— Ти също.

Бледосинята копринена рокля, която Пам бе облякла, подчертаваше още повече нейната кукленска красота. Приличаше на китайска статуетка. Оглеждайки миниатюрната красива блондинка, Фокси за кой ли път се удиви как това нежно създание всъщност бе изградило само кариерата си на известна журналистка на свободна практика. Как успяваше да постигне задълбочените си и сериозни интервюта с този свой вид на оранжерийна орхидея и глас на двумесечно котенце! Познаваха се от шест месеца и въпреки че Пам бе

пет години по-голяма от Фокси, по-младата жена бе изработила почти майчински инстинкт към по-възрастната.

— Не е ли чудесно, че започваме работата си със забава? — Пам отиде до леглото и седна, докато Фокси прекара гребена през косата си. — Домът на брат ти е приятен. Стаята ми е идеална. Не бих могла да мечтая за по-добра.

— Това беше нашата къща, когато бяхме деца — отвърна Фокси и се намръщи на шишето с парфюм. — Кърт я запази, защото е близо до Индианаполис. Нещо като базов лагер — усмихна се по-широко. — Той винаги е обичал да отсяда близо до пистите.

— Очарователен е. И много великодушно ме приюти, докато започнем обиколката.

— Наистина е очарователен — засмя се Фокси и се наведе към огледалото, за да добави още цвят към устните си. — Поне докато чертае стратегията на състезанието. Ще забележиш, че понякога забравя за целия свят около себе си — тя погледна червилото си, след което го затвори. — Пам... — пое си дълбоко въздух и вдигна очи, за да срещне погледа на Пам в огледалото. — Тъй като ще пътуваме заедно с него, мисля, че би трябвало да разбереш що за човек е Кърк. Той е... — Фокси въздъхна отново и сви рамене. — Той невинаги е толкова очарователен. Понякога е груб, избухлив и доста нелюбезен. Много е нетърпелив, нервен и противоречив. Състезанията са неговия живот и понякога забравя, че хората не са така нечувствителни, както автомобилите.

— Ти много го обичаш, нали? — прямотата и съчувствието в ясните ѝ сини очи бяха част от причините Пам да има такъв успех в професията си. Тя не само се опитваше да разбере хората, но обичаше и да проявява загриженост към тях.

— Повече от всичко на света — Фокси се обърна, за да погледне Пам в лицето, а не отражението ѝ в огледалото.

— И още повече, когато пораснах достатъчно, за да открия какъв човек беше. Той не бе отговорен и нямаше задължението да ме отгледа. Не осъзнавах това, докато не отидох в колежа. После разбрах, че е имал и други възможности. Можел е да ме изпрати в пансион например. Никой нямаше да го обвини или критикува. Всъщност... — тя наведе глава, за да освободи раменете си от тежката коса върху тях и се обърна отново към гардероба. — Сигурна съм, че е бил упрекван от

много хора, че не е направил точно това. Никога няма да го забравя. Някой ден ще му се отплатя. Може би ще имам възможност да му благодаря за всичко — Фокси се усмихна и се изправи. — Май трябва да сляза и да видя дали масата е подредена както трябва. Гостите съвсем скоро ще пристигнат.

— Ще дойда с теб — Пам също стана и тръгна към вратата. — Е, кажи ми нещо за този Ланс Матюз, за когото толкова ми говори преди. Ако не греша, той е бивш състезател, с много победи и награди. Сега оглавява „Матюз корпорейшън“, която освен много други неща, конструира и автомобили. Конструирал е и притежава няколко от колите във „Формула 1“, включително и тази, с която брат ти ще се състезава този сезон. И колата за „Индианаполис“ също. Така ли е? — тя се усмихна леко, тъй като фактите, които бе нахвърляла, бяха точни, макар и бегли. — Произхожда от старо и много богато семейство. Бостън или Ню Хейвън, кораби и внос-износ. Отвратително богат.

— Точно така. Бостън, кораби и определено отвратително богат — потвърди Фокси, докато слизаха към първия етаж. — Не ме карай да започвам вечерта с него или ще имам кошмари.

— Какво означава това? Че не го харесваш ли?

— Малко е да се каже. Трябва да си взема стая под наем, за да има къде да складирам своята неприязън към Ланс Матюз.

— Охо! Цените на наемите са скочили.

— Което още повече ме кара да не го харесвам — довърши Фокси и влезе в трапезарията, за да провери как е наредена масата.

Лакираните дървени табли бяха разположени върху тъмновиолетова покривка. В центъра на масата имаше керамична купа, пълна с жълти нарциси и бели маргарити. Един поглед към приборите, жълтите свещи в дървените свещници и белоснежните салфетки я убедиха, че сервитьорът си знае работата. Всичко предразполагаше към една отпускаща атмосфера.

— Изглежда добре — рече Фокси, като пипна с пръст купата с изстуден хайвер, която сервитьорът внасяше откъм кухнята.

Той беше дребен, пъргав мъж с плешива глава, върху която бе останал само венец от коса, боядисана в черно. Вървеше бързо, с дребни забързани крачки.

— Подрашили сте. Гостите ще дойдат след около петнадесет минути.

— Аз съм Синтия Фокс, сестрата на господин Фокс. И живея тук — тя му се усмихна в знак на приятелство. — Мислех, че мога да помогна с нещо.

— Да помогнете ли? О, не, за Бога! Не! — за да потвърди думите си, той я отпъди с ръка, както се отпъжда нахална нощна пеперуда. — Не бива да пипате нищо. Всичко е точно балансирано.

— И много красиво — успокои го Пам и побутна Фокси по рамото. — Хайде да си вземем по едно питие и да изчакаме да дойдат и другите гости.

— Надут глупак — промърмори Фокси, докато Пам я избутваше към приемната.

— А ти ще позволиш ли на някой да пипа твоя апарат? Или да го фокусира? — попита я Пам изненадано, докато сядаше на стола.

Фокси се разсмя и огледа бара.

— Едно на нула. Печелиш! Добре, струва ми се, че тук има достатъчно алкохол да поим цяла армия за една година. Проблемът е, че знам да правя единствено джин с тоник, което е питието на Кърк.

— Ако има бутилка сухо шери, сипи ми в една чашка. Това едва ли ще те затрудни особено много. Ти ще се присъединиш ли към мен?

— О, не — Фокси започна да тършува между бутилките. — Пиенето ме прави по-приказлива. И по-откровена. Забравям основните правила на живота, а именно такт и дипломация. Нали познаваш главната редакторка на списание „Уединг дей“, Джойс Кенфийлд? — Пам кимна утвърдително, докато Фокси откри търсената бутилка и й наля шери. — Е, налетях на нея на един коктейл преди няколко месеца. Бях направила някои снимки за списанието ѝ. Както и да е, тя ме попита какво мисля за роклята ѝ. Аз я огледах през призмата на моя втори коктейл и ѝ казах, че трябва да избягва да носи жълто, защото я прави да изглежда като болна от жълтеница — Фокси прекоси стаята и подаде на Пам чашата. — Бях много откровена, ала какво спечелих? Тя никога повече не облече жълто, а аз никога повече не направих снимки за „Уединг дей“.

Пам се разсмя със своя спокоен, тих и ромолящ смях и отпи от шерито си.

— Значи не бива да ти задавам опасни въпроси, когато държиш чаша в ръката си — тя огледа Фокси, която поглади с ръка масата. — Как се чувстваш у дома?

Очите на Фокси потъмняха, като зеленото в тях едва-едва проблясваше през пелената на сивото.

— Врълхитат ме спомени. Странно. Години наред не съм мислила за тази къща, а сега... — тя отиде до прозореца и дръпна красивата завеса с цвят на слонова кост. Навън слънцето залязваше. Беше ниско на хоризонта и хвърляше златни и червени лъчи върху земята. — Знаеш ли, това наистина е единственото място на света, което бих определила като свой дом. Ню Йорк не се брои. Дори след като родителите ми умряха, идвах тук много често. Първо с Кърк, сетне заради кариерата си. Но едва сега ми се струва, че дълбоките корени на моя живот са именно тук.

— А ти искаш ли да имаш корени, Фокси?

— Не знам — когато се обърна към Пам, лицето ѝ бе озадачено. — Наистина не знам — повтори. — Може би. Ала искам нещо. То обаче не е тук — тя присви очи и загледа някъде и нещо, което не можеше да види.

— Какво?

Фокси се обърна рязко, защото въпросът и гласът прекъснаха мислите ѝ. Кърк стоеше на вратата и я гледаше усмихнат, с ръце, тикнати в джобовете на сиво-кафявите си панталони. Както винаги, около него се носеше предчувствие за вълнение и възбуда.

— А, ти си тук — тя се приближи до брат си и му отправи критичен поглед. — Охо, коприна? — прокара ръка по ризата му със сестринска нежност и загриженост. — Предполагам, че не си сменил много мотори с нея — Кърк я притегли към себе си и я целуна.

Качена на високите си токчета, Фокси бе висока почти колкото него и очите им бяха на едно ниво. Докато ги наблюдаваше един до друг, Пам отбеляза колко малко си приличат. Единствено по косите. И двамата бяха къдрави. Но очите на Кърк бяха тъмно, наситенозелени, а лицето му бе издължено и тясно. Нямаше елегантността на сестра си, нито деликатността на чертите ѝ. Докато разглеждаше профила му, Пам почувства леко свиване на стомаха и тръпки по гръбнака. Затова много бързо сведе очи и погледна питието си. Не биваше да допуска подобни усещания. Никакви дълги погледи или тръпки по гръбнака не влизаха в намеренията ѝ.

— Ще ти направя питие — предложи Фокси, отдръпна се от брат си и отиде към бара. — Нямаме право да влизаме в другата стая още

две минути и половина. Ооо, няма лед! — тя затвори капака на съда за лед и сви рамене. — Ами сега! Ще трябва да проявя истински героизъм и да извикам сервитьора. Пам пие шери и не ѝ трябва лед — рече през рамо Фокси и излезе от стаята.

— Искате ли да ви сипя? — обърна се за пръв път Кърк към Пам.

— Не, благодаря — тя се усмихна и повдигна чашата до устните си. — Нямах възможност да ви благодаря за гостоприемството. Не мога да ви опиша колко е хубаво, че не спя в хотел.

— Знам това. Знам всичко за хотелите — Кърк се усмихна и седна срещу нея. За пръв път, откакто се срещнаха предния ден, оставаха сами. Пам почувства трепета отново да се качва по гръбнака ѝ и се опита да не му обръща внимание. Кърк взе цигара от кутията на масата и я запали. През цялото време обаче не откъсваше очи от нея.

„Стъкло — помисли си той. — И мозък.“ Това не беше някоя от обслужващия персонал по състезанията. Очите му поглъщаха мекото розово сияние на устните ѝ. Изглежда като нещо, което е изложено във витрината на магазин. Красиво, желано и зад стена от стъкло.

— Фокси ми говори толкова често за вас, че имам чувството, че ви познавам — Пам моментално се упрекна за искреността си и отпи от шерито. — Очаквам с нетърпение състезанието утре.

— Аз също — отвърна Кърк, облегна се назад и я загледа съвсем откровено. — Ала вие не ми приличате на човек, който се интересува от скорости.

— Така ли? — възрази Пам, като възвърна самообладанието си. — А на какъв човек ви приличам?

Той всмукна дълбоко от цигарата си.

— На човек, който обича Шопен и шампанско.

Пам изпи наведнъж остатъка от шерито и го погледна.

— Това е така — отговори тя и се отпусна. — Но като журналист аз се интересувам от всякакви неща. Надявам се, че ще бъдете достатъчно великодушен да споделите с мен своите мисли, чувства и знания.

Лека усмивка повдигна крайчетата на мустаците му.

— Мога да бъда великодушен за много неща — отвърна Кърк подигравателно, питайки се дали кожата ѝ бе толкова нежна, колкото изглеждаше. В този миг звънецът на външната врата иззвъня. Той стана, взе чашата от ръцете на Пам и я вдигна на крака. Макар и да си

напомни, че това бе една глупава женска реакция, тя усети как се разтреперва.

— Омъжена ли сте? — попита Кърк.

— Моля? Не... — Пам се усмихна леко смутено.

— Добре. Не обичам да спя с омъжени жени.

Каза го толкова естествено, че в първия момент тя не успя да реагира. След като осъзна казаното, лицето ѝ почервения като божур.

— От всички самонадеяни...

— Слушайте! — прекъсна я той. — Ние сме обречени да спим заедно, преди сезонът да е свършил. Не си падам много по игричките, затова не се и опитвам да ги играя.

— А много ли ще ви шокира — отвърна му Пам с всичката студенина, която успя да постигне с южняшкия си глас, — ако отклоня така великодушното ви предложение?

— Ще бъде жалко — реши Кърк с безгрижно свиване на рамене и хвана ръката ѝ, докато звънецът на вратата иззвъня втори път. — Най-добре ще бъде да отворим.

ВТОРА ГЛАВА

През следващите няколко часа къщата бе пълна с хора и шум, който непрекъснато нарастваше. След като стаите се напълниха до краен предел, отвориха вратите към двора и гостите излязоха навън. Нощта беше топла и спокойна.

За Фокси имаше много нови лица и стари приятели. Тя преминаваше от група към група, поела ролята на неофициална домакиня. Балансираното подреждане на масата от сервитьора, с което той така се бе възгордял, отдавна бе нарушено, след като таблите и купите бяха пръснати из цялата къща. Хората ядяха навсякъде и във всеки ъгъл. Все пак сред непринудеността на партито се чувстваха естествените връзки между присъстващите. Това бяха все хора, свързани по някакъв начин с автомобилизма. Състезатели, техните съпруги, монтьори или възторжени привърженици.

Усмивната и позачервена от удоволствие, Фокси отиде да отвори вратата на някой закъснел гост. Усмивката ѝ повехна веднага. Ала все пак беше доволна в известна степен от изненадата, която зърна в сивите очи на Ланс. Тя се появи и изчезна с едно повдигане на веждите. После той я огледа от глава до пети с такъв израз, сякаш преценяваше някаква скулптура, преди да я купи за къщата си. Ядосана, Фокси му отвърна със същия оценяващ поглед.

Беше облечен целият в черно. И панталонът, и ризата му бяха черни. Вечерното облекло му придаваше тайнствен и опасен вид, подчертаван от елегантността на стройната му фигура. Около него витаеше странното усещане за спокойствие, спомни си чувството Фокси. Това се дължеше на способността му да остава абсолютно неподвижен и да попива всичко. Поведение на ловец. Или на бикоборец, който винаги побеждава. Сега, доколкото можеше да прецени, Ланс я поглъщаше. Нея.

Тя отвърна на погледа му дръзко, въпреки че сърцето ѝ биеше възбудено. „Всъщност съм изпълнена с гняв — помисли си Фокси. — Той винаги ме е вбесявал.“

— Добре, добре, дори много добре — гласът му беше спокоен и някак си интимно познат сред шума на гостите зад гърба ѝ. Погледна я право в очите и се усмихна. — Както изглежда, съм сгрешил.

— Какво си сгрешил? — повтори изненадано тя и затвори вратата зад него, макар да искаше да я тресне със замах в лицето му.

— Променила си се — той взе двете ѝ ръце, без да обръща внимание на рязкото ѝ дръпване. Вдигна ги встрани и отново я огледа най-спокойно. — Все още си прекалено слаба, но си успяла да позапълниш някои много интересни места.

По кожата ѝ премина трепет, сякаш духна студен вятър. Ядосана от усещането, Фокси се опита да издърпа ръцете си. Безуспешно.

— Ако това е комплимент, моля те да си го спестиш. Пусни ръцете ми, Ланс.

— Разбира се, веднага — гневът и вълнението ѝ го забавляваха, ала той продължи да я оглежда. — Знаеш ли — рече помирително Ланс, — винаги съм се чудил как ще се промени малкото ти личице, когато пораснеш. То винаги е било странно привлекателно, дори и изцапано с машинно масло.

— Изненадана съм, че си спомняш как изглеждам — тъй като осъзна, че той няма да я пусне, докато сам не реши това, тя престана да се съпротивлява. Затова го изгледа дълго и настоятелно, търсейки по лицето му следи, недостатъци, които можеше да са се появили през изминалите години. Нямаше такива. — А ти не си се променил. Никак.

— Благодаря — Ланс с усмивка промени положението на ръцете си и те се озоваха на кръста ѝ. След което я поведе към гостите.

— Това не беше комплимент — отговори Фокси. Предпазливостта ѝ остана, но бе примесена със забавление. Тя рязко се отдръпна от него, когато влязоха в залата. Спомни си, че за него винаги бе много лесно да я очарова.

— Предполагам, че познаваш всички тук. И знаеш всичко за всеки — Фокси направи бърз жест с ръка, който обхвана цялата приемна. — И съм сигурна, че сам ще намериш пътя към бара.

— Благодаря за последното — промърмори той и още веднъж я огледа преценяващо. — Доколкото мога да си спомня, ти невинаги си ме мразила толкова много.

— Бях лоша ученичка.

— Ланс, скъпи! — Холи Блакуел ги нападна изневиделица. Косата ѝ бе къса, пухена и сребриста. Лицето ѝ бе красиво и добре гримирано, тялото ѝ бе съблазнително с извивките и грацията си. Тя имаше пари и непресъхваща жажда за приключения. Беше, според скромното мнение на Фокси, класическа пиявица. От тези, които преследват автомобилните състезатели неизменно от град до град и впият ли се веднъж, не пускат. Тя обви ръце около врата на Ланс, а той сложи своите на ханша ѝ. Холи го целуна с излишно показен ентузиазъм, докато Ланс гледаше Фокси, която с презрение наблюдаваше сцената, без да откъсва очи от голите ѝ рамене.

— Вие двамата явно се познавате — Фокси наклони глава, обърна се и тръгна към другия край на стаята. „И явно, добави тя на себе си, ще успеете да се забавлявате добре и без мен.“

В този момент почувства една ръка на рамото си и вдигна очи.

— Здравейте. Знаех си, че ще останете за известно време сама, че да мога да ви се представя. Скот Нюман.

— Здравейте. Аз съм Синтия Фокс — ръката ѝ попадна в голямата му ръка със здраво ръкостискане.

— Знам. Вие сте сестрата на Кърк.

Фокси му се усмихна, докато го оглеждаше. Лицето му бе съвсем леко закръглено. Очите му бяха тъмнокафяви, носът правилен, устата голяма и с плътни устни. Кафявата му коса бе сресана назад, нито прекалено къса, нито прекалено дълга. Те стояха един срещу друг и Фокси прецени, че бе само с няколко сантиметра по-нисък от метър и осемдесет. Имаше хубав загар на кожата и беше стегнат, без да е кльощав. Костюмът му бе добре скроен, ала самото не бе закопчано. Беше, според преценката на Фокси, чудесен пример на млад и преуспяващ ръководител. Тя си помисли за секунда, че би било по-подходящо, ако бе съчетал бежовия си костюм с малко по-тъмна риза.

— Ще се срещаме доста често през следващите няколко месеца — рече той, без да подозира потока на мислите ѝ.

— Така ли? — тя насочи вниманието си изцяло върху него, разминавайки се с гост, който носеше табла със солени бисквитки и швейцарско сирене.

— Аз съм мениджър на Кърк. Отговарям за пътуванията, за настаняването, за хотелите, както за него, така и за целия екипаж. И тъй нататък — очите му се усмихваха, докато вдигаше чашата си.

— Разбирам — тя оправи косата си. — Не съм се мяркала насам от няколко години — Фокси зърна с крайчето на очите си брат си и се усмихна. Приличаше на рицар. На ръката му висеше дребна брюнетка, а хората около него се смееха на думите му. — Когато аз бях в екипа, няхаме мениджър — промърмори тя. Спомни си, че неведнъж бе спала на задната седалка на колата или в гаража, където миришеше на бензин и угарки. Понякога спираха на крайпътни поляни, в очакване на утрото и състезанието.

„Като комета е — помисли си Фокси, докато наблюдаваше брат си. — Като ярка, пламтяща комета.“

— През последните години много неща се промениха — рече Скот. — Кърк започна да печели все по-важни и големи състезания. И разбира се, със спонсорството на Ланс Матюз, кариерата му се развива много успешно.

— Да — тя кратко се изсмя и поклати глава. — Парите все пак си казват думата, нали?

— Нямате нищо за пиене — забеляза липсата на чаша в ръцете ѝ той, ала не и сарказма в гласа ѝ. — Ще отида да ви взема едно.

— Добре — Фокси сложи ръка в ръката му и се остави да я заведе до бара. „Не ми пука по никакъв начин за парите на Ланс Матюз“ — помисли си.

— Какво искате? — попита я Скот.

Тя го погледна, а сетне погледна ѝ бармана.

— Една сода.

Лунната светлина се процеждаше през младите листа. Цветята в градината бяха свежи, въпреки че цветовете им бяха помръкнали в нощта. Ароматът им бе лек и нежен, само шепот и обещание за лято.

С тежка въздишка Фокси се отпусна на едната седалка на голямата градинска люлка и сложи крака върху другата. Смътно и отдалеч до ушите ѝ достигаха звуците от партито. Беше се промъкнала през кухнята и задната врата и се бе измъкнала, за да се наслади на няколко минути тишина, спокойствие и самота. Вътре въздухът бе тежък от цигарите и парфюмите. Тя си пое дълбоко дъх и се засили с крак, за да задвижи люлката.

Скот Нюман, помисли си Фокси, беше хубав, учтив и интелигентен мъж, който определено проявяваше интерес към нея. И обикновен. Тя изви очи и загледа небето. Ято от тъмни облаци се движеха като птици. Когато преминаха пред луната, затъмниха лицето ѝ. Светлината леко помръкна.

„Където и да отида — намуси се Фокси — винаги съм прекалено критична. Нима човекът трябваше да стои пред мен, изправен на един крак, или да прави фокуси, за да ме развлича! Какво очаквам от мъжете? Кого търся? Рицарят от приказките ли? — тя се намръщи и отхвърли мисълта. — Не, рицарите са прекалено лъскави, лустросани и чистички. Мисля, че повече предпочитам някой с петънца и белези. Някой, който да ме кара да се смее и да плача, да ме ядосва и коленете ми да треперят, когато ме докосва“ — Фокси се засмя и си помисли, че всъщност търси не един, а много мъже. Облегна се назад и кръстоса крака. Роклята ѝ се вдигна до коленете. „Искам някой опасен, див и великодушен, силен и смел, умен и глупав“ — отново се засмя на фантазиите си, след което вдигна очи към звездите. Те блещукаха със синята си светлина през редките облаци.

— Коя звезда да си избира? — изрече на глас тя.

— Най-ярката.

Стресната, пусна ръце и се обърна да види автора на неочаквания отговор. Беше само тъмна сянка, висока, тънка и опасна. Сянката се раздвижи и ѝ навя мисълта за пантера. Черното облекло на Ланс се сливаше с нощта, но очите му блестяха на лунната светлина. За момент Фокси почувства промяна. Сякаш спокойната мирна градина се превърна в първобитна, опасна и пълна с изненади джунгла. Очите му светеха като очите на голяма котка със собствена светлина. Тя си помисли, че Луцифер сигурно е изглеждал така, когато е бил изгонен от небето в ада.

— Какво искаш да си пожелаеш? — попита Ланс и гласът му бе толкова тих, че Фокси неочаквано се почувства развълнувана и задържа дъха си. Постепенно се отпусна. Единствената причина бе изненадата, рече си тя. Затова така потръпна.

— О, всичко, което мога да взема — отвърна дръзко на въпроса му Фокси. — А ти какво правиш тук? Мислех, че си затънал до шия в блондинки.

Той се наведе над нея.

— Исках да подишам малко въздух — отвърна Ланс, докато я гледаше. — И търсех тишина.

Объркана от съпадението на желанията им, тя затвори очи.

— Как успя да избягаш от хватката на госпожицата е пищните форми?

Звуките от партито достигаха приглушено до тях. Фокси чувстваше очите му върху лицето си, ала все още не отваряше своите.

— Охо — промърмори той, — ти вече имаш и нокти! Не е необходимо да ги остриш в нечий гръб, Фокси. По лицето е по-честно.

Тя отвори очи и го погледна. С неохота си даде сметка, че от мига, в който го видя, беше злобна, заядлива и неприятна. Все неща, които не бяха присъщи за характера ѝ. Въздъхна и сви рамене.

— Извинявай. Обикновено нямам навика да драцця и хапя. Седни, Ланс. Ще се опитам да се държа прилично.

Поканата бе придружена с лека усмивка. Той обаче не седна срещу нея, както очакваше. Фокси се вцепени, когато седна до нея. Без да обръща внимание на реакцията ѝ, Ланс също сложи крака върху отсрещната седалка.

— Не обръщам внимание на ударите, Фокс, но почивката между рундовете винаги е освежаваща — той извади запалката си и запали дълга тънка пура. Пламъчето трепна и изгасна.

„Странно — помисли си Фокси, докато отпускате мускулите си. — Колко ясно си спомням този аромат.“

— Хайде да видим дали можем да се държим цивилизовано поне няколко минути — предложи тя и леко обърна лице към него. На устните ѝ играеше усмивка. Вече беше пораснала, напомни си Фокси. Беше голяма и можеше да се срещне с него на равни начала. — Какво ще обсъждаме? Времето, последния нашумял роман, политическото положение в Румъния? О, знам... — тя подпря с ръка бузата си. — Състезанието. Как се чувстваш като конструираш коли, а не ги караш? На кое разчиташ повече — на колата, която си направил за Индианаполис, или на „Формула 1“ за Гран При? Кърк се представи много добре за Гран При. Тази кола е много бърза и много надеждна.

Ланс забеляза дяволитите искри в очите ѝ и вдигна вежди.

— Все още ли четеш автомобилни списания, Фокси?

— Ако не съм запозната с всички последни новости, Кърк няма да ми прости — тя се разсмя с нисък гърлен смях.

— Ето това не се е променило — рече Ланс. Фокси го погледна, изненадано. — Още когато бе на петнадесет години, ти имаше най-сексапилния смях, който някога бях чувал. Като нещо, което се промъква през мъглата — той издуха дима и се размърда на седалката. Светлината на луната блестеше в косата му и запалваше хиляди малки пламъчета. Фокси имаше чувството, че и най-лекият намек за силата му я изкушава.

— Основният клон на фирмата ти е в Бостън — подзе тя, опитвайки се да стъпи на по-здрава почва. — Предполагам, че сега живееш там.

Ланс се усмихна на маневрата ѝ да смени темата и изтръска пепелта на пурата си.

— Повечето време, да. Била ли си някога в Бостън? — той сложи ръка върху облегалката. Жестът му бе толкова естествен, че Фокси дори не трепна.

— Не. Ала бих искала. Знам, че е град на контрастите. Стари къщи и бръшлян, стомана и стъкло. История и настояще. Сигурно ще станат страхотни снимки.

— Видях една от твоите снимки неотдавна.

— Така ли? — изненадана, тя обърна глава към него и откри с учудване, че лицата им бяха много близо едно до друго. Дъхът му докосна кожата ѝ. Силата, която излъчваше сега, бе по-изкушаваща. Но очите му не мигваха и не се откъсваха от нейните.

— Беше правена през зимата, ала нямаше сняг, а само скреж по голите дървета. Имаше пейка и един старец, който спеше на нея, завит със сиво-черно палто. Слънцето грееше ниско през дървото и падаше право върху стареца. Беше неописуемо тъжно и много красиво.

За момент Фокси се почувства напълно объркана. Не бе очаквала, че Ланс Матюз може да притежава чувственост или да разбира толкова от изкуство, че да проумее основния замисъл на работата ѝ. Така, както седяха в мълчание, нещо стана. Но тя не знаеше как да му се противопостави или да го приеме. Беше нещо съвсем естествено, като мъжа и жената, и беше сложно като чувство. Очите му продължаваха да не се откъсват от нейните, докато пръстите му докоснаха косата ѝ.

— Бях силно впечатлен — продължи той, а Фокси остана смълчана и объркана. — Забелязах името ти под снимката. Първо си

помислих, че може и да не си ти. Синтия Фокс, която аз помнех, не знаеше да прави снимки с такава дълбочина на чувството. Все още си мислех за теб като за хлапачката с големи очи и заядлив характер — когато отвърна поглед от нея, за да загаси цигарата си, тя си пое въздух.

Отпусни се, нареди си Фокси. И престани да се правиш на идиотка!

— Във всеки случай, бях достатъчно заинтригуван, за да проявя интерес и да поразпитам. Когато открих, че наистина си ти, бях двойно повече впечатлен — отново се обърна към нея, едната му вежда бе вдигната. — Явно си много добра професионалистка.

— Какво говориш? Просто си играя с апарата — засмя се тя.

— Винаги съм смятал, че човек трябва да обича работата си и да се забавлява с нея. И аз дълги години си играх с коли.

— Ти имаше възможност да си играеш — напомни му Фокси. Гласът ѝ охладня, без да го иска.

— А ти така и не ми прости, че имам пари, нали? — имаше лек смях в гласа му, което я накара да се почувства глупаво.

— Не — съгласи се тя. — Предполагам, че не. Все пак десет милиона доста се набиват на очи.

Ланс се засмя и докосна отново косата ѝ, докато Фокси не се обърна към него.

— В Бостън само новобогаташите се набиват на очи, Фокси. Старите пари са дискретни.

— Какво ще рече „стари“ от финансова гледна точка? — попита тя и отново почувства смеха в гласа му.

— Ами, бих казал, поне три поколения минимум. Другото ми изглежда подозрително. Знаеш ли, Фокси, много повече предпочитам аромата на момина сълза пред аромата на бензина, който използваш.

— Благодаря. Напоследък употребявам безоловен, ала само когато се чувствам безразсъдна — тя стана с въздишка. И се изненада от мисълта, че би предпочела да седи тук с него, вместо да се върне на партито. — Най-добре да се прибирам. Ти идваш ли?

— Все още не — той взе ръката ѝ и с бързо движение я завъртя така, че Фокси се озова в скута му.

— Ланс! — тя се отдръпна с изненадан смях. — Какво правиш? — борбата ѝ бе неубедителна, а ръцете му бяха на кръста ѝ.

— Все още не съм те целунал за добре дошла.

Смехът ѝ замря на устните, защото почувства опасност. Фокси бързо се опита да се отскубне, но той бе хванал здраво врата ѝ. Тя се опита да извика „не“, преди устните му да бяха намерили нейните.

Целувката бе лека и нежна. Сякаш усещаше усмивката върху неговите устни. Може би ако се беше борила, ако бе продължила да протестира, това щеше да спре ласкавия допир на устните му. Ала Фокси замръзна. Сякаш сърцето ѝ спря да бие, дробовете ѝ спряха да дишат, кръвта във вените ѝ спря да тече. Сетне изведнъж тръгна отново, но с неочаквано бурен тласък.

Кой пръв задълбочи целувката, тя така ѝ не разбра. Стана някак си неочаквано и естествено. Горещи и жадни, устните им се сливаха в една безкрайна, бездънна и бездиханна целувка. Стоновете може би бяха и на двамата. Гърдите ѝ бяха напрегнати и жарки, допрени до неговите гърди, а устните и езикът ѝ бяха нетърпеливи и търсеци. Ланс изследваше всяко ъгълче на устата ѝ. Ръцете му преминаха по гърба ѝ, през кръста и бедрата ѝ обратно нагоре. Тънкият плат на роклята ѝ не бе по-голяма преграда от въздуха помежду им. Фокси се притисна още по-плътнo към него, а той отговори на движението. Тя се отпусна, замаяна от удоволствието. Устните им за последен път се допряха. После Ланс леко се отдръпна.

Очите ѝ бяха сиви като неговите, докато се гледаха в мълчание. Ръцете ѝ все още бяха около врата му. Вече не долавяше аромата на цветята, а само неговия аромат, горещ, мъжки, изкушаващ. Не чуваше звуците откъм къщата, освен неговото дишане. Не чувстваше ветреца, а само горещината, излъчваща се от ръцете му. Една кукумявка запърха в клоните на дървото зад тях и изкука три пъти. И неочаквано вълшебството изчезна. Фокси потрепери, преглътна и се изправи на крака.

— Никога вече не прави това! — каза тихо тя. Ала по тялото ѝ продължаваха да преминават вълни на трепет и възбуда, затова не посмя да го погледне в очите и започна да оправя гънките на роклята си.

— Защо? — гласът му бе спокоен. — Вече си голямо момиче — той също стана и Фокси трябваше да вдигне глава, за да го види. — Освен това на теб ти хареса толкова, колкото и на мен. Малко е късно да играеш ролята на обидена девойка.

— Не играя никаква роля. И не съм объркана или обидена девойка! — извика ядосано тя. — А дали ми харесва или не, не е твоя работа — но понеже осъзнаваше, че всъщност Ланс бе прав, Фокси оправи косата си. Реши, че трябва да си отиде с достойнство, ала той я спря с ръка, преди да бе направила и две крачки.

— А кое е моя работа, Фокси? — в гласа му повече нямаше спокойствие или смях, а дори беше малко ядосан.

— Това, че не бива повече да го правиш — отвърна през зъби тя.

— Това заповед ли е? — промърмори Ланс. — Не приемам заповеди от никого.

— Не съм ти нареждала нищо. Просто ме хвана неподготвена — Фокси се опита да намери причина, за да обясни реакцията си. — И освен това бях изморена и вероятно малко любопитна. Просто се поддадох.

— Любопитна, значи! — смехът му беше мъжки и силно развеселен. — Успях ли да задоволя любопитството ти, Фокси? Може би и ти като Алиса ще откриеш, че става все по-любопитно и по-любопитно! — той прокара нежно ръката си по нейната.

Тя мигновено настръхна.

— Ти си невъзможен! — извика Фокси и тръсна глава, при което косата ѝ се разпиля върху лицето. — Винаги си бил невъзможен! — тя се обърна и затича към къщата. Там беше безопасно.

Ланс се загледа в тъмнината след нея. Роклята ѝ плуваше около краката ѝ тялото ѝ при всяка стъпка и се отдалечаваше като светло петно.

ТРЕТА ГЛАВА

Ралито „Индианаполис 500“ всяка година превръща обикновения град от Средния запад Индианаполис във фокус на автомобилния свят. Все повече хора гледат това състезание. Много повече от което и да било друго спортно събитие в страната. То е като „Уимбълдън“ за тениса, като Дербито в Кентъки за конните надбягвания, като Световните серии за бейзбола или като Световната купа по футбол — престижно, вълнуващо и почетно.

Фокси бе доволна, че на небето няма облаци. Нямахше ни най-малък намек за дъжд. Винаги, когато имаше състезание, тя се страхуваше от дъжда. Вятърът развяваше панделката, с която бе вързала косата си на опашка. Джинсите, които носеше, бяха нейните стари и любими дрехи, почти бели от пране на коленете и плътно прилепнали по бедрата. Бейзболната ѝ тениска на червени и бели райета бе натикана плътно в джинсите на кръста. На врата ѝ висеше фотоапаратът „Никон“, закупен на втора ръка, докато бе в колежа. Фокси не би го заменила дори и за торба злато. От мястото си виждаше, че трибуните все още бяха празни. Репортерите, телевизионните екипи, състезателите, механиците и всички, който бяха свързани със състезанието, или имаха друга работа, или пиеха кафе. Беше толкова тихо, че се чуваха птичи песни. Но във въздуха нямаше спокойствие. Напротив, усещаше се напрежение. Сякаш на вълни на вълни прииждаше очакване и възбуда. След по-малко от два часа трибуните и празното пространство около тях щяха да се изпълнят с хора. Когато се развееше зеленият флаг на „Индианаполис“, повече от четиристотин хиляди души щяха да бъдат тук. Населението на един среден американски град. Въздухът щеше да се изпълни с шум, врява и грохот като от гръмотевици.

През часовете, които предстояха, щеше да се чува само непрекъснатият рев на моторите. В пространството щеше да се носи пара, пушек и миризма на гориво и пот. Очите щяха да бъдат приковани в малките коли, които щяха да фучат по овалното

четирикилометровото трасе. Хората щяха да мислят само за състезанието, обзети единствено от емоцията на скоростта.

Ала чувствата на Фокси бяха по-сложни и объркани. Бяха минали цели две години, откакто бе стояла близо до трасето, и шест, откакто бе станала част от света на състезанията. Но сякаш беше вчера, откри тя, когато се огледа. Усещанията ѝ не бяха се променили по време на отсъствието. Отново я изпълваха очакване, вълнение. Чувстваше главата си почти замаяна от тях и знаеше, че те ще се усилят, когато състезанието започне. Изпитваше гордост заради възможностите и уменията на брат си, за таланта му, който явно беше повече вроден, отколкото придобит. Ала дълбоко, много дълбоко скрит, се стаяваше страхът. Страхът, който бе остър, хапещ и неотслабващ с годините. Всички тези чувства я изпълваха и Фокси знаеше, че когато зеленият флаг бъде развят, те щяха да изплуват на повърхността като един огромен и изяждащ я звяр. Нищо не беше се променило.

Тя знаеше правилата. И познаваше навиците на състезателите. Имаше такива, които охотно даваха интервюта и говореха жизнерадостно и с оптимизъм за предстоящото състезание. Други отговаряха отвлечено или прекалено технично, трети пък бяха войнствено настроени. Знаеше, че Кърк ще даде интервюта и ще отговаря на въпросите със своята небрежна арогантност. За него всяко състезание беше еднакво и в същото време уникално. Беше едно и също, защото той участваше не за да спечели, а защото всяко предлагаше и раждаше проблеми, които не приличаха на проблемите от предишното. Нито на тези от следващото. Фокси знаеше, че след интервютата Кърк щеше да изчезне и да остане сам, докато дойдеше време да се нареди на старта. От дългия си опит с него знаеше също как да не му се натрапва. Затова се движеше сред водачи, механици, съдии и дузина други фотографи, като снимаше подготовката на предстоящото шоу.

— Ти какво правиш тук с това нещо?

Фокси разпозна гласа, но не се обърна, докато не довърши снимката.

— Здравей, Чарли! — тя с усмивка обви ръце около шията му и целуна изцапаната му буза. Знаеше, че ще протестира и ще се муси, и в същото време ще бъде доволен и ще му бъде много приятно.

— Женски работи! — промърмори Чарли, ала Фокси почувства как я притисна бащински към себе си, преди да се отдръпне.

Няколко минути те се гледаха. Тя забеляза, че се бе променил. Брадата му бе по-сива, отколкото я помнеше, на главата му имаше по-малко коса, но очите му бяха все същите. Яносини, каквито ги видя преди десет години. Тогава той беше на петдесет и Фокси го мислеше за старец. Тогава, като главен механик на Ланс Матюз, Чарли Дънинг ръководеше работата в боксовете като деспот. И продължаваше да го прави и днес, като шеф на отбора на Кърк.

— Както винаги кльощава — рече с неодобрение Чарли. — Как така тези години не успяха да прибавят някое и друго кило към фигурата ти. Не печелиш ли достатъчно пари с правенето на снимки, че да ядеш като хората?

— Никой не ми носи шоколади напоследък — отвърна тя и го погали по бузата, защото знаеше, че ще се почувства страшно неудобно да си признае, че някога оставяше на хилавото девойче шоколади, ала така, че да ги намери. — Липсваше ми онази вечер. Защо не дойде на партито на Кърк? — добави Фокси, докато той неловко се засмя.

— Не ходя на детски партита. Разбрах, че ти и капризната руса дама имате намерение да бъдете с нас на всички състезания през сезона — Чарли се усмихна и изкриви уста неодобрително.

— Ако под капризната руса дама имаш пред вид Пам, да. Такива са намеренията ни — тя реши, че Чарли е много ядосан. — Пам е писателка и журналистка.

— Вие само помнете, че ще пречите.

— Да, Чарли, знам — съгласи се Фокси, но очите му се присвиха, защото видя смеха в нейните.

— Дръзко момиченце! Ако не беше толкова хилава, щях да те натупам с колана още преди много години.

Тя се засмя и вдигна апарата.

— Кажу „зеле“! — нареди Фокси и щракна.

— Дръзко хлапе! — повтори той, ала устните му се разшириха в усмивка. После се обърна и се отдалечи.

Тя го наблюдаваше как се загубва сред тълпата, преди да се огледа отново наоколо. В този момент се сблъска с Ланс. Той сложи ръце на раменете ѝ. Досега бе успяла да забрави случката в градината,

но в този момент тя изплува в съзнанието ѝ с пълна сила. Устните му, които тогава я изгаряха, сега се извиха в усмивка.

— Чарли винаги е имал особена слабост към теб.

Фокси забрави всичко на света и потъна в сивите очи, които я гледаха. Усмивката му стана по-широка. Беше облечен по същия начин като нея. С джинси и тениска. Косата му се развяваше от вятъра. Тя мълчаливо го прокле заради това, че изглеждаше толкова непоносимо привлекателен.

— Здравей, Ланс — успя да запази гласа си спокоен, приятелски, ала с лека нотка на отчужденост. — Няма ли репортери, които да те преследват?

— Здравей, Фокси — отвърна той на поздрава ѝ. — Направи ли своите шедьоври?

— Един на един — промърмори тя. Като се обърна, вдигна Никона пред очите си и започна да го фокусира. Помисли си, че когато наоколо се намира Ланс Матюз, трябва да внимава повече. Чувстваше присъствието му съвсем осезаемо върху кожата си. Беше едновременно неприятно и възбуждащо.

— Ще гледаш ли състезанието, Фокси, или вече не ти е интересно?

Ланс зарови пръсти в опашката ѝ и тя пропусна няколко снимки.

— Чух, че Кърк спечелил в предварителните обиколки. Той знае как да използва подобно предимство — когато Фокси се обърна към него, лицето ѝ бе спокойно, а очите хладни. Една целувка, каза си тя, не означаваше нищо и нямаше защо да бъде вземана под внимание. Те все още си бяха същите хора. — Предполагам, че като собственик ти си доволен — усмивката му не беше отговорът, който очакваше. — Видях колата. Много е впечатляваща — когато Ланс отново не отговори, Фокси въздъхна, изгледа го накриво и каза: — Разговорът ни е много вълнуващ, Ланс, но аз наистина си имам друга работа.

Ръката му за секунда се обви около раменете ѝ. Тя вдигна ръка, за да засенчи очите си от слънцето, което я заслепяваше.

— Правя малко парти довечера — гласът му беше равен. — В моя апартамент в хотела.

— О? — успя само да произнесе Фокси и повдигна вежди.

— В седем часа. С вечеря.

— Колко малко е партито? — очите ѝ срещнаха неговите спокойно.

— Съвсем малко. Само аз и ти.

— Значи ще бъде още по-малко. Само ти — поправи го тя. Двама механици, облечени в яркочервените комбинезони на отбора на Кърк, преминаха покрай тях. Ланс обаче не откъсна очи от нея. — Имам среща със Скот Нюман.

— Отмени я.

— Не.

— Страхуваш ли се? — попита той и я придърпа по-близо към себе си с едно слабо движение на ръката.

— Не, не се страхувам — отвърна Фокси. Зеленото в очите ѝ святкаше предизвикателно. — Ала не съм нито толкова гладна, нито толкова глупава. Може би си забравил, че не съм паднала от небето. Вече съм те виждала как въртиш на пръста си... Хм, дамите — довърши саркастично тя. — Беше много полезно за образованието ми да те наблюдавам как ги избираш, сваляш и изхвърляш като ненужни вещи. Аз правя своя собствен избор — добави Фокси, като ставаше все по-ядосана, докато Ланс стоеше мълчаливо и я слушаше. — И сама отстранявам боклука. Върви да намериш някой друг, който да задоволи ненаситното ти его.

Неочаквано той се засмя. Гласът му бе развеселен.

— Все още имаш отвратителен характер, Фокси. Но освен него, всяка твоя клетка излъчва енергия и в главата ти явно има мозък. Ти ще се отегчиш от Нюман точно за един час, а той ще ти досажда до полуда.

— Това си е мой проблем — отвърна тя и се сети, че трябва да се освободи от ръката му.

— Така си е — съгласи се Ланс. После бързо се отдалечи и я остави без възможност да му отговори.

Бясна, Фокси се завъртя и се обърна в обратна посока. Леко изненадана видя, че трибуните бяха пълни с хора. Времето бе минало неусетно. Тя тръгна към боксовете.

Докато интервюираше един известен състезател, Пам наблюдаваше сцената между Фокси и Ланс. Не беше възможно да чуе разговора им, ала съвсем ясно видя емоциите, които преминаха по лицето на Фокси. Наблюдаваше ги с обективността и любопитството,

присъщи на човек с нейната професия. Имаше нещо между тях, трябваше само да ги види, за да го разбере. Беше сигурна, че Фокси се съпротивлява и рита срещу него като непокорно инатливо магаре и че в най-добрия случай бе излязла втора от битката, която току-що се бе разиграла пред очите ѝ.

Пам хареса Ланс Матюз веднага щом го видя. Тя имаше способността да преценява бързо хората, след което да пресметне най-правилния и ползотворен подход към тях. Точността на преценките винаги ѝ бе помагала в работата. Благодарение на нея бе стигнала върховете на професията си. И така, Пам прецени Ланс Матюз като мъж, който не бе обикновен и не избягваше усложненията. Той привличаше както жените, така и мъжете просто защото имаше какво да им даде. Беше силен, арогантен и чувствен. Тя реши, че като приятел сигурно бе незаменим, а като любовник — страхотен.

Състезателят продължи да отговаря на въпросите ѝ, без изобщо да забележи, че мисълта ѝ бе заета с друго. Като държеше Ланс под око, Пам благодари на състезателя, пожела му успех и се отдалечи.

— Господин Матюз!

Ланс се обърна. Видя една дребничка блондинка с фино лице, облечена в безупречни сиви панталони и сако в същия цвят, да бърза към него. На едното ѝ рамо висеше портативен магнитофон, а на другото чанта. Изненадан и заинтригуван, той я изчака. Тя спря и му се усмихна, като разкри два реда идеално поддържани зъби.

— Аз съм Пам Андерсън — подаде му ръка, чиито нокти бяха лакирани в бебешко розово. — Правя серия от статия автомобилни състезания и състезатели. Може би Фокси ви е споменавала за мен.

— Здравейте — Ланс стисна ръката ѝ, докато я разглеждаше най-безцеремонно. Беше очаквал нещо по-солидно. — Предполагам, че сме се пропуснали на онова вечерно парти, у Кърк.

— Аз ви видях — каза му Пам, решила да действа направо. — Но вие изчезнахте, преди да успея да стигна до вас. Фокси също изчезна.

— Много сте наблюдателна — макар раздражението в гласа му да бе почти недоловимо, Пам го усети и беше доволна. Вече знаеше, че бе привлякла вниманието му.

— Нашето приятелство все още е в началната си фаза, ала аз много харесвам Фокси. А също така знам как да си върша работата —

тя оправи косата си, тъй като вятърът я вкара в очите. — Професионално съм заинтересувана единствено от състезанието и всичките му страни. Надявам се, че ще ми помогнете. Не само защото знаете какво е да конструираш и притежаваш автомобил от „Формула 1“, а защото знаете как да се състезавате с него. Познавате също така това трасе и специфичните особености на колата, която ще се надбягва тук. А фактът, че сте известна личност не само в средите на автомобилите и състезанията, но и в обществото, ще спечели особено голям брой читатели за серията ми.

По време на речта ѝ Ланс пъкна ръце в джобовете си. Изчака цели десет секунди да свърши, преди да започне да се смее.

— Само преди няколко минути се опитвах да си представя как може вие да сте същата Пам Андерсън, която написа онази блестяща поредица от статии за корупцията в наказателната система — той поклати глава в знак на одобрение. — Сега вече знам. Е, ще имаме достатъчно време да си говорим през следващите няколко месеца — Пам забеляза, че погледът му проследи Фокси, която се бе навела през оградата и фокусираше апарата си. Видя и зараждането на усмивката му. — Достатъчно много време — повтори Ланс и върна вниманието си към нея, а усмивката му се разшири. — Какво знаете за „Индианаполис 500“?

— Че първото състезание се е състояло през 1911 година и колата, която го е спечелила, е развила скорост от 120 км в час. Пистата е била застлана с тухли, оттук иде името ѝ „Стария тухлен двор“. Това е състезание на пълни обороти. Водачите карат на най-висока предавка и не я сменят. Не е включено в „Гран При“, защото не се присъждат точки, ала между колите, които участват във „Формула 1“, и тези тук, има много сходни неща. Също така има много водачи, които участват и в двете състезания. Като Кърк Фокс например. Колите тук се зареждат със специално гориво. Алкохолното гориво е по-опасно, защото няма пламък.

— Добре сте си научили урока — усмихна се той на потока от информация, който избълва Пам.

— О, разбира се, че знам фактите — съгласи се тя, харесала веднага директния му поглед, — но те не са всичко. Четиридесет и шест състезатели са загинали в това състезание. Ала само трима през последните десет години. Защо?

— Колите станаха по-сигурни — отговори Ланс. — Преди ги правеха като танкове и при катастрофа те оставаха здрави, а водачите поемаха силата на удара. Сега колите са по-крехки и това спасява живота на хората. Подобрени са спирачните системи, а и състезателите носят защитно огнеупорно облекло от обувките до шапките — тъй като времето за старт приближаваше, той я поведе към стартовата линия.

— И състезанието вече е станало напълно безопасно? — попита Пам. Гласът ѝ беше толкова меден и захаросан, както и погледът, който му отправи.

Ланс отново я погледна внимателно. Това бе една много умна жена.

— Не съм казал такова нещо. Разбира се, че е по-безопасно, но винаги съществува елемент на риск. Без него състезание като „Инди 500“ ще бъде само парад на коли, които се въртят в кръг.

— Ала една катастрофа вече не е толкова страшна, както преди?

Той се усмихна и поклати глава.

— Съмнявам се, че някой водач мисли за катастрофа. Ако го правеха, никога нямаше да застанат на стартовата линия. Това не става с теб, това се случва само на другите. Такава е психология на автомобилния състезател. Когато мислиш така, то става част от правилата. Катастрофата невинаги е най-големият страх. Най-големият страх е от огъня. Няма жив състезател, който да не изпитва страх от огъня.

— А какво ще кажете, когато вие карате и друг състезател катастрофира? Какви чувства изпитвате тогава?

— Никакви — отвърна просто Ланс. — Не можеш да изпитваш чувства. На пистата няма място за чувства.

— Разбирам — кимна тя. — Това мога да го разбера. Но има едно нещо, което не мога. Не разбирам защо.

— Какво защо?

— Защо хората влизат в една кола, затварят се в нея и се въртят като полудели в кръг с умопомрачителни скорости. Защо рискуват живота си, да се осакатят или дори, да умрат! Каква е мотивацията?

Той се обърна и се усмихна.

— Различна. Предполагам, че има толкова мотивации, колкото и състезатели. Тръпка, състезателна страст, конкуренция,

предизвикателство, пари, престиж, известност, самата скорост. Скоростта може да бъде заразителна. Съществува нуждата да докажеш собствените си възможности, да ги подобриш, да поставиш на изпитание издръжливостта си. И, разбира се, съществува и егото, което всъщност е неизменна част от всеки спорт — Ланс се обърна отново към Пам и зърна Кърк да излиза от бокса. — Всички състезатели имат в различна степен нужда от него, ала всички я имат. Нуждата от себедоказване.

Фокси се въртеше около колата, заемаше необходимото положение и снимаше, докато Кърк застана на стартовата линия. Той пусна защитната маска на каската върху лицето си, но миг, преди да закрие напълно очите си, ѝ заприлича на крал Артур, приготвящ се да влезе в бой. Тя забеляза, че отговаряше на въпросите на Чарли с кратки думи или само с кимване на глава. Явно цялото му внимание и същество вече бяха съсредоточени върху предстоящото състезание. Зад тъмното стъкло на шлема очите му бяха неразгадаеми, а стойката му нито напрегната, нито отпусната. Сякаш се бе отделил с някаква стена от всичко около себе си, не само от другите хора, а от самия себе си. Фокси чувстваше безпристрастността му и фотоапаратът сякаш улови точно това. Когато се изправи, видя Ланс да идва към тях и да се навежда над главата на брат ѝ.

— Заложил съм каса уиски, че няма да успееш да подобриш рекорда.

Видя как Кърк кимна с непроницаем поглед и разбра, че приема облога най-сериозно. Фокси наблюдаваше Ланс от другата страна на колата и осъзна, че той познава брат ѝ дори по-добре, отколкото можеше да си представи. Очите му срещнаха нейните, когато колата между тях оживя и заръмжа.

Кърк застана на изходна позиция. Фокси влезе в гаража.

Под звуците на „Да се върнеш отново в Индиана“, които изпълваха въздуха, тълпата поздравя с рев излитането на хиляди балони. Всички онези, които не бяха на пистата и на трибуните, щяха да видят летящите балони и да разберат, че състезанието „Индианаполис 500“ започваше. По микрофона се чу гласът на съдията.

— Господа, запалете двигателите!

Напрежението беше високо, както и ревят на машините.

По трибуните се развяваха знамена, беше шумно, автомобилите тръгнаха. В началото скоростта бе ниска. Самите коли, целите изрисувани с надписи, цветове и реклами, бяха чисти и блестяха на ярката слънчева светлина. Повече не се чуваше птича песен.

— Това е — промърмори Фокси, а Пам леко подскочи.

— Бях решила, че съм те изгубила! — тя намести очилата на носа си.

— Не си се съмнявала, че ще изпусна старта, нали? — сега беше поставила дистанционни лещи на фотоапарата и беше готова да снима. — Всеки момент ще вдигнат зеления флаг.

Пам забеляза, че Фокси бе малко бледа, ала в мига, в който отвори уста да каже нещо, около нея избухна рев. С професионално умение Фокси хвана мига, в който колата на Кърк излетя.

— Как могат да го правят? — запита сама себе си Пам, но Фокси наведе фотоапарата и се обърна към нея. — Как могат да поддържат скоростта и темпото цели осемстотин километра?

— За да спечелят — отвърна просто Фокси.

Следобедът преваляше. Шумът така и не стихна. Горещината в боксовете се смеси с миризмата на гориво, масло и пот. На тридесетата обиколка десет автомобиля вече бяха извън строя поради механични или други дребни повреди. Счупени скоростни кутии, разбит амбреаж, вторични разцепвания. Пам бе свалила сакото си, навила ръкавите на снежнобялата си блуза и обикаляше из боксовете с магнитофона. Вадички пот течаха по гърба на Фокси. Тениската бе залепнала за гърба ѝ, а косата ѝ бе мокра около лицето. Ала между лопатките на раменете ѝ имаше още една тръпка, която я караше да настръхва и да се разсейва от състезанието. Ланс през цялото време стоеше точно зад нея. Той заговори пръв, без да я гледа. Гледаше към пистата отвъд. Тя се извиваше като змия сред трибуните.

— Кърк влиза в осемдесет и петата си обиколка — държеше някакво разхладително питие в ръка и ѝ го подаде, без да я погледне. Фокси пое питието, като си помисли, че невниманието му би трябвало да я ядоса.

— Да, знам. Има почти цяла обиколка преднина пред Джонсън. Знаеш ли колко е средната му скорост?

— Повече от триста.

Тя видя маневрата на Кърк през плътната купчина от коли. Задържа дъха си, докато премина пистата по късия диагонал между третия и четвъртия вираж. После погледна към топящите се кубчета лед в чашата и отпи.

— Събрал си страхотен екип от механици. Направиха последното зареждане за по-малко от дванадесет секунди. Ще дадат на Кърк голяма преднина. И освен това се вижда, че колата е много бърза и се управлява без усилие.

Ланс бавно сведе очи и я погледна.

— И двамата знаем, че едно състезание се прави от екип. Тук няма място за индивидуализъм.

— Естествено, всичко без тази, последната част — контрира го Фокси. — Сега всичко зависи от Кърк, нали?

— От дълго време стоиш права — мекотата в гласа му я изненада и я накара да се обърне към него. — Защо не седнеш за малко? — почти можеше да види болката, която пулсираше зад слепоочията ѝ. Изненадващо и за двамата, той вдигна ръка към лицето ѝ с особена нежност. — Изглеждаш изморена — после отпусна ръка, без да я докосне, и я скри в джоба си.

— Не съм — тя отново се обърна, странно развълнувана от жеста му. — Не и докато не е свършило. Мисля, че ще загубиш касата с уиски. И ти го знаеш.

— Разчитах на тази загуба — Ланс неочаквано изруга и това я накара да го погледне. — Не ми харесва начина, по който номер петнадесет взема завоя. Винаги е по-близо до стената, отколкото трябва.

— Петнадесет ли? — Фокси присви очи, докато търсеше номера сред колите. — Това е един от новациите! Някакво хлапе от Лонг Бийч.

— Хлапето е една година по-старо от теб — промърмори Ланс. — Но няма опита, за да премине през това състезание толкова добре. Ще го загуби.

След няколко секунди номер петнадесет отново влезе в завоя и отново много близо до стената. От колелата захвърчаха искри, когато колата докосна твърдата стена. После състезателят изгуби контрол. Парчета от фибростъкло се разхвърчаха във въздуха, когато още три коли се завъртяха, маневрирайки като змии около него. Почти изгубила управление, колата се завъртя няколко пъти и колелата ѝ диво

изсвистяха, докато спряха безпомощно на асфалта. Номер петнадесет излезе на полето и спря. В този миг се спусна жълтият флаг. Веднага го наобиколиха екип на бърза помощ и пожарникари.

Винаги, когато присъстваше на катастрофа, я обхващаше ледено безразличие. Не можеше нито да мисли, нито да чувства. От мига, в който колата се удари в стената, тя вдигна апарата и запечата всяка стъпка, всеки момент от катастрофата. Без да разсъждава, фокусираше, настройваше скоростта на апарата, дълбочината и разстоянието. Серията от снимки щеше да бъде класическо изследване на автомобил в беда. Фокси почувства тръпка на облекчение, когато видя, че измъкват състезателя от автомобила и той маха с традиционния си поздрав към зрителите, че всичко е наред.

— О, Господи! Как може човек да си отиде жив и здрав след подобна катастрофа? — дочу Фокси гласа на Пам зад себе си, ала продължи да снима работата на спасителния екип.

— Както ви казах и преди, крехкостта на автомобила и подобрените спирачни механизми са спасили не един живот — отговори Ланс, но вниманието му бе заето с Фокси. Лицето ѝ бе останало без цвят и не изразяваше нищо, когато свали фотоапарата.

— Ала не на всички — рече тихо тя. — И невинаги — почувства как по гърба ѝ премина студена тръпка, докато топлината влезе дълбоко в тялото ѝ. — По-добре върви да вземеш интервю от този състезател. Той сигурно ще може да ти разкаже като потърпевш, от първа ръка, как човек вижда живота си като на лента при скорост от триста и двайсет километра в час в мига на сблъсъка с неизвестността.

— Да, права си — погледна я изпитателно Пам и се отдалечи, без да каже нищо повече.

Фокси отмести кичур коса от лицето си.

— Предполагам, че номер петнадесет ще има повече уважение към завоите при следващото състезание.

— Много професионално настроена си напоследък, Фокс... — очите на Ланс бяха студени като стомана под свъсените вежди. Тя помнеше този поглед и отново почувства тръпка по кожата си.

— Фотографът трябва да има здрави нерви — отвърна спокойно и посрещна погледа му, без да трепне. Знаеше, че ако раздразнението ѝ се превърнеше в гняв, щеше да стане брутална.

— Но тук не са необходими чувства — възрази той. Хвана каишката на апарата ѝ с една ръка и я дръпна към себе си. — В автомобил номер петнадесет имаше човек. Ти никога не си забравяла това.

— А ти какво искаш, да изпадна в истерия ли? — отвърна Фокси. — Да закрия очите си с ръце? Да припадна? И преди съм виждала катастрофи. Виждала съм ги, когато не са могли да ги измъкнат изпод смачканите ламарини, когато не е имало нищо друго, освен пламъци. Видях ви, и теб, и Кърк, как режат колите ви, за да ви спасят. Ти какво искаш от мен? Емоции? — гласът ѝ се издигна неочаквано от ярост. — Върви и си намери някой, който не е израснал сред миризмата на смърт и бензин.

Ланс я изгледа за секунда. Лицето ѝ отново бе придобило цвят. Очите ѝ бяха като бурно море под пелена от облаци.

— Твърда мадама, бре, бре! — гласът му бе пълен с изненада и възхищение, ала съчетанието ѝ се стори обидно.

— Дяволски си прав — съгласи се Фокси. А сега свали ръцете си от апарата ми.

В първия миг единственото нещо, което се помръдна, беше веждата му. Тя се издигна в дъга, която можеше да изразява подигравка, смях или задоволство. После той вдигна и двете си ръце, като ги обърна към нея с дланите и разперени пръсти. Но въпреки това не се отдръпна и двамата останаха един срещу друг.

— Извинявай, Фокси.

Тя го познаваше достатъчно добре, за да долови надигащата се възбуда и гняв в тона му. Собственият ѝ гняв обаче не ѝ позволи да го приеме.

— Остави ме на мира! — нареди Фокси и се обърна. За голяма нейна изненада обаче Ланс застана на пътя ѝ и се изпречи пред нея.

— Само след една минута — отговори той. И преди да разгадае намеренията му, премести апарата на гърба ѝ и я взе в ръцете си.

Когато отвори устни, за да протестира, той ги затвори със собствените си. И край. Нямаше нито какво да каже, нито как да реагира. Вместо да го отблъсне, ръцете ѝ се обвиха около раменете му. Те просто не се подчиняваха на командите, които им даваше мозъкът. Устните ѝ отговориха на неговите, въпреки че главата ѝ казваше да не го прави. Пламъкът избухна и се разгоря толкова бързо и толкова

силно, сякаш беше нощта в градината. Не можеше да не си признае, че макар и мозъкът, и разумът да ѝ говореха друго, тялото ѝ не ги слушаше. Никога досега не бе очаквала подобно докосване, подобна нежност, интимност, глад и жажда. Тя вдигна ръце, за да се подпре на него, защото тялото ѝ просто се разтапяше. Някакъв далечен отзвук от рев на мотори продължаваше да шуми в главата ѝ, ала и той се изгуби във вълните от копнеж и желание. Хората около тях изчезнаха и престанаха да съществуват. После изчезна и светът. Фокси искаше още и още от него, въпреки че не можеше да му даде повече. Вероятно първият, който се отдръпна, беше Ланс. Те все още стояха плътно притиснати един към друг, с лица, допрени едно до друго, и тела, разтопени от желание. Той я погледни с невероятния си спокоен поглед.

— Доколкото си спомням, ти ми каза никога повече да не правя така.

— И какво от това? Има ли някакво значение? — попита го тя, докато краката ѝ трепереха.

— Не. Няма.

— Сега ще ме оставиш ли да си вървя? — помоли спокойно и с някакво безразличие в гласа Фокси. Вътре в стомаха ѝ хиляди дяволчета се ритяха бясно.

— Засега — съгласи се Ланс. Въпреки че разхлаби прегръдката си, ръцете му останаха на бедрата ѝ. — Винаги продължавам оттам, където съм спрял.

— Самомнението ти е по-страшно и от нахалството ти, Ланс — тя твърдо махна ръцете му от бедрата си. — Дори не знам кое от двете е по-неприятно.

Той се засмя и леко перна носа ѝ с братска закачка.

— Много си сладка, когато си ядосана, Фокси — погледът му премина над главата ѝ и видя колата на Кърк да излиза от виража и да се упътва към боксовете. — Кърк иде насам. С повече късмет втората половина на състезанието ще премине толкова гладко, както и първата.

Решила да пренебрегне коментарите му и да ги остави без отговор, Фокси върна фотоапарата си обратно на гърдите и се отдалечи. А Ланс пхна ръце в джобовете си и се загледа след нея.

Само половината от стартиралите състезатели завършиха състезанието. Фокси знаеше, че Кърк ще го спечели. Тя разгледа

внимателно лицето му по време на почивката и видя увереността, изписана на него, примесена с напрежение и възбуда. Колите вече не бяха така лъскави и шарени като на старта. Целите бяха прашни и очукани. Когато спуснаха финалния флаг, видя как брат ѝ направи своята последна победна обиколка под виковете и рева на тълпите и шампанското, което отборът изливаше отгоре му. Знаеше, че ще влезе в боксовете готов за ласкателства. Очите му повече не бяха замъглени. Устата му щеше да се извие в момчешката усмивка и всички следи от напрежение щяха да изчезнат като с магическа пръчка. Той щеше да дава интервюта, без да показва умора, щеше да подписва автографи и да приема поздравления. Пластовете пот и прах по лицето му щяха да бъдат неговите почетни знаци на победата. Кърк щеше да ги приеме и това щеше да го възстанови. После всичко щеше да остане в миналото. След два дни щяха да пътуват за Монако, за следващата квалификация. „Индианаполис 500“ щеше да остане за Кърк Фокс само спомен. Нищо друго, освен статии във вестниците. За него винаги най-важно беше следващото състезание. А то предстоеше.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Монте Карло лежи като в чаша между високите гористи върхове на Алпите и брилянтно синята вода на Средиземно море. Сградите съжителстват в удивителна хармония. Една гъста плетеница от небостъргачи и елегантни стари домове. Градът създава чувството на голям космополитен център, а в същото време е запазил атмосферата си като от приказките.

Фокси бе впечатлена от цветовете. Бялото и пастелните розово, жълто и синьо, в които бяха боядисани къщите, сочното зелено на градините и кафявото на планините, искрящото синьо на морето. Огромни южни цветя и палми подчертаваха екзотиката. Това бе една страна с древна култура и замъци, топъл морски вятър и скалисти върхове. Романтичната страна на характера ѝ веднага си каза думата и Фокси се влюби в Монте Карло.

Понеже Кърк бе изцяло зает с квалификации и тренировки, а Пам с интервюта, тя беше най-често в компанията на Скот Нюман. Намираще, че е мил, интелигентен и разбран и, въпреки че не искаше да признае определението на Ланс, сучен. Той планираше нещата прекалено внимателно, разсъждаваше прекалено бавно и изпълняваше прекалено точно всичко. Това бе достатъчно неприемливо за вкуса на Фокси. Всяка от техните срещи, без значение колко обикновена беше, затвърдяваше все повече това ѝ убеждение. Обличаше се без грешка, дори елегантно и маниерите му бяха такива. С него Фокси знаеше, че не може да има неочаквани обрати, опасности или изненади. Нищо не можеше да ѝ се случи. Неведнъж бе изпитвала лекото усещане за вина, знаейки, че характерът ѝ никога няма да бъде така безупречен като неговия. Скот беше като рицар на бял кон, който рискуваше, за да спаси изпадналата в беда девойка, но след това педантично лъскаше до блясък доспехите си.

Тя се разхождаше от прозорец до прозорец, потънала в тези мисли. До ушите ѝ достигаше звукът от пишещата машина на Пам. Можеше да види лодки и яхти от всякакви големини и видове в

пристанището на Монако. Някои от тях плуваха като бели точки в морето. Спомни си, че по време на квалификационните обиколки една от колите бе взела много остро завоя и бе паднала в пристанището. Фокси се обърна от прозореца и загледа пръстите на Пам, които тичаха по клавиатурата. Масата, върху която работеше, бе отрупана с листи, бележки и касети. Нямаше никакъв ред или организация, ала Пам отлично се оправяше.

— Ще ходиш ли тази вечер в казиното? — попита я Фокси. Чувстваше се леко напрегната.

— Ами... Не. Искам да завърша статията — отговори Пам, но не промени ритъма на писане. — А ти? Ще излезеш ли със Скот?

Фокси се намръщи, седна на стола и вдигна краката си върху облегалката му.

— Сигурно.

При звука на гласа ѝ Пам спря да пише и въздъхна. Устата на Фокси бе недоволно изкривена, а веждите ѝ събрани над тъжните очи. Червените къдрици падаха в безпорядък по раменете ѝ. Изведнъж Пам се почувства много стара.

— Аха — тя подпря лакти на масата и постави брадичка върху сплетените си пръсти. — Я разкажи на мама — тонът ѝ бе леко покровителствен. Фокси вдигна очи и видя развеселената ѝ усмивка. Раздразнението ѝ моментално премина.

— Аз съм идиотка — рече тя със смях. — И не знам защо. Очарована съм от Монте Карло. Това е едно от най-романтичните, екзотични и красиви места в света. Освен това ми плащат, за да съм тук. Имам до себе един великолепно изглеждащ мъж, който се чуди как да ми угоди, а аз... — Фокси въздъхна дълбоко и разпери ръце в безпомощен жест.

— А ти се чувстваш отегчена — довърши вместо нея Пам. Вдигна чашата си, отпи от студеното кафе и направи гримаса. — Беше оставена в компанията на Скот цяла вечност. Въпреки че е хубав, той не е най-възбуждащата компания, нали? Кърк няма време за теб, аз съм заета, а Ланс...

— Не се нуждая от компанията на Ланс — изрече много бързо Фокси и отново се намръщи. Това, че Ланс Матюз не бе наоколо, беше по-скоро благодат, отколкото проблем.

За миг Пам не отговори нищо, спомнила си изкусителната целувка, която двамата си размениха на пистата в Индианаполис.

— Във всеки случай — забеляза внимателно тя, — беше изоставена.

— Скот наистина е много мил — отвърна Фокси, чувствайки, че с тези си думи оправдаваше и Скот, и себе си. — И не е досаден, нито нахален. Дадох му съвсем ясно да разбере от самото начало, че не се интересувам от сериозна връзка и той го прие. Дори не спори — тя стана и започна да се разхожда. — Не се опитва да ме вкара в леглото, не губи самообладание, никога не забравя нищо, не прави нищо оскърбително. — Фокси си спомни, че и двата пъти, когато се целуваха с Ланс, тя възрази. — С него се чувствам удобно — добави тя и погледна към Пам в очакване на някакъв коментар.

— Да, моите пухени стари чехли ми вършат същата работа.

Фокси очакваше да се ядоса, а всъщност избухна в неудържим смях.

— Това е ужасно!

— Ти не си от хората, които се задоволяват с една удобна връзка — Пам завъртя молива между пръстите си. — И ти, също като брат ти, обичате предизвикателства от всякакъв вид — тя се отърси от обзелата я внезапно потиснатост, вдигна очи и се усмихна. — Обаче Ланс Матюз...

— О, не! — прекъсна я Фокси и вдигна ръка като пътен полицаи. — Спри дотук. Може да не търся удобство, ала не търся и легло, цялото набучено с пирони като на индийски факир.

— Господи, каква мисъл! — възхити се Пам. — Аз сериозно се съмнявам, че той би те накарал да скучаеш или да се чувстваш удобно.

— Комфортната скука ми звучи все по-примамливо — вметна Фокси. — Всъщност — добави тя и тръгна към вратата, — тази вечер отивам да се забавлявам. Най-вероятно ще спечеля на рулетка и това ще ми бъде късметът. Ще ти купя хотдог от печалбата утре на състезанието — Фокси й намигна заговорнически и затвори вратата зад себе си.

Останала сама, Пам пусна на воля усмивката си. Следващите няколко минути тя гледаше написаното върху листа пред себе си.

Кърк Фокс започва да се превръща в проблем, реши Пам. Не че бе постигнал някакъв напредък или бе направил нещо повече след

арогантното си изявление вечерта на партито. Но той бе прекалено зает със състезанията, че да направи нещо повече от това, да забележи присъствието ѝ. Пам пренебрегна неприятното свиване на стомаха при тази мисъл и сложи нов лист на машината. Пък и при всички тези жени, които се въртяха като пеперудки наоколо му! Тя сви рамене и продължи да пише. При повече късмет, ще бъде ужасно зает до края на сезона, реши накрая и атакува клавиатурата на пишещата си машина.

Обзета от чувство на вина заради разговора си с Пам за Скот, Фокси се облече с особено внимание тази вечер. Роклята ѝ бе от черно, прилепнало към тялото жарсе, което очертаваше с невероятна съблазън всяка извивка и оставяше раменете ѝ голи. Деколтетото бе изрязано дълбоко и стигаше почти до началото на гърдите ѝ. Тя събра косата си на врата отзад, ала остави няколко къдрици да се вият около челото и скулите. След като си сложи тънка сребърна верижка и се пръсна с няколко капки парфюм, Фокси се почувства готова да конкурира елегантността на всички жени в казиното на Монте Карло.

Прехвърли най-необходимите неща от голямата си всекидневна чанта в малка вечерна чантичка и в този момент на вратата се почука. Тя се погледна за последен път в огледалото и отиде да посрещне Скот. Когато отвори вратата обаче срещу нея стоеше Ланс Матюз.

— О! — въздъхна глупаво Фокси, спомнила си успеха си в маневрите да го отбягва след случката в Индианаполис. Изведнъж ѝ мина през ума, че всъщност никога досега не беше го виждала облечен във вечерно облекло. Костюмът му бе с перфектна кройка и лежеше на широките му рамене като излят. Изглеждаше различен, ала не по-малко опасен. За момент ѝ се стори непознат. Той беше възпитаник на Харвард, имаше огромна къща в Бийкън Хил и бе наследник на огромното богатство на фамилията Матюз.

— Здравей, Фокси! Ще ме пуснеш ли да вляза, или ще ме държиш в коридора? — тонът и ироничното повдигане на тъгълчетата на устните го превърнаха отново в познатия ѝ Ланс.

Фокси машинално изправи рамене.

— Извинявай, Ланс, всъщност вече излизам.

— Да позная ли защо си толкова хубава? — в очите му проблесна закачливо пламъче. — Заради мен. Излизаме заедно — той пристъпи и хвана брадичката ѝ с ръка, преди тя да успее да се отдръпне. — Но

преди вечеря ще вземем по един коктейл. Резервацията ни е за след осем.

Фокси отстъпи назад, ала установи, че тази маневра само позволи на Ланс да влезе в стаята.

— Ще трябва да си го пиеш сам — тя вдигна ръка към брадичката си, но откри, че неговата ръка бе все още там.

— Имаме почти цял час преди вечеря — рече кротко той. Очите му не се откъсваха от лицето ѝ. — Може би имаш друга идея как да прекараме това време?

— Защо не опиташ да се забавляваш сам, в стаята си — предложи Фокси. — А сега си искам лицето обратно. Пусни ме.

— Наистина ли искаш това? — в гласа му се прокрадва изненада и мъжко присмехулство. — Жалко. На мен ми е много приятно — с безсрамно удоволствие Ланс я привлече по-близо към себе си, а очите му се сведоха към устните ѝ. — Нюман ти изпраца извиненията си — продължи равно той и върна очите си върху нейните. — Появи му се нещо... Неочаквано. Имаш ли шал?

— Какво му се появи? — повтори тя. Почувства облекчение, когато Ланс пусна брадичката ѝ, ала ръцете му обгърнаха голите ѝ рамене. Изведнъж температурата в стаята се повиши с десетки градуса. Поне така ѝ се стори. — За какво говориш?

— Че Нюман ненадейно установи, че не е свободен тази вечер. Жалко, че трябва да покриеш красивите си рамене с нещо, но тук нощите през юни понякога стават студени — те бяха много по-близо един до друг, ала Фокси не знаеше как всъщност го прави. Ръцете му лежаха леко върху раменете ѝ, а сърцето ѝ подскочаше като полудяло.

— Какво искаш да кажеш? Как така не е свободен? — попита тя. Опита се да се отдръпне, обаче ръцете му я задържаха леко, но безкомпромисно. Подигравателните пламъчета в очите му я разгневиха и сърцето и заби още по-забързано. — Ти какво си направил? Какво си му казал? Той е достатъчно възпитан да ми се обади сам, ако му се наложи да отмени среща. Ти сигурно си го сплашил! — реши изведнъж Фокси, вбесена от усмивката, която не слизаше от устните на Ланс.

— Искрено се надявам, защото това беше всъщност намерението ми — отвърна той на обвинението ѝ и тя нищо не можа да отговори. — Вземи си шала.

— Моят шал... Няма да си взема шала! — извика ядосано Фокси.

— Както решиш — сви рамене Ланс и хвана ръката ѝ.

— Ако си мислиш, че ще изляза с теб — подзе тя, като се мъчеше да издърпа ръката си, — много дълбоко се заблуждаваш. Никъде няма да ходя.

— Чудесно! — ръцете му обгърнаха кръста ѝ. — Намирам идеята ти да останем тук за по-привлекателна — преди да успее да се отдръпне, той сведе устни и ги долепи в ъгълчето между врата и рамото ѝ. Кожата ѝ инстинктивно настръхна.

— Не — каза Фокси, ала сама усети трепета в гласа си и се опита да запази самообладание. — Ти няма да останеш тук.

— Обслужването по стаите в този хотел е на много добро ниво — прошепна Ланс, докато захапваше крайчето на ухото ѝ. — Миришеш като гората, на нещо свежо и пълно с тайни.

— Ланс, моля те! — беше ѝ много трудно да мисли, докато устните му шепнеха в кожата ѝ и оставяха следи от влажни, сладки целувки.

— За какво ме молиш? — прошепна той и в същия миг достигна до устните ѝ. Езикът му навлезе в устата ѝ, преди да успее да отговори нещо. Тя почувства как краката ѝ омекват. Отблъсна го решително и си пое дълбоко въздух.

— Гладна съм — рече неочаквано Фокси, защото просто не можа да измисли никаква друга причина. Осъзнаваше, че изявлението ѝ бе най-малкото смешно, но поне беше някакво тактическо отстъпление. Надявайки се, че бе успяла да скрие безсилието си, тя оправи разбърканите си къдрици. — След като си отстранил кавалера ми, мисля да те накарам да платиш поне вечерята ми. В ресторант — добави Фокси, когато Ланс повдигна вежди. — Сетне ще ме заведеш в казиното, както щеше да направи Скот.

— Удоволствието е изцяло мое — отвърна учтиво той.

— А пък аз ще се опитам да загубя колкото може повече от парите ти — отвърна тя, когато разстоянието помежду им се увеличи достатъчно. Взе тънкия копrien шал от леглото, сложи го върху раменете си и излезе от стаята. Повече от час успя да се държи хладно и сдържано.

Лунната светлина се лееше над залива на Монако като музика. Бризът, роден далеч във вътрешността на морето, достигаше до брега нежен и свеж. И носеше своя собствен аромат. Терасата на ресторанта бе покрита с тента, на която бяха изрисувани звезди и палмови клонки. Музиката беше тиха и Фокси почти не можеше да различи нито дума. Само мелодията идеше на вълни и трептеше във въздуха като пламъчетата на двете бели свещи върху масата. Между тях имаше една червена роза в елегантна ваза. Разговорите от другите маси достигаха до ушите ѝ като далечно шумолене. Почти нереално. Фокси откри, че ѝ бе трудно да остане безчувствена към цялата тази красота, която грабна романтичната ѝ душа. Отгоре на всичко искаше Ланс да я възприеме като възрастна, умна и образована жена, а не като някогашното глупаво девойче, което може да се разтопи от красива музика и светлината на свещите и звездите. Все пак внимателно отпиваше от изстуденото шампанско. До този момент бе успяла да поддържа разговора безопасен и без лични елементи.

— Забелязах, че колата вчера направи големи проблеми на Кърк — Фокси потопи задушната на пара скарида в купичката със сос. — Надявам се, че всичко е оправено.

— Моторният пръстен. Сменихме го — докато говореше, Ланс я наблюдаваше над ръба на чашата си. В очите му проблясваха светлинки, които я караха да се чувства не особено сигурна за безопасността си.

— Странно е, нали? Често пъти нещо съвсем мъничко, например двадесет и пет центова част или забравена отвертка, може да бъде решаващият фактор за едно състезание, в което са хвърлени стотици хиляди долари.

— Странно е, наистина — съгласи се той с доста мрачен тон, скрит зад полуусмивката му.

— Ако имаш намерение да ми се присмиваш — веднага реагира тя, — ставам и си отивам.

— Ще те върна обратно — отвърна невъзмутимо Ланс. Фокси присви очи и го изгледа продължително. Това обаче изобщо не го притесни, нито промени погледа му. Той също не откъсваше очи от нейните. Устните му все още бяха извити в усмивка.

— Сигурна съм, че ще го направиш — съгласи се тя. Рицарското поведение не бе от качествата на Ланс и Фокси го знаеше много добре. — И ако аз направя сцена, заради която и двамата ще се озовем в затвора, ти никак няма да се притесниш — въздъхна и поклати глава, сетне отпи от виното. — Много е трудно да се справиш с мъж, който е напълно безчувствен. Това си ти, бях забравила — устните ѝ се извиха в гримаса. — Вървиш по света със същия устрем и самомнителност като Кърк, ала у тебе вече има някаква плавност, каквата на него все още му липсва. Ти крачиш горделиво, а той се блъска. Кърк е целият огън, и пламък, и вяра, а ти си прецизен и безмилостно стабилен. Непоклатим. Ти така и караше. Бях забравила. В начина ти на шофиране имаше някаква необикновена простота. Правеше го да изглежда безкрайно лесно и просто, без каквито и да е усилия. Но се състезаваше, защото ти харесваше — тя завъртя чашата в ръката си и загледа играта на светлината във виното.

Заинтригуван, Ланс я загледа по-внимателно.

— А Кърк?

— Какво Кърк? Дали му харесва? — изненадата бе очевидна, както в очите, така и в гласа ѝ. — Та той живее с това, това е животът му! Ала е напълно различен. Забавлението е много по-надолу в списъка — Фокси поклати глава и очите ѝ отразиха светлината на свещите. — Ти не живееше заради състезанията или поне не продължи, след като стана на тридесет. Ако Кърк доживее до сто години, ще продължи да обикаля от писта на писта и да се състезава, дори ако се наложи да го носят на ръце до колата.

— Оказва се, че си била много по-проницателна и възприемчива като хлапачка, отколкото предполагах — Ланс изчака, докато сервираха стека „Диана“, после замислено разреза хлебчето си на две. — Винаги си мразила това, нали?

Тя смело посрещна погледа му.

— Да — съгласи се Фокси и прие половината хлебче. — Винаги — тишината увисна във въздуха, докато слагаше масло върху хлебчето си. — Ланс, а какво мислеше семейството ти за твоите състезания?

— Бяха объркани — отвърна веднага той, без да се замисли.

Тя едва се сдържа да не се засмее.

— Но ти се забавляваше от тяхната обърканост толкова, колкото и от това, да караш с високи скорости!

— Както вече казах — вдигна чашата си Ланс, — ти се оказа много умна.

— Семействата на автомобилните състезатели имат различни подходи и начини за възприемане на състезанията. Много по-трудно е да останеш в публиката, отколкото да висиш на парапета. Ти знаеш това — рече меко Фокси, въздъхна и се опита да пропъди мрачното си настроение. — Предполагам, че сега, когато вече си извън този бизнес, семейството ти повече не е объркано — тя отрязва едно парченце от стека. — По-приемливо е, въпреки че едва ли ти трябва пари.

— Ти ще видиш какво ще направя тази вечер. Най-добре изяж всичко, защото губенето на пари изисква повече енергия, отколкото печеленето им.

Фокси се усмихна презрително и взе ножа и вилицата в ръце.

Беше все още рано, когато влязоха в казиното. Фокси реши, че обстановката ѝ действа успокояващо. Съчетанието от елегантна атмосфера и възбуда беше много приятно.

— О! — тя пристъпи в залата, обходи я с един дълъг поглед и стисна ръката на Ланс за по-голяма сигурност. — Тук е страхотно!

Тоалети от всякакви цветове се въртяха като в калейдоскоп, блестяха скъпоценности и ослепяваха очите. Носеше се шум от гласове на най-различни езици, надвикван от ясения френски на крупиято. Имаше и още няколко звука — тракането на топчетата в рулетката, мекото стържене на дървената лопатка, прибираща жетоните, плясъкът или свистенето на картите, които се раздаваха, звънът на монетите.

Фокси се засмя, когато Ланс обви раменете ѝ с ръка.

— Фокси, моя любов, очите ти са станали огромни и ужасяващо наивни. Никога досега ли не си била в подобно място?

— Престани да ми се подиграваш — рече тя, ала бе толкова впечатлена, че дори не можа да се разсърди. — Толкова е хубаво!

— Аха, но хазартът си е хазарт. Независимо дали го играеш в плюшен стол с шампанско в ръка, или в някой мръсен гараж с бутилка бира.

— Ти сигурно го знаеш — отметна глава Фокси, погледна го и се усмихна. — Спомням си, когато играехте на покер. Ти никога не ми

позволи да играя.

— Защото беше преждевременно развито хлапе — той плъзна ръка по врата ѝ и го стисна.

— Ами! Просто се страхуваше, че ще те бия.

Усмивката му беше широка.

Неочаквано тя осъзна, че ѝ бе много по-приятно тук с Ланс, отколкото щеше да ѝ бъде със Скот. Ланс Матюз събуждаше чувства, каквито Скот Нюман дори не можеше да разбере.

— Какви големи очи имаш — прошепна Ланс, докато пръстите му галеха кожата ѝ. — Какво има скрито зад тях, Фокси?

— Първо мисълта колко бях бясна, че трябва да изляза с теб, защото беше отстранил Скот от пътя си, и сетне колко виновна се чувствам, че се радвам, дето стана така.

Той се разсмя и я целуна бързо и кратко.

— Прекалено виновна, защото се забавляваш?

— Не — рече Фокси, без да се замисли. — Предполагам, защото съм изключителна егоистка и не съм много мила с него.

Устните на Ланс се извиха в усмивка.

— Тогава ние двамата с теб отлично си подходяме — той сплете пръсти с нейните ѝ я поведе към масата с рулетката.

След като седна, тя моментално съсредоточи вниманието си върху колелото, където малкото сребърно топче подскачаше и се въртеше. Когато то спря, Фокси видя как крупиято прибра жетоните на загубилите и ги прибави към тези на спечелилите. Помисли си, че масата ѝ прилича на Вавилонската кула. Като местеше очи от лице върху лице, слушаше лееция се романтичен италиански, точния английски с лондонски акцент, гърления клокочещ немски и още други езици, които не можеше да разпознае. Такива различни бяха и лицата. Някои стари, други млади, съсредоточени, отегчени, озадачени, повече от тях носещи отпечатъка на богатство. Нещо, което не можеше да бъде сбъркано. Ала точно срещу нея имаше едно лице, което направо я омагьоса.

Възрастната жена беше много красива. Косата ѝ бе като бяла коприна и обграждаше нежно, овално и фино лице. Бръчките по лицето ѝ бяха много, но с нищо не нарушаваха красотата му. Напротив, придаваха характерност на това, което някога несъмнено е било елегантно и безупречно. Очите ѝ бяха пронизващи като изумруди, ала

на ушите и шията си тя носеше диаманти. Те изглеждаха повече като огън, отколкото като лед. Жената бе облечена в яркочервена рокля и излъчваше невероятно достойнство и самоувереност. Фокси я наблюдаваше като омагьосана, докато тя не вдигна дълга тънка черна цигара и дръпна леко от нея.

— Графиня Франческа де Авалон от Венеция — прошепна Ланс на ухото ѝ, след като проследи погледа ѝ. — Изключителна е, нали?

— Страхотна — Фокси се обърна към него и изненадано видя, че ѝ предлага чаша шампанско. Когато почувства столчето на чашата между пръстите си, видя и купчинка жетони пред себе си. — О, това ли са чиповете? — тя прекара пръсти по тях и отново погледна Ланс. — Колко трябва да заложа?

Той сви рамене и обви с ръце пурата, която палеше в момента.

— Това ти ще решиш. Аз само ще наблюдавам.

Фокси се засмя и поклати глава.

— Та аз не мога да се оправя с обикновените франкове, Ланс. Дори не знам колко струват тези малки неща тук пред мен.

— Струват едно вечерно забавление — отговори естествено той и вдигна чашата си.

Тя въздъхна, избра пет жетона и, без да се замисли, заложи пет хиляди франка на черно.

— Не мисля, че ще загубя всичките ти пари наведнъж — рече замислено Фокси.

— Колко великодушно от твоя страна — Ланс се усмихна и загледа въртящата се рулетка.

— Двадесет и седем, черно — обяви крупиеето.

— О! — извика Фокси, приятно изненадана. — Ние спечелихме — тя вдигна очи и видя искрено задоволство върху лицето на Ланс. Очите му са повече сребристи, отколкото сиви, помисли си отвлечено Фокси. — Не е необходимо да си толкова доволен — вметна тя и отпи от виното си. — Това бе благодарение на късмета на начинаещия. Освен това — добави със злорада усмивка, — ще бъде много помъчително, ако започна да губя, след като съм успяла нещичко. Повече ще те заболи — погледна двете купчинки от по пет жетона, които все още стояха на черно, и посегна да ги премести, но Ланс я хвана за ръката.

— Не може, Фокси. Колелото вече е завъртяно. Ще трябва да играеш така — лицето ѝ бе ужасено и това го накара да избухне в смях.

— Но... Аз не знаех. Трябва да са повече от сто долара — тя погледна отново въртящото се колело и почувства някакво смесено чувство от страх, вълнение, възбуда, очакване. Рулетката забави ход и започна да спира.

— Пет, черно.

Фокси затвори очи с облекчение. Ала веднага бързо ги отвори и придърпа четирите купчинки от по пет жетона към себе си. Дочу смеха на Ланс и се обърна да го погледне.

— Щеше да видиш ти, ако бях загубила!

— Добре, де! — Ланс направи знак на сервитьора за още шампанско. — Защо не заложиш върху една от колоните, Фокси? — предложи той и тръсна пепелта от пурата си в пепелника. — Ще можеш да спечелиш много повече, отколкото заложеното. Или да загубиш. Нали това искаш.

Тя се намуси, после кимна с глава и се усмихна.

— Ти ще загубиш, не аз — обяви невъзмутимо и постави пет жетона в началото на първа колона.

Това бе, както се оказа, печелившо залагане. С различна честота купчинката от жетони пред Фокси растеше. Веднъж загуби двадесет хиляди франка, после неочаквано спечели при следващото завъртане. Може би поради абсолютното ѝ незнание и безразличие към сумите, които залагаше, може би поради рядкото ѝ залагане на число или пък просто поради щедростта на Ланс, тя непрекъснато печелеше. Игра след игра, залагане след залагане. И освен това откри, че това ѝ харесва. Допада много повече на вкуса ѝ от всички други забавления, които бе имала досега. Беше едно силно усещане, от което ожадняваше, и Фокси пресушаваше на един дъх чашата си с шампанско. Ланс стоеше тихо и спокойно зад гърба ѝ и наблюдаваше приливите и отливите на късмета ѝ. Харесваше му начина, по който тя се обръщаше към него, за да му говори. Очите ѝ бяха огромни и блестящи, когато печелеше, и тъжни и малко смешни, когато губеше. Смехът ѝ му напомняше за топлите мъгли над бостънския залив Бек Бей. Удоволствието, което изпитваше, когато печелеше, беше искрено и просто, а разочарованието, когато губеше, бе очарователно и

невинно. Фокси беше едновременно дете и жена и двете същества се сливаха в нея в свършена хармония.

— Сигурен ли си, че не искаш да заложиш нещо от това? — попита тя и посочи купчината жетони.

— Ти се справяш чудесно — той нави една къдрица от косата ѝ на пръста си.

— Това, млади момко, е много меко казано.

Фокси завъртя очи и срещна зелените очи. Графиня де Авалон стоеше зад нея, подпряна на тънък бастун с дръжка от слонова кост. Фокси с изненада установи колко дребничка и мъничка бе тя, не висока от метър и петдесет. Графинята махна с ръка на Ланс да остане на мястото си, тъй като той веднага понечи да се изправи. Английският ѝ език бе бърз и точен, с едва доловим акцент.

— Вие печелихте впечатляващо, сеньорита, и умно.

— Впечатляващо, да, графиньо — обърна се с широка усмивка Фокси към нея, — но по-скоро случайно, отколкото умно. Дойдох тук определено, за да губя.

— Сигурно ще трябва да променя стратегията си и да идвам тук, за да губя — рече графинята. — Тогава също може би ще ми се случи подобно нещо — тя огледа бавно Ланс със замислен, ала напълно женски оценяващ поглед. Фокси почувства неочаквано ревност и бе абсолютно объркана от това.

— Вие явно ме познавате. Може ли да ме представите на младата дама?

— Графиня де Авалон — Ланс почтително наведе глава. — Синтия Фокс.

Фокси пое подадената ѝ ръка и почувства, че бе малка и крехка. Но бързият поглед на зелените ѝ очи бе пълен с енергия.

— Много сте красива — забеляза графинята, — и много силна — усмихна се, като при това показа ред бели зъби. — Ала преди десет години сигурно щях да ви го отнема. Никога не се доверявайте на жени с опит — графинята насочи вниманието си към Ланс. — А вие кой сте?

— Ланс Матюз, графиньо — той пое предложената ръка и я поднесе към устните си с очарователно уважение. — За мен е чест да ви срещна.

— Матюз... — промърмори графинята, а очите ѝ се присвиха. — Разбира се, трябваше да се сетя по този поглед „върви по дяволите“.

Познавах дядо ви доста добре — тя се засмя. И смехът ѝ беше млад и пълен е живот. — Дори много добре. Вие приличате на него, Ланселот Матюз, нали? И носите неговото име. Много подходящо.

— Благодаря, графиньо — усмихна се топло Ланс. — Той бе един от най-любимите ми хора на света.

— И на мен. Видях леля ви Фийби преди две години в Мартиника. Много досадна жена.

— Така е, графиньо — усмивката му се разшири. — Боя се, че сте права.

С царствено изсумтяване графинята се обърна към Фокси.

— Бъдете нащрек през цялото време с него, мила — посъветва я тя. — Той е същият като дядо си, дори по-голям развратник от него — графинята сложи ръката си върху ръката на Фокси и леко я стисна. — Да знаете как ви завиждам! — после се обърна и се отдалечи, шумолейки с червената коприна на роклята си.

— Каква невероятна жена — промърмори Фокси. Обърна се към Ланс и му се усмихна замислено. — Мислиш ли, че дядо ти е бил влюбен в нея?

— Не мисля, а знам — с незабележим жест той направи знак на крупнето да вземе жетоните и да ги осребри. — Те са имали страхотен любовен роман, за който семейството ми и до ден-днешен се прави, че не знае нищо. Било наистина сложно, защото и двамата били женени. Дядо искал тя да напусне съпруга си и да заживее с него в Южна Франция.

— Откъде знаеш толкова много за това? — силно заинтригувана, Фокси изобщо не забеляза, че Ланс я изправи на крака.

— Той самият ми го разказа — сложи шала на раменете ѝ. — Каза ми, че никога не е обичал никоя друга жена в живота си толкова много, колкото нея. Беше над седемдесет, когато умря, и беше все още готов да изостави всичко и да заживее с нея, ако тя се съгласеше.

Фокси вървеше бавно до него през казиното, без да забелязва колко много очи ги следят. Тя дори не осъзнаваше каква красива двойка бяха — една дребна червенокоса красавица и висок мъж с тъмна и предизвикателна красота.

— Звучи толкова красиво и тъжно — промълви след секунда Фокси. — Но предполагам, че е било ужасно мъчително за баба ти. Да знае, че той обича някоя друга през всичките тези години!

— Мила моя, невинна Фокси! — рече сухо Ланс. — Моята баба е от бостънската фамилия Уинслоу. Тя беше напълно доволна от сродяването си с клана Матюз, от раждането на техните двама наследници и от своя бридж клуб. Любовта е досадно нещо и освен това е за плебеите.

— Ти сега си го измисли!

— Щом казваш — съгласи се нехайно той.

— Хайде да не вземаме такси — предложи Фокси, когато излязоха навън. Вдигна глава нагоре и загледа звездите. — Толкова е красиво — тя се усмихна в очите му и мушна ръка в ръката му. — Нека да повървим, не е никак далеч.

Те не обръщаха внимание на фаровете на колите и вървяха под топлата светлина на уличните лампи. Шампанското приятно замайваше главата ѝ и леко объркваше походката. Предупреждението на графинята бе забравено. Фокси напълно се отпусна и успокои. Разходката под звездите и луната сякаш щеше да бъде безкрайна, изпълнена с ароматите и тайнствата на нощта.

— Знаеш ли — подзе тя и се отдръпна от Ланс. — Харесвам палмите — засмя се, облегна се на една палма и го загледа. — Когато бях малка, си мечтаех да си имам палма, но се оказа, че те не растат в Индиана. Трябваше да се задоволя с бор.

Ланс приближи до нея и отмести къдриците от лицето ѝ.

— Нямах представа, че толкова много се интересуваш от ботаника.

— Имам си мои тайни — Фокси избягна докосването и се наведе над парапета към морето. — Исках да бъда водолаз, когато бях на осем години — продължи тя, вперила очи в тъмното море. — Или сърдечен хирург. Не знам откъде ми бе дошло на ум. А ти какъв искаше да станеш, като пораснеш, Ланс? — Фокси се обърна към него, а вятърът разбърка косите ѝ. Очите ѝ бяха изпълнени със смях.

— Питчър в „Ред сокс“ — очите му преминаха по елегантната извивка на шията ѝ, когато тя отметна глава и се разсмя.

— Обзалагам се, че си имал цяла торба с ръкавици за бейзбол! — Фокси въздъхна с удоволствие. — Не ми каза колко спечелих тази вечер.

— Моля? — напълно погълнат от смеха и блясъка на луната в косите ѝ, той почти не я чуваше.

— Колко спечелих в казиното? — повтори тя.

— О! — сви рамене Ланс. — Петдесет, петдесет и пет хиляди франка.

— Колко? — гласът ѝ бе пълен с изненада и недоверие. — Петдесет и пет хиляди франка? Че това е повече от десет хиляди долара!

— Да, при днешния курс — съгласи се той.

— Мили Боже! — ръцете ѝ се вдигнаха до устните, а очите ѝ станаха огромни. — Ланс, но аз трябваше да загубя!

— Направи го изключително добре — очите му отново се развеселиха. — Или поне достатъчно убедително показва желанието си да загубиш.

— Нямах представа, че играя с толкова много пари. Никога не съм имала толкова пари и не съм ги хвърляла по този начин. Ти... Ти си луд! — Фокси сложи глава на рамото му и смехът ѝ звънна в нощта. Когато той обвини тялото ѝ с ръце, тя изобщо не възрази. — Можех да ги загубя, много добре знаеш — продължи през смях Фокси. — И направо щях да се вцепеня от ужас, ако знаех колко много пари означават тези нищо и никакви жетончета пред мен, докато рулетката се въртеше — тя си пое въздух и вдигна блестящите си очи към него. — Сега, както изглежда, добавих още към твоето богатство.

— Парите са си само твои — поправи я Ланс, ала Фокси уплашено отстъпи.

— О, не. Това бяха твои пари. В противен случай... — тя спря объркана и откъсна една маргаритка от тревата в краката си. Шампанското все още замайваше главата ѝ. — В противен случай... — повтори Фокси, като въртеше цветето в ръце, и го хвана за ръка. — Разбира се — премина през главата ѝ нова мисъл, — можеш да ми купиш нещо екстравагантно — обърна се към него със закачлива усмивка. — Така ще бъде абсолютно честно.

— Има ли нещо, което да искаш?

Стъпките ѝ отекваха по паважа, докато тя продължаваше да се върти около него.

— Ами, например две от онези, големите руски хрътки — смехът ѝ се извиси. — Или пък един впряг от онези чудесни коне с огромни крака... Шотландска порода. Или едно стадо албански кози. Почти съм сигурна, че в Албания има кози.

— Носила ли си някога палто от самур?

— Не — отвърна Фокси. Смръщи нос, но не се разбра дали заради въпроса, или заради богатството му. — Никога не съм обичала мъртвите животни. А, сетих се! Искам две черни ангорски кози, така че да мога да си развъдя и собствено стадо — решението бе взето и тя спря. Ланс обви ръце около нея. — Сигурен ли си, че можеш да намериш една женска и една мъжка? Това е много важно, ако искаме нещата да тръгнат правилно.

— Разбира се — съглася се той, докато устните му изследваха брадичката ѝ.

— Не трябва да ти го казвам — въздъхна Фокси в прегръдките му, напълно обгърната от ръцете му, — ала съм много щастлива, че си сплашил Скот.

— Наистина ли? — прошепна Ланс, леко напипвайки пулса ѝ в шията с устни.

— Да — прошепна тя и се притисна към него. — И много искам да ме целунеш. Сега. Веднага — последните ѝ думи се загубиха, защото устните им се сляха.

Сякаш потънаха в неочакван пламък. А мигът беше безкраен. Продължи цяла вечност. Фокси зарови пръсти в косата му и го притегли още по-близо до себе си, така че дори морският вятър не можеше да премине помежду им. Тялото ѝ се разтопи и прилегна към неговото като отливка. Чувстваше ритъма на сърцето му, което биеше в унисон с нейното. Без да усети, тя се плъзна на земята, докато той изследваше гладката кожа на гърба ѝ. Устните му преминаха по шията ѝ после се върнаха на лицето и намериха затворените ѝ клепачи.

Фокси откри тъмно удоволствие в целувките си по шията му. Искаше да вкусува, да продължава, но устните му я върнаха при себе си. Силата на новата целувка се пръсна в нея като експлозия и накара всяка клетка от тялото ѝ да пламне с нова сила. Ланс изсмукваше още и още от устните ѝ, докато тя съвсем забрави къде беше и какво правеше. Когато неговите устни се отделиха от нейните, Фокси прошепна името му и сложи глава на рамото му.

— Не знам дали е от шампанското, или от теб, но главата ми се върти — тя потръпна и се притисна към него. Той прокара ръка по врата ѝ и отдръпна главата ѝ леко назад. Очите ѝ бяха тъмни, бузите руменееха, а устните бяха меки и влажни.

— Има ли значение? — гласът му беше дрезгав, докато прегръдката му стана още по-плътна. Фокси не се възпротиви, а смело влезе отново в огъня. — Не е ли достатъчно да знаеш, че те искам тази нощ? — прошепна Ланс до ухото ѝ, преди езикът и зъбите му да започнат отново сладостната си игра.

— Не знам. Не мога да мисля — тя се отдръпна и поклати глава. — Нещо става с мен, когато ме целуваш. Загубвам контрол над себе си.

— Ако ми казваш това, за да играя честно, просто си сбъркала. Аз играя, за да печеля — с рязко движение той отново скъси разстоянието помежду им.

— Знам — отвърна Фокси и вдигна ръка към бузата му. — Знам го много добре — после се обърна към морето и си пое дълбоко въздух. Обърна лице и го подложи на лунната светлина. — Винаги съм се възхищавала на нескритото ти желание да победиш — наведе глава, за да го погледне, ала лицето му бе засенчено от палмата. — Обичах те до безумие и без каквито и да било задръжки, когато бях на четиринадесет.

Ланс не отговори за момент, но се наведе и я взе в прегръдките си.

— Наистина ли? — прошепна той и пристъпи с нея в сянката.

Луната я огряваше и се виеше сред къдриците на косата ѝ.

— Да — отпусната, Фокси продължи да разказва най-откровено, може би под влияние на шампанското в кръвта ѝ. — Беше чудесно и болезнено мъчение. Първата ми любов. Ти беше страшно впечатляващ, а аз романтична — Ланс я притисна, а Фокси му се усмихна в отговор. — Винаги си изглеждал невероятно непоклатим, ала много често замислен.

— Така ли? — отвърна усмихнат той, докато слагаше шала на раменете ѝ.

— Ами да. Имаше оня невероятен хъс за всичко. И постигаше каквото искаше. Беше ужасно привлекателен, но това се изявяваше още по-силно, когато се състезаваше. И освен това ръцете ти.

— Какво ръцете ми? — повтори изненадан Ланс и бръкна в джоба си за запалката.

— Ами да, ръцете ти — тя неочаквано взе ръцете му и започна да ги разглежда. — Те бяха най-красивите ръце, които бях виждала. Много елегантни, много силни, много фини. Винаги съм си мислела,

че е трябвало да станеш артист или музикант. Понякога си представях, че си. Представях си, че се грижа за теб в малката таванска стаичка, където живееш — Фокси пусна ръцете му и се зави с шала си. — Трябваше да има някой, за когото да се грижа. Може би трябваше да си взема куче — тя се засмя, ала бе прекалено заета с мислите си, за да забележи, че той не се засмя заедно с нея. — Ревнувах до полуда от всички онези жени, които се въртяха около теб. Те бяха красиви. Спомням си Трейси Макнийл. Особено нея. Ти сигурно изобщо не си я спомняш.

— Не, не си я спомням — Ланс запали цигарата си и загледа пламъчето. — Не си спомням нито една от тях.

— Тя имаше красива руса коса. Стигаше почти до бедрата ѝ и беше права като сламки. Аз мразех моята коса като дете. Беше толкова къдрава, неподредена и с този ужасен червен цвят. Бях абсолютно сигурна, че единствената причина да целуваш Трейси Макнийл бе, защото имаше права руса коса — ароматът на пурата му достигна до ноздрите ѝ и Фокси с удоволствие вдиша. — Направо е удивително колко наивна съм била за момиче, израснало в мъжкия свят на състезателите. И така, аз просто чезнех по теб през по-голямата част от годината. Представям си колко глупаво съм изглеждала, но ти беше достатъчно тактичен — тя уморено се прозя. — След като станах на шестнадесет, се почувствах възрастна и готова да бъда третирана като жена. Навалицата около теб бе станала много голяма. Ала аз търсех всяка възможност да се навъртам наоколо. Забеляза ли го?

— Да — Ланс издуха дима и той веднага се разтопи във въздуха. — Забелязах го.

Фокси тъжно се засмя.

— Мислех си, че съм много умна в преследването си. Ти винаги бе така мил с мен, затова когато престана да бъдеш мил, беше така непоносимо за мен. Пълна катастрофа. Спомняш ли си онази нощ? Беше на пистата „Льо Ман“ — продължи тя, преди Ланс да успее да отговори. — Нощта преди състезанието. Не можах да спя и отидох на пистата. Когато те видях да влизаш в гаража, си помислих: „Ето на, това е съдба“ — Фокси въздъхна и, без да усеща, започна да къса цветето в ръцете си. — Последвах те. Ръцете ми бяха мокри от пот. Искях да ме забележиш, да ме погледнеш с други очи — тя обърна глава и го погледна с мила усмивка. — Като жена. Едно момиче на

шестнадесет е точно на границата и много иска да премине от другата страна. А и чувствата ми към теб бяха много истински, реални и като на възрастен човек, въпреки че не знаех как да се справя с тях. Бях много безгрижна, когато влязох, спомняш ли си? „Здравей, как си, не можеш ли да спиш?“ Ти носеше черен пуловер. Черното винаги много ти е приличало. Беше някак си разсеян, всъщност бях забелязала, че си разсеян от седмици навред. Това те правеше още по-романтичен в очите ми — с нисък лек смях тя вдигна дланта му към бузата си. — Бедният Ланс! Колко ли неудобно си се почувствал заради мен!

— Неудобно е доста мека дума за това, което правеше с мен тогава — прошепна той. Обърна се и хвърли пурата през оградата в морето.

— Исках да бъда отракана — продължи Фокси, без да забележи раздражението в гласа му. — Нямах никаква представа как да те накарам да ме целунеш. Опитах се да си спомня всички номера, които героините използваша във филмите. Беше тъмно, бяхме сами. Какво повече? Единственото нещо, което трябваше да сторя, бе да дойда по-близо до теб. Колкото бе възможно по-близо. Ти се ровеше нещо под капака на колата и се правеше, че не ме забелязваш, сигурна съм. Искаше да ме накараш да си отида и да те оставя на мира. Имаше само една малка лампа, а гаражът миришеше на бензин и масло. Беше толкова романтично! — тя се обърна и се усмихна, докато виното продължаваше да мъти главата ѝ. — Романтиката винаги е била най-голямата ми слабост. Както и да е, застанах зад теб, опитвах се да измисля какво друго да направя и започнах да се чудя какво толкова се ровиш в колата. Надникнах над рамото ти и когато ти се обърна, ние се сблъскахме. Спомням си, че ме хвана за раменете, за да не падна, а коленете ми веднага омекнаха. Физическото усещане бе невероятно, може би защото никога дотогава не бях го изпитвала. Сърцето ми спря да бие, цялата плувах в пот. Кожата ми изстина като лед. Струваше ми се, че очите ти ме поглъщат. Бяха толкова тъмни и така настойчиви. Помислих си: „Ето на, това е.“ Бях абсолютно сигурна, че ще ме притеглиш към себе си и ще ме целунеш. Знаех, че така трябва да стане. Ние бяхме Кларк Гейбъл и Вивиан Лий, а гаражът бе „Тара“. Тогава ти ме отблъсна, бесен, че съм се изпречила на пътя ти. Изруга нещо и ме разтърси здравата, преди да ме пуснеш. Наговори ми такива ужасни неща. Най-лошото от които беше, че съм едно ужасно досадно

хлапе. Може би беше вярно, но това разби гордостта ми. Фантазиите ми рухнаха. Не бях си помислила за напрежението, което си изпитвал преди състезанието на другия ден, или за простия факт, че се изпречвам на пътя ти. Мислех си единствено за това, което каза за мен, и колко много ме заболя. Но аз винаги съм успявала да оцелея. Колкото повече ме боли, толкова повече сили намирам да се съпротивлявам. Когато се обърнах и избягах от гаража, повече не те обичах, а те мразех почти толкова много.

— По-добре престани — промърмори Ланс. След миг обърна глава към нея и прокара пръсти по лицето ѝ. — Прости ли ми?

Фокси му се усмихна.

— Предполагам, че да. Трябваше да минат години, ала след като се излекувах от любовта си към теб, ти бях благодарна — с още една прозявка тя сложи глава на гърдите му.

— Да, предполагам, че си била — съгласи се той. — Хайде, ще те върна в хотела, преди да си заспала права.

Фокси тръгна полузадрямала, а Ланс я прегърна нежно през раменете и кръста. Около тях Монте Карло спеше.

ПЕТА ГЛАВА

Гран При на Монако е класически пример за писта, въртяща се между къщите. Тя е къса, към три километра, и в сърцето на гъсто населен градски квартал. Няма права част, по-дълга от няколко метра, между единнадесетте завоя и двата наклона. Една обиколка включва седемнадесет завъртания. Трасето е всичко друго, но не и равно. Неговите спускания и изкачвания от морското ниво до височина над четиридесет и пет метра са известни в целия свят. Опасности крият бордюрите, защитните стени, стометровият тунел, телеграфните стълбове и, разбира се, безкрайният лазур на Средиземно море, който заслепява очите.

За пилота няма нито секунда почивка през стоте обиколки. Трасето е кратко, по-бавно като скорост и не прилича на никое друго от „Формула 1“ по света. Всепризнато е като голямо предизвикателство за хора и машини, тъй като непрекъснатото внимание изморява повече и от най-дългите и бързи състезания. То подлага на неимоверно изпитание надеждността на колите и издръжливостта на водачите. И въпреки това си остава романтично и някак си мистично като годишния бал, даван от принца и принцесата.

Благодарение на бързите си реакции Пам успя да хване Кърк за интервю. Имаше около два часа преди състезанието и боксовете бяха шумни и пълни с хора. Намираха се в центъра на малкото живописно монакско пристанище. Зад тях морето беше претъпкано с лодки и яхти. Пам се огледа за Фокси. Въпреки че ѝ беше леко неприятно, знаеше, че ще ѝ бъде по-спокойно, ако не интервюира Кърк сама. Като бързо отхвърли тази мисъл, тя го погледна право в очите. Този начин на контактуване бе така естествен за нея, както стилът ѝ на обличане и спокойните ѝ жестове и маниери. Острият ѝ, аналитичен ум бе добре прикрит зад крехката ѝ на пръв поглед външност.

— Чух много и различни мнения за това трасе — започна Пам и сложи задължителната професионална усмивка на лицето си. — Някои, особено производителите на автомобили, с които говорих,

смятат Монако за едва ли не домашно състезание. Какво ще кажеш ти по въпроса?

Кърк се облегна назад и се подпря на стената, отпивайки от пластмасовата чаша. От нея се издигаше пара. Очите му бяха присвити от слънцето и той изглеждаше напълно отпуснат и спокоен. А Пам се чувстваше скована и напрегната. И отново учудена, че винаги в негово присъствие, независимо къде, се чувстваше така.

— Това си е състезание — отвърна просто Кърк, докато я гледаше. — Не е много бързо. Рядко някой пилот превишава двеста и двайсет и обикновено пада под петдесет на завоите. Ала е отлично за трениране на издръжливостта и възможностите.

— На кого, на колата или на пилота?

Той се усмихна и бръчиците около очите му станаха по-дълбоки. А самите му очи сякаш станаха по-зелени, учуди се тя.

— И за двете. Две хиляди, че и повече пъти смяна на скоростите по време на двучасовото състезание си е изпитание и за пилота, и за машината. Като прибавим и тунела. Влизаш от ярката дневна светлина в нощ и после отново излизаш на слънце. Батериите ти никога ли не свършват? — запита неочаквано Кърк и пипна магнетофона, който висеше на рамото ѝ.

— Не — отвърна студено Пам. Ако той се опитваше да ѝ се подиграва, нямаше да му позволи. Затова се прокашля и изправи рамене. — Преди две години ти катастрофира тук. Колата ти бе напълно разбита, а лявото ти рамо счупено. Това променя ли отношението ти към днешното състезание?

— Че защо? — отвърна Кърк и отпи от кафето си. Наблюдаваше я съвсем внимателно, напълно пренебрегнал шума и хората наоколо.

— Не се ли страхуваш да не катастрофираш отново? — настоя тя. Свежият бриз разбърка косата ѝ и Пам я прибра зад ухото си с привичен, нетърпелив жест. Носеше малка тюркоозна обичка. — Не допускаш ли, че при следващата катастрофа може да загинеш? Не ти ли минава през ума подобна мисъл, особено когато префучаваш покрай мястото на първата катастрофа?

— Не — той смачка чашата между пръстите си и я хвърли встрани. — Никога не мисля за следващата катастрофа. Мисля само за следващото състезание.

— Това не е ли самонадеяно? — макар и да съзнаваше, че тонът ѝ става заядлив, не можеше да спре. Беше развълнувана и възбудена, когато бе с него и не знаеше точно защо. Пам винаги водеше интервютата си спокойно, очарователно и кратко. Сега знаеше, че бе изтървала и тона, и юздите си, но не можеше да си ги възвърне. — Или си прекалено самодоволен? Един миг на невнимание, една незначителна механична повреда може да предизвика катастрофа, да изскочиш от завоя, да се потрошиш и да се озовеш в болницата. Каж ми — не млъкваше тя, — какво ти минава през ума, когато се печеш в кабината и летиш с триста и двайсет километра в час? Какво мислиш, когато седнеш в колата?

— Да спечеля — отговори без колебание Кърк. Остротата на гласа ѝ промениха досегашното му безразличие. Очите му се плъзнаха изучаващо по лицето ѝ. Лека розовина обагреше кожата ѝ и това засили вълнението му. Той си помисли как ли би се чувствала в ръцете му. Косата ѝ бе по-златна от слънцето. Пам забеляза блясъка в очите му и се намръщи. Погледът му спря на устните ѝ.

— Наистина ли победата е толкова важна?

Погледът на Кърк се премести от устните обратно към очите ѝ.

— Да. Тя е всичко.

От гласа му беше ясно, че бе напълно искрен. Пам безпомощно поклати глава.

— Никога не съм познавала друг човек като теб — не ѝ беше присъщо да загуби самообладание по време на интервю, затова си пое дълбоко дъх, за да се вземе в ръце. — Дори тук, сред всички тези луди пилоти, не можах да срещна друг, който да мисли по този начин. Предполагам, че ако имаш избор, би предпочел да умреш на пистата, сред блясъка на славата.

Усмивката му беше моментална.

— Това напълно ме устройва, ала предпочитам да стане след петдесет години и най-добре, след като прекося финала.

Устните ѝ се изкривиха в подобие на усмивка. Той беше невъзможен, но искрен.

— Всички пилоти ли са луди като теб?

— Вероятно да — преди да предугади намерението му, Кърк прекара пръсти през косата ѝ. — Чудех се толкова мека ли е, колкото си мисля. Дори е по-мека — Опакото на ръката му докосна бузата ѝ. —

Като кожата ти — тя дори не можа да реагира, остана смълчана и неподвижна. — И гласът ти е мек и много възбуждащ. Харесва ми как изглеждаш, сякаш излизаш от кутия за шапки. Това ме кара да посегна и да поразбъркам малко косите ти.

Гласът му беше нахакан и развеселен като усмивката му.

Пам почувства, че бузите ѝ пламват и се вбеси. Мислеше, че е забравила да се изчервява още преди много години.

— Това флирт ли е? — попита шепнешком тя.

— Не, само наблюдение — той се разсмя и смехът му беше същият като на Фокси. — Когато започна да флиртувам, няма да имаш възможност да питаш — все още усмихнат, Кърк я привлече към себе си и залепи една дълга и твърда целувка на устните ѝ. Помисли си, че е вкусна и мирише на някакъв сладък, екзотичен десерт. И остана така по-дълго, отколкото възнамеряваше. Когато я пусна, почувства лекия дъх, който излезе от устните ѝ, сякаш беше го задържала там през цялото време. — А това вече беше флирт.

После се обърна и се отдалечи. Пам прокара пръст по кожата си, където все още чувстваше допира на мустаците му. Луд човек, реши тя, като не желаше да си признае колко дълбоко я бе развълнувал. Напълно луд.

Два часа по-късно Фокси стоеше почти на същото място, където бе стоял брат ѝ. Настроението ѝ бе мрачно. Съвсем ясно си спомняше всяка подробност от предишната вечер. Виното не бе замъглило спомените ѝ.

„Казах му да ме целуне — помисли си нещастно тя, определено отвратена от себе си. — Направо му заповядах. Не стига че излязох с него, което изобщо не биваше да правя, ами му и показах, че ми е приятно. Проклето шампанско! — Фокси въздъхна нещастно и нахлупи още по-ниско сламената шапка на главата си. — После му наговорих всички онези глупости за идиотската си любов, когато бях тийнейджърка. О, Боже! Когато започна да се самоунижавам, нямам равна на себе си. Изобщо я свърших една! Защо трябваше да му признавам, че съм била влюбена в него и какво съм си мечтала!“ — тя затвори очи и пак въздъхна. Откъм пристанището духаше вятър, който поне разхлаждаше кожата ѝ под бялата копринена блуза. Фокси вдигна

фотоапарата си и се приготви, защото започваше парадната обиколка. — „Чудя се как бих могла да го избягвам до края на сезона? Или може би най-добре до края на живота си“ — помисли си тя, ала продължи да снима.

Когато състезателите се наредиха в очакване на зеления флаг, Фокси застана под нов ъгъл. В момента въздухът бе изпълнен с ръмженето на мотори и тя засне редицата коли в мига, в който зеленият флаг даде началото на старта. Приклепнала на едно коляно, хвана бавното им плъзгане, невероятно за едно състезание от „Формула 1“. Движенията ѝ бяха плавни, професионални и съсредоточени. Първата кола вече беше направила първата си обиколка, преди Фокси да се изправи. Обърна се и се сблъска с Ланс. Ръцете му я хванаха, за да не падне, и това предизвика у нея усещането за нещо познато. Както казваха французите, „дежа вю“. Тя бързо се освободи от ръцете му и започна припряно да оправя апарата си.

— Извинявай, не знаех, че си зад мен — осъзнала, че така или иначе ще се наложи да го погледне в очите, Фокси отметна косата зад гърба си и вдигна брадичка. Очакваше да зърне в тъмносивите му очи насмешка, но не видя нищо такова. Тя разпозна задълбочения поглед, с който я наблюдаваше напоследък, и отмести очи. — Гледаш ме сякаш съм мотор, който нещо не е в ред — Фокси набързо си сложи слънчевите очила, които извади от калъфа на апарата. И веднага се почувства малко по-уверена. Преградата си беше преграда, макар и слаба.

— Бих казал, че съм открил някои изненади, когато вдигнах капака на мотора.

Тя не бе сигурна как да приеме спокойната топлина в гласа му. Той продължаваше да я наблюдава, без да мигне. Фокси знаеше, че бе способен да я гледа, без да проговори, безкрайно дълго. Можеше да бъде невероятно спокоен и търпелив, когато искаше. И понеже бе наясно, че това ще я изнерви, реши да вземе инициативата в свои ръце.

— Ланс, трябва да говоря с теб за снощи — впечатлението от съдържания ѝ тон обаче бе нарушено от червенината, която заля лицето ѝ. Ревът на преминаващите машини я прекъсна и тя се обърна да ги погледне. Вървяха все още в пакет, както при първата обиколка.

Червенината се отдръпна, Фокси си пое дълбоко дъх и се обърна отново към Ланс. Очите му се преместиха от колите към нея, ала той не каза нищо. Изчакваше. — Не бях съвсем на себе си. Виното... Алкохолът явно ме удря право в главата, затова обикновено го избягвам. Не искам да мислиш, по-скоро не бих искала да си помислиш, че... Нямах намерение да бъда... — объркана, тя пъкна ръце в джобовете си и затвори очи. — О, Божичко! — промърмори Фокси и пак се обърна. Ланс остана все така мълчалив. Тя се запита как бе възможно едновременно да хвърляш въдицата и да бъдеш рибата.

Това изпълнение беше чудесно, Фокси! Направо върхът, каза си ядосана. Защо не опиташ още веднъж, може би ще поставиш свой собствен рекорд по несвързано говорене. Вземай се бързо в ръце и престани да се правиш повече на идиотка.

И тя отново вирна брадичка, обърна се към него и посрещна смело погледа му.

— Просто не бих желала да останеш с впечатлението, че искам да спя с теб — след като го изрече, въздъхна дълбоко. — Осъзнавам, че може да си си помислил такова нещо снощи, но трябва да изясня нещата. Не искам да ме разбираш неправилно.

Той изчака почти цяла минута след края на изречението ѝ. Само стоеше и я наблюдаваше.

— Не мисля, че съм разбрал нещо неправилно — думите му бяха двусмислени и тя почувства как още повече се обърква.

— Добре, де... Знаем, че когато ме заведе в стаята, ти не... Така де... Ти не...

— Не правих любов с теб? — довърши вместо нея услужливо Ланс. С бързо движение свали слънчевите ѝ очила и откри очите ѝ. Те бяха безпомощни и смутени. Фокси премига на неочакваната слънчева светлина, а той скъси разстоянието помежду им. Сложи ръка на рамото ѝ и не ѝ позволи да се обърне. — Не, не правихме любов, макар че и двамата го очаквахме. Да речем, че ми хрумна да играя по правилата — усмивката му се разшири и стана уверена, а гласът му бе нисък и интимен. — Не е нужно да те напивам с шампанско, за да те имам, Фокси — устните му се наведоха и докоснаха леко нейните, преди да успее да реагира. Това бе целувка, която обещаваше повече.

Вбесена от непоклатимото му самочувствие и ядосана на себе си за ускорения си пулс, тя си дръпна обратно очилата и се въртна рязко.

— Я се разкарай! — думите ѝ бяха заглушени от рева на машините, които правеха третата си обиколка. Фокси хвърли поглед през рамо към тях. В очите ѝ гореше гняв, когато отново се обърна към Ланс. — Искам само да ти кажа, че снощи беше една грешка от моя страна. Това е. А всичко онова... Ония глупости, които ти наговорих за... — тя продължи да се изчервява и още повече се ядоса. Ама какво ѝ ставаше! — За онази нощ в гаража, бяха толкова смешни, колкото прозвучаха.

— И по-точно, колко смешни? — попита той спокойно, в пълен контраст с нейното външение. Фокси едва се държеше на краката си.

— Бях на шестнайсет години и бях прекалено наивна. Сигурна съм, че не е необходимо да говорим повече за тогава.

— Вече не си на шестнайсет — забеляза Ланс, леко наклонил глава, което ѝ напомни за елегантния мъж, с когото бе снощи. — Но все още си наивна.

— Не съм! — извика ядосано тя, след което видя как веждата му се вдига и изчезва под кичура коса на челото му. Усетила, че губи самообладание, Фокси се опита да се овладее. — Това си е единствено и само твое мнение — Ланс се усмихна, ала тя бързо продължи. — Имам работа и съм сигурна, че можеш да си намериш някой, който да те забавлява през следващите деветдесет и осем обиколки.

— Деветдесет и седем — поправи я той, докато колите профучаха покрай тях. — Кърк е на трета позиция — отбеляза безстрастно Ланс, преди да я погледне отново. — Моето мнение, Фокс, може да ти бъде от полза, ако ме накараш да продължа да играя по правилата още малко. Това променя нещата — той се усмихна предизвикателно. — Никой не знае кога ще престана да бъда добро момче.

— Добро момче! Как ли пък не! — повтори тя и завъртя изразително очи.

Ланс отново се засмя, взе очилата и ги сложи на нос ѝ, след което се отдалечи и се изгуби в тълпата.

Следващите три месеца Фокси употреби цялата си изобретателност, за да избягва Ланс Матюз. От Монако през Холандия и Франция до Англия и Германия, правеше всичко възможно да не го среща на пътя си. Когато бе възможно, се движеше с Пам. Усещаше, че когато не бе сама, той нямаше възможност да я хване за интимен разговор. Удоволствието от успеха ѝ бе леко помрачено от факта, че Ланс ни най-малко не страдаше от липсата на личен контакт с нея. Програмата им след Монако беше много натоварена. За състезателите и отборите нямаше много свободно време, освен за работа и пътуване, ядене и спане. Това беше един цикъл, в който всяка свободна минута бе заета с обиколки, тренировки и състезания. Извън трасетата, времето в хотелите минаваше по същия начин. Но всяка преграда, която поставяше помежду им, носеше своите проблеми и опасности.

С края на лятото идеше Италия и състезанието в Монца. Изтощителните месеци, прекарани в Европа, научиха Фокси на един много важен урок. Когато свършеше сезонът, повече никога нямаше да предприеме подобно начинание. Пътуванията от град на град, от писта на писта бяха свършили. С всяко състезание нервите ѝ се изопваха все повече и повече и ѝ ставаше все по-трудно да се владее. Стана ѝ ясно, че двете години, прекарани далеч от пистите, бяха дали своето отражение. Никога повече нямаше да бъде част от това. Знаеше, че ако някога се върнеше отново в Италия, щеше да бъде, за да посети Рим или Венеция, ала не и Монца.

Заедно с нощта дойде и пълната тишина. През целия ден всичко в нея и извън нея се бе тресло с грохота на машините. Когато тази вечер седна сама на празните пейки си помисли, че дори може да чуе рева на колите и да почувства горещия им полъх. Тук бяха преминали шестдесет години състезания. Скорости и съдби. Небето бе ясно, с голяма бяла луна и блещукащи сини звезди. Влажният аромат на гората достигаше до ноздрите ѝ, промъкваше се във въздуха. Зад гърба си чуваше крякането на жаби и жуженето на нощни насекоми. Беше топло, без да е горещо, след дългия слънчев ден. Нямаше дим, миризми, свистящи гуми или ревящи мотори. Беше нощ за обещания и тайни, нощ за романтика и нежни слова. С въздишка тя затвори очи при мисълта за Ланс. „Повече от всичко — помисли си Фокси — имам нужда от спокойствие.“

Една ръка на рамото ѝ я накара да се обърне.

— О, Кърк! — тя сложи ръце на гърдите си и му се усмихна. — Не те чух.

— Какво правиш тук сама?

— Търся малко тишина — отговори му Фокси, когато той седна до нея. — Не ми се връща в хотела. А ти какво правиш тук?

Кърк сви рамене.

— Обичам пистата в нощта преди състезанието — той се облегна и сложи крака на седалката пред тях. Тя видя, че бе обул старите си, износени и верни маратонки. — Това е бързо състезание. Утре ще поставим рекорд — заяви Кърк с абсолютна увереност, без капка колебание.

— Чарли оправи ли проблема с ауспуха? — Фокси наблюдаваше профила на брат си. Мисълта ѝ не бе заета нито с колите, нито със състезанието, а с него. Както и в миналото, тя се опитваше да открие онази увереност, която успокояваше собственото ѝ напрежение и страх.

— Да. Ланс досажда ли ти?

Въпросът беше неочакван и директен. На Фокси ѝ трябваша няколко минути, за да реагира.

— Какво? — бе единственото, което можа да произнесе.

— Чу ме много добре — тя усети раздразнение в гласа на брат си, докато той се размърда на седалката. Лицето му бе сериозно. — Досажда ли ти? Или те притеснява?

— Притеснява ме, малко — отвърна внимателно Фокси. Прокара върха на езика си по устните и вдигна вежди. — Можеш да бъдеш по-конкретен.

— По дяволите! Много добре знаеш за какво говоря — Кърк нетърпеливо стана и се загледа в пистата. Ръцете му бяха в джобовете. Фокси чувстваше неудобството, което той изпитва. Познаваше много добре брат си и знаеше, че рядко се поставя сам в неудобно положение. — Видях как те гледа — промърмори Кърк и тя долови недоволство в гласа му. — Ако е направил повече от това да те гледа, искам да знам.

Макар че постави и двете си ръце на устата, Фокси едва задържа смеха си. Когато той се обърна към нея лицето му бе изкривено от гняв. Дори в тъмнината можеше да види, че очите му блестят. Тя притисна твърдо устни, но смехът ѝ въпреки това излезе. Успя само да поклати глава и да свие рамене.

— Какво, по дяволите, е толкова смешно? — попита ядосано Кърк.

— Кърк, аз... — Фокси се насили да спре и пое няколко пъти дълбоко въздух, за да е сигурна, че може да говори. — Извинявай, просто не очаквах да ме попиташ нещо подобно — преглътна, преди друг изблик на смях да я задави. — Не си забравил, че съм на двацет и три години, нали?

— И какво общо има това? — попита той, докато гледаше как очите ѝ светят от смях. Почувства се като пълен глупак и тихичко изруга.

— Кърк, когато бях на шестнайсет, ти не обръщаше никакво внимание на момчетата, които се навъртаха около пистата и около мен, а сега...

— Ланс не е момче — прекъсна я брат ѝ яростно и прокара ръка през косата си. Гъстите кичури паднаха по същия начин, по който косата на Фокси. — А ти също не си на шестнайсет.

— Това вече ми го казаха — промърмори тя.

Кърк шумно изпусна задържания в гърдите си въздух и отново мушна ръце в джобовете.

— Трябваше да ти обръщам повече внимание.

— Кърк! — гласът ѝ вече не беше весел, когато стана и се изправи до него. — Благодаря ти, че си така загрижен, ала не е необходимо — развълнувана от тревогите, които го измъчваха, Фокси сложи глава на рамото му. Колко е странен, с тези неочаквани изблици на нежност!

— Напротив, необходимо е — промърмори той. Беше по-близък с Ланс, отколкото с който и да било друг човек в живота си, освен със сестра си. С Ланс, освен всичко друго, го свързваше мъжката дружба, приятелството, споделените рискове и приключения, общите успехи и неуспехи. Точно някои от тези приключения и авантюри го караха да я разпитва. — Ти все още си ми сестра — добави Кърк сякаш на себе си. — Макар и малко пораснала.

— Малко? — усмихна се отново тя. Безразсъдно немирство проблесна в очите ѝ и му напомни за самия него. — Кърк, вече минах двацетте.

— Виж какво, Фокси! — подзе нетърпеливо той. — Познавам Ланс. Знам как той... — спря и изруга.

— Как действа с момичетата? — добави тя и получи в отговор гневен поглед. Смахът ѝ беше искрен, но Фокси го преглътна и целуна бузата на брат си. — Престани да се тревожиш за мен. В колежа научих и някои други неща, освен фотографията — когато изражението му се промени, Фокси го целуна по другата буза и продължи. — Ако това ще те накара да се почувстваш по-добре, трябва да ти кажа, че Ланс не ме безпокои. Ако го направи, мога да се оправя с него, обещавам ти. Ала не е така. Ние дори рядко си говорим — тя се опита гласът ѝ да прозвучи доволно, но не ѝ се удаде.

— Ала той те гледа — промърмори Кърк. Парфюмът на сестра му се смесваше с нощния вятър. Косата ѝ бе нежна като коприна до лицето му. — Много.

— Въобразяваш си — отсече твърдо Фокси и се опита да отвлече вниманието на брат си от Ланс Матюз. Реши да говори за нещо, което да върне спомените им. — Кажете ми, господин Фокс — започна тя, като имитираше гласа на спортните журналисти, — винаги ли сте така замислен преди състезание?

Той не отговори веднага, само продължи да гледа към пистата. Фокси се зачуди какво ли вижда там, а тя не.

— Напоследък ми минава през ума, че за една жена е по-добре да не се свързва с мъж като мен. Само ще се измъчва и ще бъде наранена — Кърк се обърна към нея и Фокси го изгледа учудено. Имаше нещо в очите му, което не можеше да разбере, но ѝ се стори, че бе напрежение. Освен това осъзна, че причината за това не бе предстоящото състезание. — Ланс е същият като мен — продължи Кърк. — Не искам да те нарани. Може да го направи дори без да иска, ала може.

— Кърк...

— Познавам го, Фокси! — прекъсна той възражението ѝ и сложи ръце на раменете ѝ. — Никоя жена не е била по-важна за него от колите. Едва ли е много разумно да се забъркваш с такъв мъж. Винаги ще има следващо състезание, следваща кола, следваща писта. И всичко друго ще остава на заден план. Не искам това да се случи с теб. Знам, че си свикнала с тези неща. Не направих това, което трябваше да направя за теб, и аз...

— Не е вярно, Кърк! — спря го тя и сложи ръка на рамото му. — Недей... — зарови глава в гърдите на брат си точно както бе направила

преди толкова много години в болничното легло. Той беше скалата, на която да се спаси, когато целият ѝ свят се сгромоляса до основи. — Ти правеше всичко, което можеше да направиш.

— Наистина ли? — Кърк въздъхна и я прегърна. — Ако всичко се повтори отново, знам, че ще направя същото. Но това не означава, че е правилно.

— Беше правилно за нас двамата — Фокси вдигна лице, за да го погледне. — Беше правилно за мен.

Той въздъхна дълбоко и я погали по косата.

— Може би.

Взе лицето ѝ в ръце и я целуна по двете страни. Мустаците му я погъделичкаха и я накараха да се засмее. Усещането ѝ бе толкова познато и приятно.

— Знаеш ли, никога не съм очаквал, че ще пораснеш. И никога не съм мислил, че ще станеш красива, и че ще се тревожа заради мъжете, които се навъртат около теб. Би трябвало да обръщам повече внимание на това, нали? Ти никога не се оплакваше.

— За какво? Та аз бях щастлива — когато Кърк свали ръце от лицето ѝ, тя ги взе в своите. Дланите му бяха твърди и Фокси усети дългия белег, който минаваше по ръката му. Спомни си, че го бе получил преди осем години в Белгия в една катастрофа. — Кърк — бързо рече тя. — Ние сме там, където искаме да бъдем. Не съжалявам за нищо, не искам и ти да съжаляваш. Нали?

Той остана смълчан, загледан в лицето ѝ. Очите му бяха присвити, сякаш за да я види по-добре. Осъзна, че бе израснала пред очите му. Жената, която виждаше сега пред себе си, събуди защитните му инстинкти, докато момичето винаги бе изглеждало някак си далеч от живота му.

Може би разбираше повече женското начало, докато детството за него бе тайна. Кърк направи нещо нехарактерно за него — вдигна пръстите на ръката ѝ и ги целуна, което напълни очите на Фокси със сълзи.

— Обичам те — каза той просто. — Не прави това — предупреди я тихо и изтри сълзата от миглите ѝ. — Нямам кърпичка да те избърша. Хайде! — сложи ръка на рамото ѝ и тръгна между редовете. — Ще си купим кафе и хамбургер. Умирам от глад.

— Пица — поправи го тя. — Не забравяй, че сме в Италия.

— Каквото и да е — съгласи се Кърк, докато вървяха.

— Кърк? — Фокси вдигна очи. — Ако Ланс ми досажда, ще го набиеш ли?

— И още как! — той се засмя и я дръпна за косата. — Веднага щом свърши сезонът.

Сега тя се разсмя.

— Точно това си мислех!

Минаваше единайсет, когато прекосиха хола на хотела. Пам дочу смеха на Фокси и тихите отговори на брат ѝ. Като хапеше устни, тя изчака вратите на стаите им да се затворят. Искаше, нуждаеше се да поговори с Фокси. Да е с някой, с когото да се посмее и да отвлече мислите си от Кърк Фокс. Седмици наред вече не можеше да мисли за нищо друго, освен за него. Докато пътуваха от една държава до друга, от състезание до състезание, той все повече се отдалечаваше от нея. Рядко ѝ говореше, а когато го правеше, беше някак си сдържан и отнесен. Беше съвсем ясно, че не се интересува повече от нея, нито от флирта, който сам беше започнал. Студенината му би предизвикала само малко раздразнение или досада при други, нормални обстоятелства. Ала Пам откри, че този път обстоятелствата не бяха нормални. Колкото повече Кърк обръщаше тактиката, толкова повече тя се изнервяше и напрежението ѝ растеше. Спането се превърна в проблем, а яденето в непосилно бреме. Напрежението ѝ стигна до връхната си точка, когато Кърк излезе от колата си след финалната обиколка на състезанието във Франция. Очите им се срещнаха за секунда, но времето бе достатъчно, за да осъзнае, че бе влюбена в него. Истината я ужаси. Той бе толкова различен от който и да било мъж, когото бе харесвала в миналото. Ала това не бе просто привличане и старите правила на играта в случая не важаха. Съвсем за кратко ѝ мина мисълта да се върне преждевременно в Щатите. Обаче професионалната гордост не ѝ позволяваше да извърши това бягство. Личната ѝ гордост пък я караше да стои далеч от него. Не искаше да бъде едно от поредните му завоевания. Следващата победа за Кърк Фокс.

Когато звуците в хола утихнаха, тя сложи халата върху нощницата си и реши да отиде до стаята на Фокси. В мига, в който

отвори вратата, замръзна. Кърк Фокс се разхождаше мълчаливо пред стаята ѝ. Главата му бе наведена, но той веднага я вдигна, когато тя издаде звук на изненада. Спря и я изгледа внимателно с безпристрастни очи. Пам стоеше като замръзнала на вратата и дори дишането ѝ беше спряло. Трябваше да се напъне, за да диша, ала не можа да накара краката си да я върнат обратно в стаята. Очите му държаха нейните като заковани, докато Кърк отново тръгна. Този път към нея. Тя почувства как ръцете ѝ отпускат дръжката на вратата. Нали тъкмо това искаше, помисли си. От това се нуждаеше. Когато той спря пред нея, Пам го гледаше, без да мигне, без да се усмихва. Светлината откъм стаята ѝ ги обвиваше в бледожълто сияние.

— Обикалям пред вратата ти вече стотици пъти всяка нощ през последните няколко месеца.

— Знам.

— Тази нощ няма да обикалям — в гласа му имаше предизвикателство и лек гняв. — Ще вляза.

— Знам — отново рече тя и отстъпи крачка назад. Спокойното ѝ поведение го накара да се разколебае. Пам видя съмнение в очите му.

— Ще те любя — рече натъртено Кърк.

— Добре — кимна тя. По устните ѝ се плъзна усмивка, когато долови нервността в гласа му. Той е толкова уплашен, колкото и аз, помисли си Пам.

След кратко колебание Кърк влезе в стаята ѝ. Тя затвори вратата зад себе си и двамата се обърнаха един към друг.

— Не ти обещавам нищо — гласът му беше дрезгав и смутен. Ръцете му бяха тикнати нерешително в джобовете, сякаш не смееше да ги извади.

— И това знам — халатът ѝ прошумоля, когато отиде и загаси светлината. Остана да свети само луната. Някъде долу, под прозореца, някой заговори на италиански, след което се чу смях.

— Сигурно ще те нараня — предупреди я той.

— Сигурно — съгласи се Пам. Приблужи към него и луната освети и двамата. Кърк долови парфюма ѝ — лек, нежен и незабравим. — Но аз съм по-издръжлива, отколкото изглеждам.

Неспособен да устои повече, той вдигна ръка към нея. Косата ѝ беше мека като облак.

— Правиш грешка — рече Кърк и видя как очите ѝ проблеснаха в приглушената светлина.

— Не, не правя грешка — тя вдигна ръце и ги обви около врата му.

Със стон той я привлече към себе си и намери устните ѝ. Пам се притисна към тялото му и забрави всичко на света.

ШЕСТА ГЛАВА

Както винаги, на старта имаше невъобразим шум и много хора. Лекият непрекъснат дъжд ни най-малко не бе попречил на зрителите. Небето беше оловносиво и безкомпромисно. Изобщо нямаше надежда за просветление. Гумите бяха сменени с такива за дъждовно време.

Фокси стоеше пред мивката в празната женска тоалетна и се опитваше да измие от устата си вкуса на гадене. С привичен жест се напудри и пооправи грима си. Дланите ѝ все още бяха горещи и мокри от пот и тя машинално ги постави под студената вода. Високоговорителят не проникваше чак дотук. Знаеше, че до старта има само няколко минути. Грабна фотоапарата и забърза навън. Тъй като вниманието ѝ беше заето, не забеляза Ланс, докато той не застана до нея.

— Най-после успях да се приближа до теб малко повече от обикновено — забеляза Ланс и Фокси го погледна, а тълпата я притисна към него. Усмивката му изчезна, когато хвана ръцете ѝ. — Но ти си студена като лед! — рече той и я издърпа в тесния коридор.

— По дяволите! Остави ме! Трябва да вървя — протестира тя. Краката ѝ все още не бяха съвсем стабилни и почти се огъваха. — Всеки момент ще стартират.

Без да ѝ обръща внимание, Ланс постави ръка на брадичката ѝ и я обърна към себе си. Очите му бяха присвити и загрижени. По лицето ѝ нямаше и следа от руменина, а нанесеният грим изобщо не го заблуди.

— Ти си болна — думите му прозвучаха почти като обвинение, докато я подпря на стената. — Не можеш да излезеш навън в това време, когато си болна — обгърна с ръка кръста ѝ и я поведе, а Фокси се опита да се съпротивлява. Въздухът се изпълни с грохота на ревящи мотори.

— Моля те! — извика тя и безуспешно се опита да се пребори с него, ядосана от намесата му. — Та аз съм болна преди всеки старт, ала не го пропускам. Остави ме да вървя, разбра ли?

Изражението му се промени бързо от изненада и недоверие в ярост. Хваната неподвижно в капана между него и стената, Фокси видя промяната и осъзна, че бе направила грешка с признанието си.

— Ще бъде най-добре за теб, ако този път го пропуснеш — рече твърдо той, след което почти я вдигна и я понесе през редовете. Тя почувства прегръдката му и се отпусна. Мълчаливо го остави да я внесе в ресторанта под главните трибуни.

— Кафе — нареди Ланс на сервитьора и я сложи да седне в ъгловото сепаре.

— Виж какво, Ланс — подзе Фокси, след като събра достатъчно сили, за да заговори.

— Млъкни — гласът му бе тих и изпълнен е толкова безпокойство, че тя замълча. Беше го виждала ядосан и преди, но това беше много отдавна. Устните му бяха свити в безкомпромисна линия, а гласът му трепереше от гняв. Ала очите му, които бяха станали тъмносиви, я накараха да си замълчи.

Ресторантът беше празен и почти защитен от шума, който гърмеше навън. Имаше сива стена от мъгла зад прозорците, набраздявана единствено от тънките струи дъжд, които се стичаха по тях. Фокси гледаше как вятърът огъва клоните на близкия кипарис. Сервитьорът постави кана кафе и две чаши пред тях на масата и изчезна, без дори да направи опит да им сервира. Очите на Ланс му казаха красноречиво да ги остави сами. Доловил напрежението, което той излъчваше, Фокси го загледа как налива кафето в чашите. Учудването започна да взема връх над раздражението ѝ. Защо, по дяволите, прави това, запита се тя.

— Изпий си кафето — нареди Ланс.

Веждите ѝ се вдигнаха при тази команда.

— Тъй вярно — отвърна заядливо Фокси и вдигна чашата.

В очите му проблесна нова светкавица.

— Не ме ядосвай, Фокси.

— Ланс! — тя остави кафето и се наведе към него. — Какво ти става?

Той наблюдаваше лицето ѝ, преди да отпие от своето кафе, горещо и черно. То беше бледо и това подсилваше безпомощността ѝ. Очите ѝ бяха млади и уплашени.

— Как се чувстваш? — попита я Ланс, като извади пура и запалка.

— Добре — отвърна по инерция Фокси. Забеляза, че не запали пурата, а само я завъртя между пръстите си. Отново настъпи тишина. Но това е смешно, реши тя и отвори уста да поиска обяснение.

— Значи си болна преди всяко състезание? — изпревари я неочаквано той.

Фокси се поколеба, преди да отговори, и започна да бърка кафето с лъжичка.

— Слушай, Ланс...

— Не! Първо отговори на въпроса ми! — острият му тон я накара да вдигне очи. — Няма да го повтарям — гласът му вече беше овладян. Въпреки че не се страхуваше, тя усети, че гневът му бе по-голям от нейния. — Каза, че си болна, физически болна, преди всяко състезание — повтори Ланс ясно.

— Да.

Въпреки, че бе незабележима, въздишката му беше съвсем ясна. Фокси потръпна. Очите ѝ изненадано се спряха на неговите.

— Казала ли си на Кърк? — попита я той.

— Не, разбира се, че не. Защо трябва да му казвам? — усети, че гневът му отново избухна. Почувствала опасността, тя бързо сложи ръката си върху неговата. — Ланс, почакай малко. Първо на първо, това си е лично моя работа. Когато бях дете, ако бях казала на Кърк как се тревожа преди всеки негов старт, той щеше да е разсеян и може би щеше да ми забрани да присъствам на състезанията. Всичко това би ме накарало да се чувствам виновна и нещастна — Фокси спря за миг и тръсна глава. — Но Кърк нямаше да спре. Просто не можеше да спре да се състезава.

— Познаваш го много добре — Ланс отпи от кафето и си сипа още от каната. Движенията му бяха плавни, ала тя усещаше, че нервите му бяха опънати до крайност.

— Да, така е — очите им отново се срещнаха, неговите горящи, а нейните спокойни. — За Кърк на първо място е състезанието. И винаги е било така. А аз винаги съм била на второ — Фокси направи движение, с което искаше да го накара да я разбере, така, както се бе опитала да накара Кърк да я разбере предната вечер. — Това обаче ми беше достатъчно. Ако ме сложеше на първо място, щеше да бъде друг

човек. Аз го обичам точно такъв, какъвто е, и може би точно заради това. Дължа му абсолютно всичко в живота си — когато Ланс отвори уста да каже нещо, тя го изпревари. — Не, моля те, изслушай ме. Ти нищо не разбираш. Той ми даде дом, даде ми и живот. Не знам какво би се случило с мен след катастрофата с родителите ми, ако го нямаше Кърк. Как един само двайсет и три годишен младеж избра да се грижи за едно тринайсетгодишно дете? Той беше добър. Даде ми всичко, което можеше да ми даде. Знам, че не е идеален. Кърк е на настроения, освен това е доста погълнат от себе си. Но, Ланс, за всичките тези години той не е поискал нищо друго от мен, освен да бъда с него. Там, на трасето — Фокси въздъхна дълбоко и се загледа в кафето. — Не изглежда много, нали?

— Зависи — каза тихо Ланс. — Но ти можеше и да не бъдеш там.

— Така е, знам — тя отново въздъхна. Погледна пак към прозореца и дъждовните струи, които се стичаха като сълзи, без да вижда собственото си отражение в стъклото. — Понякога осъзнавах, че не мога повече. Не мога повече да стоя там. Не мога да го гледам как влиза в колата и да чакам да се удари, да катастрофира, да се убие. Страхувах се, че един ден няма да излезе от колата — Фокси вдигна очи към Ланс и за миг те се изпълниха със страх и ужас. — Не исках да умре.

— Фокси... — той взе ръката ѝ. Сега гласът му беше нежен, без никакъв намек на гняв или ярост. — Ти знаеш по-добре от всеки друг, че не всеки пилот умира в катастрофа.

— Ала аз не обичам другите пилоти — отвърна тя. — Вече бях загубила двама души, в кола. Не, не... — рече бързо Фокси, когато Ланс се опита да каже нещо. Притисна с ръце очите си и заклати глава, сякаш да отпъди думите. — Не искам да си спомням. Не искам да мисля за това. Човек може да полудее, ако го прави — след като си пое дълбоко дъх, тя се почувства малко по-спокойна и го погледна. — Не съм болезнено ужасена от това, Ланс. Просто не можах да свикна. И понякога то е по-силно от мен.

— Знам, че опасността не бива да бъде пренебрегвана, нито забравяна, Фокси — започна той и се намръщи при досадата, която забеляза в очите ѝ. — Но ти поне знаеш за всички предпазни мерки за

сигурност, които са взети. Пилотът вече е много по-защитен, нещастните случаи са изключение.

— Статистиката е просто цифри върху лист хартия. Те не означават нищо за мен — тя се усмихна, когато веждите му се събраха, и поклати глава. — Не можеш да разбереш, защото си един от тях. Вие всички казвате, че се състезавате по различни причини, ала всъщност съществува само една-единствена причина. Правите го, защото ви харесва. Обичате да го правите. Състезанието е вашата майка, любовница и най-добър приятел. Пилотите флиртуват със смъртта, чупят си главите и костите, горят си кожата и се връщат отново и отново, преди още димът от предната катастрофа да се е разсеял. Предният ден в болницата, на другия ден на пистата. Виждала съм те да го правиш. Това е като религия. И аз не мога да го осъдя, така както не мога и да го проумея. Някои хора го наричат наука, но си е чиста лъжа. Целия си живот съм преживяла с това, но нищо не ми помогна да го проумея. Защото се дължи на емоции, а в емоциите няма разум — Фокси наведе глава, подпря я на студеното стъкло на прозореца и се загледа в дъжда. — Все още се надявам някой ден Кърк да реши, че му стига. Някой ден да намери нещо друго, което да заеме мястото на състезанието в живота му — когато погледна отново към Ланс, очите ѝ бяха спокойни. — Винаги съм се чудила. Ти защо се оттегли?

— Защото повече не обичах това занимание — с лека усмивка той посегна и взе кичур коса в ръцете си.

— Щастлива съм — рече просто тя и му се усмихна. После взе кафето си и помълча за секунда. — Ланс, нали няма да кажеш на Кърк за този разговор? — Фокси вдигна умолително очи.

— Не, няма да кажа на никого — видя как по лицето ѝ премина облекчение, преди да отпие от кафето. — Но... — чашата замръзна в ръцете ѝ. — Бих искал да не присъстваш на останалите състезания до края на сезона.

— Не мога — тя поклати глава, докато пиеше. Кафето беше силно и студено и Фокси намръщи нос. — Не само заради Кърк, а защото имам договор с Пам — тя се облегна и загледа намръщената физиономия на Ланс през дима. — Работата ми е да снимам тези състезания, а моята работа е най-важното нещо за мен.

— А когато сезонът свърши?

Беше неин ред да се намръщи. Очите ѝ отразиха сивата светлина, процеждаща се отвън.

— Имам свой собствен живот, своя работа. Трябва да реша за себе си и да приема, че не мога да бъда част от живота на Кърк. Не съм подготвена за това. Емоциите ми са много близо до повърхността. И освен това съм страхливка — добави бързо Фокси и започна да се измъква от сепарето. — А сега трябва да вървя.

Ланс излезе от сепарето преди нея и препречи пътя ѝ. Въпреки че очите ѝ го погледнаха въпросително, ръцете му я обгърнаха. Той я притисна към себе си и сложи главата ѝ на гърдите си.

— Недей — прошепна тя и затвори очи. През тялото ѝ премина гореща вълна. — Не мога да се справям с теб, когато си мил — почувства устните му по косата си и ръцете му на гърба си. Те я галеха. — Ланс, моля те, ако не внимаваш, ще избухна в сълзи и ще наводня ресторанта, а ти вече достатъчно уплаши сервитьора.

— Сълзи ли? — попита изненадано той. — Знаеш ли, Фокс, не съм те виждал да плачеш нито веднъж през всичките години, през които те познавам.

— Защото не искам да се унижавам на публично място — чувстваше се сигурна, защитена и много уютно в прегръдката му. — Ланс, моля те, не бъди мил с мен. Може да свикна — вдигна глава, ала не се усмихна. Веднага прочете намерението в очите му. — О, Господи, помощ! — прошепна тя, когато устните им се срещнаха.

Нямаше нужда да се обвинява, защото устните му бяха така нежни. Нямаше настоятелност или грубост, само нежност. Макар и да ѝ се струваше, че се разтапя, знаеше, че той я държи здраво. Прегръдката му я обезоръжаваше много повече от настоятелните преследвания. Устните му бяха горещи и изсмукваха нейните без напрежение, като ѝ доставяха неземно удоволствие. Не знаеше, че бе способен на подобна нежност. Тъй като Ланс не настояваше, Фокси се почувства по-свободна. Целувката им продължи, но остана нежна. Всичко около тях се изпари и те двамата останаха единствените хора на земята. Когато устата ѝ най-сетне бе свободна, тя не можеше дори да говори. Очите ѝ обаче задаваха въпроси.

— Не съм съвсем сигурен какво да правя — прошепна той, напълни ръката си с косата ѝ и после я пушна през пръстите си. —

Преди беше по-просто. Преди да открия, че имаш слаба страна. А не мога да се справям много добре с човешките слабости.

Фокси се наведе да вземе апарата си. Тя не се чувстваше слаба, докато Ланс не я бе докоснал така нежно. Тъй като знаеше, че в чувствата няма сигурност, Фокси се опита да ги прогони.

— Аз изобщо не съм слаба — отвърна тя, изправи се и го погледна предизвикателно.

По лицето му премина усмивка, която повдигна крайчетата на устните и веждите му.

— Не искаш да бъдеш. Не ти харесва.

— Не съм! — натърти Фокси и тръсна глава. Никой преди не беше я карал да се чувства така. Страхуваше се, че той отново ще я докосне и отново ще я накара да изпита същото. Знаеше от опит, че само силните оцеляват.

Той наблюдаваше лицето ѝ, преди да вземе калъфа на фотоапарата от ръцете ѝ.

— Глези се тогава — предложи Ланс, хвана я за ръката я поведе навън.

Когато отборът се върна в Щатите, Кърк водеше в листата за световната купа с пет точки. Една победа на „Уоткинс Глен“ щеше да сложи титлата в ръцете му. Ала през приповдигнатото настроение и растящото напрежение Фокси чувстваше промени у най-близките си хора. Самата тя, след състезанието в Италия, беше прекалено заета. Изглежда нещо се бе случило. Чувството повече я изненада, отколкото обезпокои. Беше свикнала да контролира напълно мислите и чувствата си, но сега сякаш част от съзнанието ѝ принадлежеше на друг. Хващаше се, че все по-често мисли за Ланс.

След разговора им в кафенето той започна да се отнася към нея със странна нежност и внимание. Вниманието беше премесено с едно отбягване, което допринасяше още повече за объркването ѝ. След целувката в ресторанта не беше я докоснал, дори не бе правил опит да я докосне отново.

Тъй като никога преди не беше го виждала внимателен или различен, Фокси започна да се чуди дали наистина го познаваше така

добре, както си мислеше. И неволно беше заинтригувана и привлечена от него.

Забеляза промяна и в брат си. Той стана по-спокоен и по-замислен. Тъй като го беше виждала да се самовглъбява в себе и преди, тя реши, че бе нормално. Отдаде настроението му на напрежението от шампионата. У Пам пък забеляза нарастващо спокойствие и ведрина. Често по време на квалификации или дълги тренировки Фокси си пожелаваше да има поне част от спокойствието на Пам.

Трасето, дълго почти четири километра, се изкачваше и извиваше по терен, който бе обрасъл с гора. Дърветата бяха обагрени вече с цветовете на есента, които ставаха все по-ярки с всеки изминал ден. Фокси бе забравила, че Ню Йорк притежава подобен пасторален чар. Октомврийските листа трепереха от вятъра под яркото синьо небе, откъсваха се и бавно падаха на земята. Съчетанието от свеж въздух и ярко слънце бе така характерно за есента. От всички състезания, които бе видяла пред последните десет години от живота си, тя най-обичаше „Уоткинс Глен“. В него имаше нещо много просто и типично американско.

Изглежда началото на състезанието през обектива на фотоапарата си. Последното, помисли си Фокси и въздъхна дълбоко и облекчено. До нея Чарли Дънинг наблюдаваше старта на автомобилите и въртеше дебела пура между пръстите си.

— Запали я, Чарли — усмихна му се тя и примижа на слънцето.

— Не ти ли омръзна да снимаш? — попита я той и посочи апарата.

— На теб не ти ли омръзна да си играеш с коли и да преследваш жени? — отвърна сладко Фокси.

— Това са различни работи — Чарли я хвана за китката и изръмжа. — Отслабнала си.

— Ти пък си обрасъл — рече тя и прокара ръка по брадата му. — Ще се ожениш ли за мен, Чарли?

— Много си малка още, момиченце, че да ми казваш какво да правя — промърмори той и леко почервеня под мустаците си.

Фокси се засмя, бръкна в джоба му и извади едно шоколадче.

— Обади ми се, ако промениш решението си — рече тя, докато развиваше станиола. — По-млад няма да взема, нали знаеш.

Като мърмореше и проклинаше, Чарли се упъти към механиците си.

— За пръв път виждам Чарли да се изчерви в живота си — изкоментира Ланс.

Фокси завъртя глава и го видя. Странен трепет премина по гърба ѝ, преди да спре в основата на врата ѝ. Яката на ризата му бе разтворена и разкриваше част от гърдите му. Устните му бяха усмихнати. Изведнъж тя си спомни прегръдката му и съвсем ясно почувства устните му върху своите. Усещането бе толкова истинско, толкова живо, все едно наистина ставаше в този миг. Докато го гледаше, сякаш от очите ѝ се вдигна тънък воал и Фокси за пръв път го видя ясно. Такъв, какъвто беше. Тъмните сиви очи, които всичко виждаха и много малко казваха, добре оформената уста, която можеше да дарява такова неописуемо удоволствие, твърдата брадичка и високите скули, които бяха много по-интересни брадясали, отколкото добре обръснати. Ето защо Скот Нюман изглеждаше така досаден и никое момче или мъж, които бе срещала в живота си, не ѝ бяха интересни. Защото съществуваше само един, защото в сърцето ѝ имаше само един.

„Аз никога не съм преставала да го обичам — осъзна тя с ужас и тревога. — И никога няма да престана.“

— Добре ли си? — той посегна с ръка към нея, защото видя как цветът на лицето ѝ се променя. Жестът, заедно с нежността в гласа му, я върнаха към действителността.

— Не... Тоест да, добре съм — Фокси избърса очи с ръка, сякаш да прогони мъглата. — Аз, аз сънувах, предполагам.

— За сватбено блаженство с Чарли ли? — ласкавата му ръка премина през косите ѝ я накара да се разтрепери цялата.

— С Чарли ли? — тя премигна неразбиращо и погледна шоколада в ръката си. Беше започнал да се топи от слънцето. — О, да, с Чарли. Аз... Просто го дразнех — искаше ѝ се да остане за миг сама, за да се съвземе. Мозъкът ѝ бе зает с новото откритие, че го обича. Всичките ѝ мисли бяха отлетели някъде и в главата ѝ имаше само една.

Ланс я загледа с растящ интерес.

— Сигурна ли си, че си добре? — веждите му се вдигнаха с познатия маниер и изчезнаха под перчема на косата. — Изглеждаш объркана. Уплашена.

„Объркана ли?“ — помисли си Фокси и почти се разкикоти.
— Добре съм — излъга тя и се насили да се усмихне. — А ти как си?

Колите преминаха по извивката и се загубиха.

Фокси разсеяно си помисли колко ли обиколки бе пропуснала, докато бе изпаднала в транс.

— И аз съм добре — промърмори Ланс. По устните му все още играеше лека усмивка. — Шоколадът ти се разтопи.

Тя погледна парченцето шоколад в ръцете си.

— Какво ще правиш, когато сезонът свърши? — попита Фокси, като се надяваше, че гласът ѝ звучи нормално.

— Ще почивам.

— А, да — част от напрежението се оттече от плещите ѝ. Тя се огледа. Това щеше да стане след няколко часа. Всичко щеше да бъде свършило. — Предполагам, че ще спечелим. Беше дълго лято.

— Така ли? — попита той и я огледа. Носеше бяла риза под тъмносиния си пуловер. Ланс внимателно оправи яката на ризата ѝ с два пръста, докато очите му не се откъсваха от нейните. Имаше нещо много интимно в жеста му. — Не ми се струва да е минало много време, откакто се измъкна изпод колата в гаража на Кърк.

— На мен ми се струва, че са минали години — промърмори Фокси и се обърна към пистата. Колите профучаваха и шумът бе постоянен — грохот и свистене. Усещаше миризмата на масло, бензин и нагорещена гума. — Това сякаш изобщо не притеснява Пам — забеляза Фокси, когато видя малката русокоса фигура съвсем близо до пистата. — Предполагам, че е по-лесно, когато не си лично обвързан с някой от пилотите.

С кратък смях Ланс хвана брадичката ѝ с ръце и зараглежда лицето ѝ.

— Очила ли ти трябват, или наистина не си била в час през последните няколко седмици?

— За какво говориш? — попита тя, изненадана от докосването му и още повече от въпроса.

— Фокси, скъпа! Пам е изключително много лично обвързана с един от пилотите. Свали капациите от очите си.

Фокси присви очи на слънцето и се обърна към Пам. Тя наблюдаваше състезанието внимателно, докато фините ѝ ръце бяха

пъхнати в джобовете на спортния ѝ блейзер с цвят на слонова кост. Фокси се обърна рязко към Ланс.

— Нямах предвид Кърк, нали? — „Разбира се, че него има предвид — осъзна тя в мига, в който произнесе думите. — Щях да го забележа сама, ако не бях толкова объркана и заета с него самия.“ — О, милата — въздъхна Фокси.

— Не одобряваш ли, сестричке? — попита сухо Ланс и отново я обърна към себе си. Ръцете му останаха на раменете ѝ. — Кърк все пак е голямо момче.

— О, не ставай смешен! — тя отметна косата си на гърба. — Не става въпрос за одобрение. И освен това Пам е чудесно момиче.

— Тогава какъв е проблемът?

Фокси се обърна и посочи с ръка към Пам. Косата ѝ бе навита на врата с няколко фиби и вятърът разпиляваше кичури от нея около красивото ѝ лице.

— Само я погледни — нареди Фокси. — Така щеше да изглежда Мелани Уилкс днес. Мили Боже, та тя дори говори като нея! С този тих, култивиран глас. Пам е фина, крехка и трябва да пие чай до камината в някое имение. Кърк ще я глътне цялата, без да я дъвче.

— Ти си забравила колко силна беше Мелани Уилкс, Фокси — пръстите му преминаха леко по лицето ѝ. — Помисли за това — посъветва я той, обърна се и се отдалечи.

За няколко минути тя остана неподвижна. Това, че обичаше Ланс, не беше ново усещане, ала сега го обичаше като жена, не като дете. Не беше любовта от момичешките мечти, а истински, неудържимо привличане. Знаеше какво значи да умира в прегръдките му, познаваше топлината, удоволствието и вкуса на устните му. Когато беше на шестнайсет, бе направила от него героя на сънищата си. А когато дойдеше утрешният ден, Фокси щеше да затвори очи срещу неизбежната и мъчителна действителност. Трябваше да го забрави.

По-добре никога да не беше го срещала. Неспособна да се справи с положението, тя се опита да прогони мислите от главата си.

А сега, ето ти и роман между Пам и Кърк, напомни си Фокси. Като се бореше с чувствата си, тя се упъти към дребната русокоса женичка. Застана до нея и подпря ръце на парапета, който трепереше от прелитащите коли.

— Той взе завоя малко по-близо от обикновено — рече Пам, проследила колата на Кърк. — Много иска да спечели — с лек смях се обърна към Фокси. — Той много иска да спечели всяко състезание.

— Да, знам. Винаги е искал — спокойните сини очи на Пам я накараха да въздъхне дълбоко. — Пам, знам, че не е моя работа, но... — объркана, тя се обърна с гръб към пистата и пъкна ръце в джобовете си. — Струва ми се, че се правя на глупачка.

— Мислиш, че не съм подходяща за Кърк ли? — попита неочаквано Пам.

— Не! — очите на Фокси се разшириха и изпълниха с отчаяние. — Мисля, че Кърк не е подходящ за теб.

— Колко много си приличате вие двамата — прошепна Пам, докато гледаше лицето на Фокси. — И той мисли същото. Но това няма значение. Аз знам, че е най-подходящият. За мен.

— Пам... — Фокси заклати глава, сякаш търсеше най-правилните думи. — Състезанията...

— Винаги ще бъдат на първо място — довърши вместо нея Пам и сви елегантните си рамене. — Разбира се, че го знам. И го приемам. Фактът е, колкото и много да ме изненадва, че точно това всъщност ме привлича в него. Състезателният му дух, абсолютната му отдаденост на призиванието, желанието да бъде на върха, да бъде пръв. Почти невероятното безразличие към опасността. Това е толкова възбуждащо, колкото и объркващо. И аз се хванах. Мислех, че ще бъда ужасена. Ала после, когато състезанието започне, се оказва, че не съм. Искам той да спечели — тя се обърна към Фокси с чудесната си усмивка. — Мисля, че и аз съм толкова лоша, като него. Обичам го, обичам го такъв, какъвто е, и който е. Да бъда втора в живота му ми е достатъчно — чувайки собствените си думи като ехо от устата на Пам, Фокси не можеше да направи нищо, освен да гледа невиждащо към бясно препускащите по пистата коли. — Не се опитвам да заема мястото ти — започна Пам и Фокси бързо се обърна към нея.

— О, не! Не е това! Нищо подобно няма. Радвам се за Кърк, той има нужда от някой. От някой, който да го разбира така, както ти го разбираш — тя прекара пръсти през косата си, която блестеше също като червените листа на дърветата. — Но се притеснявам за теб — направи объркан жест с ръце, сякаш това щеше да ѝ помогне да обясни какво чувства. — Кърк може да бъде жесток...

— Не се давам лесно — Пам сложи ръка на рамото на Фокси. — Не толкова лесно, поне така мисля. Като теб — при странното изражение на Фокси, тя се усмихна. — Една жена, която обича, лесно може да разпознае друга жена, която обича — когато Фокси отвори изненадано уста, Пам само се разсмя. — Чакай, не започвай да заекваш. Ако искаш да поговорим, ще поговорим. Чувствам се почти експерт по тези работи.

— При нас е само формално — присви рамене Фокси. — Утре всеки ще поеме по своя път.

— Ала вие все още имате днешния ден — Пам подбутна закачливо Фокси по рамото. — Нали? Защо не се възползваш от него?

Всичко стана така неочаквано. Първоначално мозъкът на Фокси отказа да го приеме. Докато Пам говореше, Кърк се завъртя точно пред тях. Тя го видя да се върти, за да избегне рязкото връзване в колата пред себе си, после изчака да възстанови управлението и контрола върху колата. Видя как започна да се плъзга, чу като далечно ехо свистенето на спирачки и гуми. Част от мозъка и пицеше от ужас и паника, докато друга част настояваше той да се справи. Звукът от удара беше като изстрел от упор. После се извиха колони дим и смачкан метал, когато колата се блъсна в стената и се преобърна. Колела и парчета стъкло се разлетяха на всички страни, докато колата продължаваше да се върти лудо.

— Неее! — викът се изтръгна от гърлото на Фокси и полетя над пистата. С едно бързо движение тя се отскубна от Пам и затича.

Парчета от фибростъкло лежаха пръснати по пистата. Страх, какъвто не беше изпитвала досега, сви сърцето ѝ и върна назад всички мисли, всички спомени. Виждаше единствено смачканата купчина от машината, в която бе брат ѝ. На сантиметри от преградата някой я хвана здраво за китката като с клещи. Почувства, че я отделят от земята и замаха с ръце и крака да се освободи. Отмести косата си от очите си, за да види, че колата на Кърк се преобръща в тревистата част покрай пистата.

— За Бога, Фокси, ще се убиеш! — гласът на Ланс беше дрезгав и груб в ухото ѝ, а тя продължаваше да се бори, за да се освободи. С ужас зачака сред дима да се появят и пламъци.

— Пусни ме! Трябва да отида! — извика Фокси и осъзна, че клещите около китката ѝ всъщност бе неговата ръка. — Това е Кърк, не

виждаш ли? Трябва да отида при него! — дишането ѝ беше неравно и излизаше с мъка. — О, Господи! Трябва да отида при него! — повтаряше тя и отчаяно се бореше да се освободи от ръцете на Ланс.

— Не можеш нищо да направиш — отговори грубо той, с което прекъсна дъха ѝ. Видя момчетата от спасителната команда, които вече обливаха колата с пожарогасители, докато другите се опитваха да извадят Кърк изпод останките. — Нищо не можеш да направиш — повтори Ланс. Съпротивата ѝ неочаквано рухна. Фокси застина напълно неподвижно и той си помисли, че е припаднала, преди да проговори.

— Пусни ме — промълви тихо тя. Толкова тихо, че Ланс едва я чу. — Няма да направя никаква глупост. Добре съм, Ланс. Пусни ме — добави Фокси, тъй като той не отпусна хватката си.

Ланс бавно я пусна на земята. Тя не се обърна към него, нито каза нещо, докато измъкна Кърк изпод ламарините. Не показа с нищо, че знае, че Пам стои до нея. Зад тях цареше пълно мълчание. Белият флаг се развяваше от есенния вятър.

СЕДМА ГЛАВА

Стените в чакалнята на болницата бяха светлозелени. Подът не бе покрит с нищо. Непретенциозни теракотени плочки в бежово с леки кафяви пръски скриваха хилядите стъпки, преминаващи по тях, от обути в прашни и мръсни обувки крака. На стената срещу Фокси висеше репродукция на Ван Гог. Тя бе като едно ярко цветно петно в потискащата атмосфера на малката стая. Фокси знаеше, че отсега нататък винаги, когато види тази картина, ще си спомня часовете на очакване, тревога и отчаяние. Пам седеше близо до прозореца, на който висяха пердета, малко по-тъмни на цвят от стените. От време на време отпиваше глътка изстинало кафе. Чарли седеше на канапе, тапицирано с изкуствена кожа, и дъвчеше дебелия си и отдавна загаснала пура. Ланс крачеше напред-назад. Бе прекосил малката чакалня безброй пъти, понякога с ръцете в джобовете, понякога пушейки нервно. Веднъж-дваж Фокси чу, че Пам му говори нещо тихо, сетне негово изръмжаване в отговор. Не долавяше думите, дори не се и опитваше. Те не я интересуваха. Единственото, което чувстваше, бе оня неизразим, безименен страх, който познаваше много добре от първите мигове след собствената си катастрофа. Тогава тя беше безпомощна. Знаеше, че и сега е безпомощна. Ланс беше прав, когато ѝ каза, че нищо не може да направи. Едва сега Фокси го разбираше. Гневът и паниката ѝ потънаха дълбоко под страха, ужаса и очакването на това, което щеше да се случи. Мозъкът ѝ отказваше да работи и тя гледаше картината на Ван Гог, без да мигне. Операцията на Кърк продължаваше вече повече от три часа.

— Госпожице Фокс?

Фокси трепна и се завърна в действителността. За миг загледа невидящо облечената в зелено фигура на вратата.

— Да? — успя да промълви тя с изненадващо силен глас и се изправи на крака. През ума ѝ премина мисълта, че докторът е много млад. Мустаците му бяха черни и ѝ напомниха за Кърк. Хирургическата му маска висеше на връзките върху гърдите му.

— Брат ви излезе от операционната — в гласа му имаше спокойствие, както и в ръцете му. — Той е в реанимация.

Фокси внимателно въздъхна, без да посмее да изрази облекчението си, и продължи да гледа доктора право в очите.

— Колко сериозни са травмите му?

Докторът долови, че тя контролира гласа си, но в очите ѝ светеше пламъчето на страх и болка.

— Има пет счупени ребра. Натъртени бели дробове, положението е овладяно. Ребрата ще го болят, ала няма перфорация, така че опасността е минимална. Кракът му... — тук докторът се поколеба за миг и Фокси усети как я залива вълна от нов страх.

— Той... — тя мъчително преглътна и се насили да произнесе думите, от които се страхуваше. — Няма да го загуби, нали?

— Не — докторът взе ръцете ѝ и усети, че са леденостудени, но не треперят. — Няма да го загуби, ала е много лошо счупен. Трябваше доста да си поиграем с него. Имаше открита фрактура и перфорация на артерията. Закърпихме го и според мен след няколко месеца ще може върви. Но междувременно все още има опасност от инфекция — докторът пусна ръцете ѝ и огледа останалите в чакалнята, преди да се обърне към Фокси. — Ще трябва да остане тук известно време.

— Разбирам — тя тихичко въздъхна. — Има ли нещо друго?

— Малки нарязвания и изгаряния. Брат ви е голям късметлия.

— Такъв е — съгласи се някак тържествено Фокси, докато гледаше ръцете си. Сетне ги сплете, тъй като не знаеше къде да ги дение. — В съзнание ли е?

— Да — докторът се усмихна и от това стана още по-млад. — И иска да знае кой е спечелил ралито.

Тя прехапа силно долната си устна и продължи да гледа право напред, докато докторът продължи:

— Ще бъде в стаята си след около час. Можете да го видите. Тази вечер само един посетител — добави твърдо той и отново изгледа всички останали. — Другите ще могат да го видят утре. Няма да му предоставим телефон двадесет и четири часа.

Фокси кимна и бързо каза:

— Госпожица Андерсън ще остане с него тази нощ.

— Фокси — подзе Пам, поклати глава и пристъпи към нея.

— Той ще иска теб — прошепна ѝ Фокси, щом очите им се срещнаха. — Ще бъде доволен, когато разбере, че съм била тук. Ти ще останеш с него, нали?

Почувствала, че сълзите всеки миг ще рукнат от очите ѝ, Пам само кимна и се обърна. Беше изразходвала всичката си воля и кураж, за да остане твърда и спокойна, докато чакаха да мине операцията. Сега естественото благородство и великодушие на Фокси направиха онова, което часовете на очакване и страх не успяха. Пам нямаше повече сили. Затова отиде до прозореца и остави сълзите си да текат на воля.

— На рецепцията имат телефона ми — обърна се Фокси към доктора. — Нали ще се погрижите да ми се обадят, ако има някаква промяна в състоянието му?

— Разбира се. Госпожице Фокс — продължи докторът, безпогрешно разпознал следите на страх в очите ѝ, — той ще се справи.

— Благодаря ви.

— Чарли, изчакай и отведи Пам, след като види Кърк — нареди Ланс и взе ръката на Фокси. — Аз ще се погрижа за Фокси — той се обърна към доктора. — Долу е пълно с репортери. Не искам да я измъчват тази нощ.

— Вземете асансьора за персонала и слезте на нивото на гаража. Близо до входа има стоянка за таксито.

— Благодаря — без да чака нейното съгласие, Ланс я поведе по коридора.

— Не е нужно да правиш това — каза Фокси. В гласа ѝ обаче нямаше съпротива и тя се остави да я води.

— Знам какво трябва да правя — отговори той и натисна бутона на асансьора. Зад тях се чуваха тихите стъпки от пантофите на сестрите.

— Не съм ти благодарила за това, че ме спря да изляза на пистата. Всъщност ти ми спаси живота — асансьорът спря на етаж и тихо извънтя. Фокси се остави да я въведе в празната кабина. — Беше ужасно глупаво.

— Спри, по дяволите! Просто млъкни! — Ланс я хвана за раменете. Пръстите му я стиснаха здраво и тя изохка. — Ако искаш плачи, крещи, викай, удари ме, ала не се дръж така!

Фокси го загледа и видя неподозиран огън в очите му. Чувствата ѝ останаха под повърхността. Защитните ѝ сили останаха като запечатани, сякаш знаеха, че все още е рано да си позволят да излязат на воля. Тя отговори спокойно и очите ѝ останаха сухи.

— Вече съм изкрещяла всичко, което имах да крещя в живота си. Не мога да плача, защото все още съм вцепенена, а да те удрям нямам никакви причини.

— Това беше моята кола, не е ли достатъчно? — попита той. Вратата се отвори и Ланс отново я хвана за ръката, преди да я изведе навън. Стъпките им отекнаха в празния подземен гараж.

— Никой не е карал Кърк насила да седне в твоята кола. Аз не те обвинявам, Ланс. Не обвинявам никого.

— Видях как ме гледаше, когато го измъкнаха. Това ми стига.

Когато я вкара в таксито, Фокси почувства страшна умора. Обърна глава към него и се опита да говори ясно.

— Извинявай. Може би съм те обвинила несъзнателно за миг. Може би съм искала да обвиня теб или някой друг за това, което се случи. Мислех, че е мъртъв — тъй като гласът ѝ потрепери, тя спря за секунда, докато се овладее. — Опитвах се да се подготвя за нещо подобно всеки ден от живота си. Но се оказа, че изобщо не съм подготвена. Това че и преди съм го виждала да катастрофира, изобщо не ми помогна — Фокси въздъхна и се облегна уморено на седалката. Светлините на уличните лампи танцуваха по затворените ѝ клепащи, когато таксито преминаваше покрай тях. — Не те обвинявам, Ланс. Така, както не обвинявам и Кърк за това, което е. Може би този път ще реши, че стига. Може би ще се откаже.

Откъм Ланс не дойде никакъв отговор, а само щракането и пламъка на запалката. Безсилна дори да отвори очите си, Фокси остана така и измина пътуването в пълно мълчание. Когато пристигнаха в мотела, завариха Скот Нюман да се разхожда нервно в коридора пред нейната стая. Имаше вид на директор, който току-що е напуснал тежко събрание.

— Синтия? — той кимна кратко на Ланс и взе ръцете ѝ в своите. — От болницата казаха, че си тръгнала насам. Как е Кърк? Не дават никаква информация по телефона.

— Ще се оправи — отвърна тя, стисна ръцете му и накратко му предаде онова, което ѝ разказа докторът.

— Всички се притесняват. Ще се радват да чуят, че е въвн от опасност. А ти как си? — той ѝ се усмихна окуражително. — Мислех, че може да имаш нужда от мен.

— Това, от което има нужда, е почивка — намеси се кратко Ланс.

— Много мило от твоя страна, че си ме чакал — отвърна Фокси, за да заглади грубостта на Ланс и се усмихна на Скот, което ѝ струваше неимоверни усилия. — Наистина съм добре, само съм малко изморена. Пам остана при Кърк.

— Пресата се разрови и ще отрази цялата история — добави Скот, пусна ръцете ѝ и оправи възела на вратовръзката си. — Ние видяхме експертизата. Няма съмнение, че Кърк е трябвало да завие толкова рязко, за да избегне удар с колата на Мартел и затова е загубил управление. Причината е дефект в кормилната система на колата на Мартел. Лош късмет за Кърк. Може би ще искаш ти да дадеш изявление или ще оставиш на мен?

— Не — отговори Ланс, преди Фокси да успее да каже нещо. — Остави. Ако искаш да бъдеш полезен с нещо, кажи на рецепцията да не я свързват по телефона с никого. Само с болницата — гласът му беше разтревожен и рязък. — Дай ми ключа, Фокси — нареди той.

— Разбира се — отвърна Скот, като гледаше как Фокси рови в чантата си за ключа. — Сигурен съм, че ще успея да ги задържа поне до сутринта, но...

— Ела в моята стая след няколко часа — прекъсна го Ланс и взе ключа от ръцете ѝ. — Ще ти дам достатъчно отговори, с които да задоволиш любопитството на пресата. Единственото, което трябва да правиш сега, е да я запазиш от лапите им. Разбра ли? — Ланс отвори вратата. Беше повече от ясно, че беше бесен.

Скот кимна и се обърна към Фокси.

— Ако има нещо, което мога да направя за теб, само ми се обади, Синтия.

— Благодаря ти, Скот. Лека нощ — успя да каже тя, преди Ланс да затвори вратата едва ли не в лицето му. Изтощена до смърт, тя едва се довлече до стола и се отпусна на него. — Беше излишно и прекалено груб — рече безизразно, докато разтриваше главата си. — Не си спомням да съм те виждала толкова груб някога.

— Може би ако се погледнеш в огледалото, ще разбереш защо — в гласа му все още трептеше ярост. Фокси го погледна. — Едва стоеше

на краката си и единственият цвят по лицето ти бе цветът на очите ти. Ставаше все по-бледа с всяка измината минута. А той ще ми говори за някакви си тъпи журналисти! — Ланс махна ядосано с ръка. — Мозъкът му е колкото едно сварено яйце.

— Той е добър мениджър — възрази тихо тя, като се бореше срещу все по-силната болка в главата.

— И голям хуманист — добави саркастично Ланс.

— Ланс — започна Фокси с учудване в гласа, — ти да не би да ме защитаваш? Или ревнуваш?

Когато той се обърна към нея, тя видя, че очите му горят. Учудването ѝ нарасна още повече, защото забеляза, че Ланс полага усилия да се контролира.

— Може би — промърмори той и взе телефона.

Фокси го чу да дава ред инструкции и нареждания, ала не обърна никакво внимание на думите му.

„Странно — помисли си тя, — изглежда започна да придобива навика да ме защитава. Първо в Италия, сега тук. Това със сигурност не е особено характерно за него и едва ли му се удава много лесно“ — Фокси продължи да го гледа и след като Ланс остави телефона. Неочаквано той започна да се разхожда из стаята, както в болницата.

— Ланс!

Той спря веднага. Тя вдигна глава, осъзнала неочаквано колко му бе благодарна, че беше тук. Не беше подготвена да остане сама. Не се чувстваше достатъчно силна, нито способна да мисли разумно. Беше изморена, и уплашена, и безпомощна. И все още ужасно се страхуваше. Ланс я погледна, без да помръдне, после прекоси стаята и взе ръцете ѝ.

— Благодаря ти — очите ѝ бяха тъмни и тъжни, когато той се наведе към нея. — Току-що ми стана ясно, че нямаше да се справя, ако ти не беше през цялото време с мен. Дори не осъзнавах колко много се нуждая от теб. А ти си го знаел. Искам да знаеш също така колко много означава това за мен.

Нещо премина по лицето му, преди да прекара свободната си ръка през косата си. Това беше характерният за него жест на объркване, което накара Фокси да си спомни, че и Ланс бе разстроен и изморен като нея.

— Фокс — започна той, но тя го прекъсна и бързо продължи:

— Ти няма да си отидеш утре, нали? — знаеше, че проявява слабост, ала това не я спря да зададе въпроса. Нуждаеше се от него и стисна ръката му. — Ако можеш да останеш още няколко дни, само докато нещата се оправят. Аз мога да лъжа — продължи Фокси, а гласът ѝ прозвуча напълно отчаяно. — Ще отида утре в болницата, ще погледна Кърк право в очите и ще се преструвам. Това е номер, който добре съм научила през годините. И съм много добра. Той никога няма да разбере колко много съм го мразила заради това, което прави. Но ако ти можеш да останеш, ако знам, че си тук... Прекалено много искам, но... — тя спря и затисна очите си с ръце. — О, Господи! — чу, че на вратата се почука, ала остави на Ланс да отвори. След миг го чу да се връща обратно.

— Фокси! — той произнесе нежно името ѝ и я хвана за китката, така че тя свали ръце от очите си. — Изпий това — държеше чаша, пълна с бренди, което момчето от обслужване по стаите бе донесъл.

Въпреки че я взе, тя остана загледана в кехлибарената течност. Ланс я наблюдаваше, после приклепна пред нея, така че очите им бяха на едно ниво.

— Фокс! — изчака, докато тя вдигна поглед от брендито към него. — Омъжи се за мен.

— Какво? — загледа го изумено Фокси. Видя в погледа му познатия напрегнат израз, въздъхна и затвори очи. — Какво? — повтори и отново ги отвори.

Той поднесе чашата към устните ѝ.

— Казах, омъжи се за мен.

Тя изпи наведнъж цялото съдържание на чашата. На една глътка. Дъхът ѝ щеше да избухне в пламъци. Няколко дълги, безкрайни секунди Фокси гледаше в очите на Ланс, като се опитваше да проникне в недостъпното. Чувстваше, че под спокойствието се таи цял океан от енергия, която може да бъде пусната на воля всеки миг. Той криеше нещо. Тя не знаеше какво точно, но то бе съвсем близо до повърхността. Висеше на съвсем тънка нишка. Напрежението се качи в гърлото ѝ и я задави. Фокси преглътна и не успя. Очите ѝ не се откъсваха от неговите, ала гласът ѝ излезе като шепот. Беше уплашена до смърт.

— Защо?

— А защо не? — попита Ланс в отговор, като взе празната чаша от нервните ѝ пръсти.

— Защо не? — повтори тя. Вдигна ръце с недоумение, но той ги взе в своите. Пръстите ѝ трепереха, когато ги поднесе към устните си. Гледаше я, без да мигне.

— Да, защо не?

— Аз не знам... Аз... — беше я объркал напълно, заварил я неподготвена с това абсолютно необикновено предложение. Фокси прекара ръка през косата си и се опита да мисли рационално.

— Трябва да има причина, а аз просто не мога да мисля.

— Тогава, ако не можеш да измислиш някаква разумна причина, просто се омъжи за мен и ела в Бостън.

— В Бостън? — повтори като ехо тя след него.

— Да, в Бостън — потвърди Ланс и за пръв път усмивка премина по лицето му. — Аз живея там, не помниш ли?

— Ах, да, разбира се — Фокси се опита да се съсредоточи. — Разбира се, че помня.

— Можем да заминем, когато си сигурна, че Кърк вече е добре. Най-вероятно той ще трябва да остане тук през следващите няколко месеца. Ала не е необходимо и ти да стоиш с него — гласът на Ланс бе практичен, а лицето абсолютно спокойно.

Объркана и несигурна, тя поклати глава. „Сигурно халюцинирам — помисли си. — От халюцинациите не боли“ — напомни си. Беше по-лесно да повярва, че бе илюзия, отколкото че Ланс наистина я моли да се омъжи за него. Така просто и обикновено, със същия глас, с който я канеше да изпият чаша кафе.

— Ланс, аз... — Фокси се поколеба и реши да заобиколи отговора. — Едва ли съм в състояние да приемам нещата разумно. Все още съм в шок — преглътна и се опита да говори с обикновен тон. — Нека да помисля. Дай ми ден или два.

Той наведе глава.

— Звучи разумно — съгласи се Ланс и стана. — Не — рече изведнъж и това я накара да вдигне глава и да го погледне.

— Какво каза?

— Казах не. Няма да мислиш нито ден, нито два — с бързо движение я хвана за раменете и скъси разстоянието помежду им. Тя видя, че очите му повече не бяха нито спокойни, нито разумни.

Държеше я както преди, спомни си Фокси, и я гледаше по същия начин. Преди години, когато бе напълно объркана и оглупяла, в оня гараж в Льо Ман. Нима щеше отново да я удари, помисли си тя. Веждите ѝ се събраха, когато се опита да раздели миналото от настоящето.

— Какво искаш? — попита Фокси, като се бореше с чувствата си.

— Теб — той я притисна още по-плътно към себе си и очите му я изгаряха. — Нямам намерение да те изгубя, Фокси, и освен това те чаках достатъчно дълго — устните му се сведоха към нейните. Почувства страстта в ръцете му. Целувката му бе целувка на притежание. — Нима наистина мислиш, че ще изляза от тази стая и ще ти оставя няколко дни за размисъл? — устните му отново бяха върху нейните и ѝ пречеха да изрече какъвто и да било отговор. Още веднъж Ланс я отдръпна леко от себе си, за да погледне в очите ѝ. — Нима си мислиш, че мога да те желая, така както те желая сега, и след това да си отида? След като си ми казала, че се нуждаеш от мен?

— Ланс, аз нямах предвид... — тя поклати глава, като се мъчеше да измисли нещо разумно. — Не бива да се чувстваш задължен! Аз само съм ти благодарна.

— По дяволите благодарностите — извика той. — Не ме интересуват разни красиви чувства като благодарност. Не искам това от теб — Фокси видя огън в очите му и почувства възбуда в гласа му. Кръвта ѝ кипна. — Не ме интересува дали моментът е подходящ, или че съм те хванал, когато си била объркана и безпомощна. Аз съм егоист, Фокси, и те искам прекалено отдавна, че да ме интересува нещо друго. Трябва да те имам.

Пулсът ѝ биеше лудо и толкова бързо, че ѝ се струваше, че ще спуска вените ѝ. Тя го изгледа и сложи ръце на раменете му.

— Ланс... — гласът ѝ излезе като шепот, но беше стабилен и сериозен. — Това, за което говориш, не е достатъчно за един брак. Това е голяма стъпка, стъпка за цял живот, най-важната. Аз не знам.

— Обичам те — каза той и с това прекъсна речта ѝ. Устните ѝ затрепераха и се опитаха да оформят думи, ала те не се появиха. — Искам да прекарам живота си с теб. И няма да се върна в Бостън без теб. Не мога да ти дам романтиката на свещите, нито сладките думи, които може би ще ми помогнат, защото нямам нито време, нито

търпение за тях точно сега. Ще го направя друг път, по-късно — ръцете му се заровиха из косата ѝ, после минаха по раменете и спряха на кръста. Ланс я приближи към себе си. — Фокси, ти ме подлудяваш — в очите му блестяха желание и увереност. — Ти също ме обичаш. Знам го.

— Да — тя сложи бузата си на гърдите му и въздъхна. — Да, обичам те. Задръж ме — прошепна Фокси, открила за кой ли път, че в прегръдките му се чувства чудесно. — Задръж ме, нуждая се от теб — следващите няколко минути тя си позволи лукса да бъде галена и прегръщана от мъжа, когото обичаше. „Всичко става така бързо — помисли си Фокси. После изгони страховете и чу силното биене на неговото сърце. — Той ме обича!“ — Ланс! — тя вдигна глава и потърси устните му. Те мигновено отговориха на целувката ѝ. Той разхлаби малко прегръдката си, докато Фокси тръпнеше, разтърсвана от чувства.

— Можем да се оженим след няколко дни — рече спокойно Ланс, но ръцете му продължаваха да я гаят по гърба, докато спряха на бедрата ѝ. — Ще трябва да приготвим необходимите документи. После отиваме в Бостън — очите му бяха сериозни. — Пам ще остане тук с Кърк, разбираш нали?

— Да — Фокси затвори очи и се опита да прогони от съзнанието си спомена за катастрофата. — Да, така е най-добре. Искам да замина — продължи тя и отвори очи. — Искам да бъда с теб — нервите ѝ бяха опънати до скъсване. Не можеше да стои стабилно на краката си. Затова отново потърси устните му и почувства жаждата в тях. — Остани с мен тази нощ — прошепна Фокси и зарови лице в шията му. — Не искам да си отиваш.

Ланс бавно я отдръпна от себе си и я погледна. Страните ѝ все още бяха бледи, а очите като размазани върху лицето. Мътни и уморени. Все пак имаше малко светлинка в тях.

— Не — той поклати глава и прокара ръка по лицето ѝ. — Ти си много изморена, а аз вече се възползвах от това тази вечер. Нуждаеш се от сън — при това я взе на ръце и я занесе до леглото. Тялото ѝ сякаш се разтопи, натежа от умора и желание. След като я остави, Ланс приседна до нея.

— Искаш ли нещо?

— Каж ми го пак.

Той вдигна ръката ѝ и долепи дланта ѝ до устните си.

— Обичам те. Ще заспиш ли?

— Да, мисля, че ще заспя — тя чувстваше как слабостта и умората сякаш се отичат от нея. Затвори очи и моментално заспа. Устните на Ланс продължаваха да ѝ дават своето обещание.

— Ще дойда утре сутринта — прошепна той. В просъница Фокси почувства, че Ланс става от леглото и потъна в непрогледен мрак още преди да бе затворил вратата.

ОСМА ГЛАВА

Слънцето блестеше ярко в лицето на Фокси. Тя простена, когато лъчите му започнаха да проникват в нея. Постепенно съзнанието ѝ взе да се избистря и завръща към действителността, отбелязвайки малки дребни неща. Бързото тиктакане на часовничето на нощната масичка до леглото. Неясната болка между раменете, притеснителната топлина на чаршафите, свити на топка върху тялото ѝ. Беше се омотала с тях през нощта, когато се бе събудила от студ и страх в тъмнината. Вече не си спомняше кошмара, който я събуди, но най-ясното нещо в него бе катастрофата на Кърк. Събуди се, едва дишаща, цялата плувнала в студена пот, обзета от смъртен ужас, който не ѝ позволяваше да спи. Сълзите бяха дошли най-накрая като избавление, като опрощение и облекчение. После бе пропаднала в дълбок и пълноценен сън, понякога нарушаван от съмнения относно думите на Ланс. Сигурно го бе направил, подтикван от чувството за дълг. Фокси се опита да си припомни чувствата, които изпита, когато той ѝ каза, че я обича, ала се почувства необяснимо нещастна и ѝ стана студено. Затова се зави с одеялото и пожела да е утро.

Е, утрото вече бе дошло, откри тя, когато отвори очи и видя яркото слънце. Все още полузаспала, пожела топлината да изчезне, без да е необходимо да се движи. Когато съзнанието ѝ постепенно се проясни, в него се появиха и спомени. Вече съвсем будна, Фокси седна в леглото и сложи лице върху коленете си.

Я се стегни, каза си строго тя, като дишаше бавно и равномерно. Имаше тежка нощ. Сега я забрави и се хващай за работа. Ланс скоро ще бъде тук.

Фокси вдигна глава, присви очи и погледна лявата си ръка, като се опита да си представи годежен пръстен върху пръста си.

— Ще се женя — произнесе на глас тя, само и само да чуе думите. Стомахът ѝ се сви. Изведнъж ѝ стана съвсем ясно, че не знае нищо за човека, за когото щеше да се жени, който живееше в Бостън и въртеше бизнес за много милиони. Ланс Матюз, когото познаваше,

беше един наперен бивш пилот, който играеше покер и знаеше как да оправи повредата в мотора на колата. Единственият намек, който бе получила за другата страна от живота му, бе тяхната вечер в Монте Карло. Но това не беше достатъчно. Щеше да се омъжи за него, без да го познава. Принадлежеше ли към някой клуб? Играеше ли голф всяка събота? Фокси си представи Ланс да влачи количка със стикове и се разсмя. Затвори очи и прогони съмненията си.

Сега не е време да седиш и да мислиш, напомни си тя. Какво значение има дали играе голф в събота, или посещава курсове по йога? Какво значение има дали носи костюм и куфарче, или джинси и маратонки? Като хапеше леко устни, тя се зачуди кога го бе виждала и в двата му образа. „Май ще е най-умно да стана и да се пооправя — помисли си. — Ако не искам, когато той дойде тук да намери една вещица.“

Фокси отхвърли чаршафите, стана от леглото и откри, че всеки мускул по тялото я боли. Сякаш си отмъщаваше за прекараната неспокойна нощ. „Горещ душ — реши тя и започна да сваля дрехите, с които бе спала. — Не съм нервна, само съм гроги.“

Когато тридесет минути по-късно Ланс почука на вратата, тъкмо беше привършила с опитите си да прикрие резултатите от кошмарната нощ.

Беше облякла яркожълта риза и бе прибрала косата си на опашка. Той огледа внимателно лицето ѝ, преди да каже каквото и да било. Очите ѝ бяха спокойни, нямаше ги снощният шок, ужас и безпомощност, ала все още имаше сенки под тях. Ланс взе брадичката ѝ в ръка и се намръщи. Крехкостта на фигурата ѝ се подсилваше от сенките около очите.

— Плакала си — заключи той и Фокси осъзна, че всичките ѝ усилия да прикрие следите с помощта на грима, бяха отишли напразно. Гласът му бе напрегнат. Усещаше и напрежението в пръстите му. То се прибави към нейното собствено. — Не спа ли добре? — попита Ланс.

— Не много добре — отвърна тя и се зачуди защо ли е ядосан. — Събудих се през нощта. И преживях отново всичко.

Той се намръщи още повече.

— Трябваше да остана.

— О, не! — тя поклати глава и потърси в очите му причината да е толкова ядосан. — Аз трябваше да бъда сама, за да се оправя. Сега

съм много по-добре.

Нещо проблесна в очите му, преди да станат отново непроницаеми.

— Да не си променила решението си?

Фокси знаеше, че пита за женитбата им и почувства съвсем слаб трепет на тревога. Насили се да говори спокойно.

— Не.

Ланс кимна и пусна брадичката ѝ.

— Добре. Ще се погрижим за документите, преди да отидем в болницата. Готова ли си?

Тя се намръщи, но излезе в коридора и затвори вратата зад себе си.

— Когато видим Кърк — подзе Фокси, докато вървяха по стълбите, — бих искала да му кажа за нашите планове сама. Когато реша, че е настъпил подходящият момент.

Веждата му скочи и се върна обратно.

— Добре.

Объркана от тона и от студеното му поведение, тя вдигна глава към него и попита:

— Може би аз трябва да те попитам дали не си променил решението си.

— Щях да ти кажа, ако беше така — отвърна той и те излязоха навън.

— Без съмнение — съгласи се хладно Фокси.

Ланс я поведе към елегантното синьо порше, което бе наел същата сутрин. За пръв път след преживяния страх предишния следобед тя почувства прилив на гняв.

— Твоите адвокати ли ще подготвят договора? Бих искала да го прочета преди това. Ако може.

— Спокойно, Фокси — рече той и отвори вратата на колата.

— Не — тя застана на място и го загледа. — Не разбирам защо се държиш така. Може би просто сутрин си такъв. Ще трябва да свикна с това, предполагам. Ала най-добре ще бъде и ти да свикнеш факта, че аз казвам това, което искам да кажа. Ако не ти харесва, мога да...

Речта ѝ бе прекъсната от трясъка на затваряща се врата и неговата силна прегръдка. Устните му намериха нейните. Сърдити и силни взеха дъха ѝ и не ѝ оставиха нито място, нито възможност да

протестира. Ланс я държеше и целуваше, докато остана съвсем бездиханна. После неочаквано и рязко, което я остави без мисъл, я пусна.

— Аз пък знам как да ти затварям устата, когато не искам да те слушам.

Фокси успя само да изръмжи възмутено.

— Ти си маниак — рече тя и отвори вратата на автомобила.

— Съгласен съм.

И без да ѝ даде възможност за повече коментари, седна на мястото на шофьора.

Тогава Фокси забеляза две млади момичета, които стояха на тротоара и се кикотеха. Напълно вбесена, тя скръсти ръце и стисна устни. Нямахше да му достави удоволствието да спори или да я увлече в идиотския си разговор. В пълно мълчание те отидоха до службата, където подготвят брачните документи.

Два часа по-късно, като си говореха само когато бе абсолютно необходимо, двамата застанаха пред стаята на Кърк.

Фокси направи каквото можа, за да не издаде шока си при вида на превръзките, бинтовете и гипса, с които бе окован и омотан брат ѝ. Кракът му по-скоро бе заобиколен от някаква конструкция, отколкото от гипсова отливка. Увит в бели чаршафи, бинтове, тръбички и метал, Кърк лежеше и леглото. Гледаше Пам с вида на мъж, който току-що е приключил разгорещен спор. Фокси усети напрежението да виси във въздуха и премести погледа си от единия към другия. Знаеше, че най-добре ще е да прояви такт и да не прави никакви забележки.

Понеже помнеше, че Кърк не обича цветя, не беше взела. С празни ръце тя прекоси стаята до леглото и се наведе над него.

— Тук е пълна бъркотия — заключи Фокси и се опита гласът ѝ да прозвучи весело и закачливо. Стомахът ѝ се разбунтува при вида на чудовищните приспособления около крака му. Както бе очаквала, той престана да се мръщи и на лицето му цъфна усмивка.

— Ти пък си много сладка. Здравсти, Ланс. Мисля, че направих няколко вдлъбнатини по колата ти.

— И си я ожулил на няколко места. Ще се наложи да я боядисаме — отвърна небрежно Ланс и пъкна ръце в джобовете си.

Като го гледаше, Пам реши, че той се чувства неудобно в болничната стая. А Фокси, помисли си тя, се опитва да скрие нещо от

Кърк, сякаш това беше възможно.

— Получих информация от Чарли — рече Ланс и погледна Пам. Лицето ѝ бе спокойно, но по него личаха следите от безсънната нощ. Разпозна върху него и изражението, което беше виждал много пъти преди това. Изражението върху лицата на съпруги, родители и любовници на безброй много други пилоти. Бърз и мълчалив поглед на разбиране премина помежду им, преди да се обърне отново към Кърк.

— Чух, че Бетини е пръв и е взел шампионската титла — заклещен в положението, в което бе, движението на Кърк бе безпомощно. — Той е добър пилот. Ще се преборим с него за титлата следващия сезон — Кърк леко мръдна и Фокси чу тихия му стон. Болеше го. Като знаеше, че съчувствието ще я накара да се разплаче, тя се обърна към Пам.

— Е — каза с усмивка, която се опита да бъде прекалено жизнерадостна. — Предполагам, че не ти е причинил много проблеми.

— Напротив — отвърна Пам, погледна Кърк и после отново сестра му. — Направо ме измъчи.

— Пам! — раздразненият глас на Кърк пращеше от предупреждения. Тя обаче не му обърна внимание.

— Заповяда ми да се върна обратно в Манхатън. Беше много ядосан, че съм останала тук.

Понеже не беше сигурна какво да каже, Фокси погледна от Пам към Кърк. После към Ланс.

— А-ха — рече неопределено тя и се прокашля.

— Според него съм прекалено неразумна — продължи Пам със същия спокоен и равен глас.

— И глупава — допълни Кърк. Отново беше ядосан, още повече от преди.

— А, да. И глупава — усмихна се Пам. — Забравих това.

— Слушай! — извика Кърк и Фокси безпогрешно разпозна яростта, която го изгаряше. — Няма какво да правиш тук.

— Напротив, нося щастие и късмет на болницата, според сестрите — отвърна Пам.

— Не те искам! — извика отново той и се присви от болката, която прерязва ребрата му.

Ланс хвана здраво ръката на Пам, която направи крачка встрани.

— Не му обръщай внимание — посъветва я той.

— Много е лош — отвърна Пам. Гласът ѝ беше тих, мек, ала тя имаше вид на човек, изправил се срещу враг. Раменете ѝ бяха изправени и бе готова за битка. Слънцето светеше в косите ѝ и ги превръщаше в истинска златна грива. — Няма да се отървеш така лесно от мен, миличък. Аз те обичам.

— Ти си луда! — извика отново Кърк и отново се сви от болка.

— Много вероятно. И какво от това?

Той присви очи при нейния безгрижен отговор. На слънчевата светлина кожата ѝ блестеше като алабастр. Кърк почувства нужда да се изправи, но знаеше, че е невъзможно.

— Не ти позволявам да останеш — отвърна почти примирено.

— И какво смяташ да направиш? — отвърна Пам с небрежно свиване на рамене. — Да ме риташ отгук до Манхатън със здравия си крак ли?

— Ще го направя веднага щом стана — отвърна измъчено той, бесен, че бе принуден да лежи безпомощен по гръб и да спори с жена с нейните миниатюрни размери.

— Тъй, значи? — Пам се наведе и дръпна мустака му доста силно, при което Кърк извика в знак на протест. — Напомни ми да се уплаша по-късно. Сега, както виждам, имам три възможности. Мога да те убия, да се хвърля от някой мост или да се справя с теб. Аз съм свикнала да се справям с такива като теб. А ти — потупа го тя по бузата — просто нямаш избор. Изобщо. Щеш не щеш, ще ме търпиш.

— Така ли мислиш? — устните му се извиха в нещо като гримаса. — Мислиш се за много умна.

— Правилно си отгатнал. Наистина съм много умна — съгласи се Пам и се наведе да го целуне. Той я сграбчи с ръка за косата и целувката им продължи доста по-дълго.

— Ще оправим всичко това, когато мога да ставам — промърмори Кърк наред целувката и продължи да я целува.

— Сигурна съм, че ще го оправим — отвърна с усмивка тя и седна на леглото му. Фокси забеляза, че ръката на брат ѝ бе преплетена с пръстите на Пам.

Но той я обича, осъзна неочаквано тя. Кърк наистина я обича. Очите ѝ се спряха върху Пам с уважение и надежда. Може би, помисли си разсеяно Фокси. Може би точно тя бе отговорът. Може би той най-после бе намерил своя нов избор в живота. Алтернативата.

— Е — усмихна се Пам на учуденото лице на Фокси. — Носите ли ни някакви новини от външния свят?

— Новини ли? — повтори Фокси, като се опитваше да подреди мислите си.

— Ами да. Земетресения, наводнения, войни, пожари, градушки — изрече през смях Пам. — Имам чувството, че съм била откъсната от останалия свят през последното денонощие, което ми се стори дълго като век.

— Ами, няма нищо особено, доколкото знам — отвърна Фокси и погледна брат си. „Сега е моментът — каза си тя. — Сега е моментът да му кажа.“

Неочаквано почувства нервност и нетърпение.

— Ланс и аз — подзе Фокси, после обърна очи и потърси очите на Ланс, за да получи съгласие. Пое си дълбоко въздух и бързо продължи. — Ланс и аз ще се женим — видя как по лицето на брат ѝ преминаха изненада и учудване. Той се намръщи и я загледа втренчено.

— О-хо! — извика Пам и стана бързо, за да я прегърне. — Виж ти! Това вече се казва новина. Най-хубавата — погледна през рамото на Фокси и срещна очите на Ланс. — Ти си много щастлив човек. Истински късметлия.

— А-ха — промърмори той, без да се усмихва. — Знам.

— Ще се жените ли? — прекъсна ги Кърк. — Какво искаш да кажеш?

— Това, което казах. Най-обикновен израз — обясни Фокси, като застана до леглото му. — Чувал си го и друг път. Доста е популярен.

— Кога? — попита кратко той.

— Веднага, след като излязат кръвните проби и подготвят документите ни — отвърна Ланс. Той заобиколи леглото, застана до Фокси и обгърна с ръце раменете ѝ. Кърк наблюдаваше жеста му, ала не откъсваше очи от лицето му. — Ти какво? Да не би да искаш да помолим за разрешението ти?

— Не — промърмори смутено Кърк. Погледна сестра си и си припомни малкото момиченце. — Да-а — въздъхна той. — Може би трябваше да те предупредя по-внимателно за него. И да взема по-сериозни мерки.

— Е, сега изобщо не си в състояние да го набиеш — отбеляза Фокси. Ръката на Ланс около раменете ѝ отпусна хватката си и тя се усмихна на брат си.

Кърк наблюдаваше най-добрия си приятел и сестра си. Когато той отпусна ръка, тя мушна своята в неговата.

— Ти сигурна ли си?

Фокси обърна глава и погледна Ланс. „Той е единственият мъж, когото обичам — помисли си тя. — Това не е фантазия, нито измама, а реалност. Дали съм сигурна?“ — попита се сама, като остави разума и сърцето си отворени. Огледа така познатото ѝ лице и после отговори на въпроса, който мислеше, че видя в очите му.

— Да — рече усмихната. — Сигурна съм — стана на пръсти, докосна устните му и почувства същата нервност в стомаха си като сутринта. — Съвсем сигурна — ръката ѝ все още бе в ръката на Кърк. — Не се безпокой за мен — рече Фокси на брат си и се обърна.

— Това ще бъде нещо ново, с което ще трябва да свикна, но бъди щастлива. Няма да се притеснявам — отвърна той, внезапно почувствал, че нещо много ценно му бе откраднато. — Надявам се, че вече си пораснала.

— И аз се надявам — рече тя и отвърна на стискането на ръката му.

— Целуни ме — нареди Кърк. Когато Фокси наведе глава, той закова очите си върху Ланс. Естествен мъжки въпрос и отговор премина помежду им. Те се познаваха много добре, дори прекалено, ала сега бяха свързани още по-дълбоко с една жена помежду им. Може би, ако не бяха толкова близки, ако не бяха такива добри приятели и не се познаваха от години, щеше да бъде по-просто. Приятелството им правеше разбирането по-сложно.

— Не я наранявай — предупреди кратко Кърк, като все още държеше ръката на Фокси. — В твоята къща в Бостън ли смяташ да живеете?

— Да — отвърна кратко Ланс. Фокси ги наблюдаваше и знаеше, че си казват много повече, отколкото можеха да чуят останалите.

Неочаквано изражението на Кърк се промени и на лицето му се появи усмивка.

— Е, както сами виждате, няма да бъда в състояние да мина тържествено и гордо с нея между редовете в църквата и да ти я предам

пред олтара — той стисна отново ръката ѝ, преди да я подаде на Ланс.
— Затова ти я давам сега. Направи я щастлива — рече Кърк, когато
ръката на сестра му премина в ръката на другия мъж.

ДЕВЕТА ГЛАВА

Три дни по-късно Фокси седеше във взетото от Ланс под наем порше, което гълташе като ламя километрите между Ню Йорк и Масачузетс. Ръцете ѝ лежаха спокойни в скута. Тя продължаваше да върти златната халка около третия пръст на лявата си ръка. „Омъжена — помисли си отново за кой ли път Фокси. — Ние наистина сме мъж и жена.“ Беше станало толкова бързо, без каквито и да било емоции и вълнения. Само няколко мига пред безпристрастния съдия и няколко произнесени думи. Всичко на всичко не повече от петнадесет минути. Приличаше на пиеса, докато пръстенът не се плъзна по пръста ѝ. Това направи пиесата реалност. Фокси стана госпожа Ланселот Матюз.

„Синтия Матюз — намуси се тя, опитвайки се да свикне с новото си име. — Или евентуално би трябвало да опитам със Синтия Фокс-Матюз, звучи по-елегантно — едва не се разсмя на глас. Елегантността изискваше нещо повече от едно тире. И не се постигаше само с него. — Значи Фокси Матюз“ — реши тя с енергично и мълчаливо кимване на глава. Това беше достатъчно.

— Ще ти стане мазол на пръста още преди да сме прекосили Роуд Айлънд — неочаквано каза Ланс и Фокси почти подскочи на седалката. — Нервна ли си? — попита той, но в гласа му се прокрадваше смях.

— Не — не искаше да споделя глупавите мисли, които се въртяха в главата ѝ. — Просто си мислех... Кърк изглеждаше по-добре, нали?

— Ъ-хъ — Ланс включи чистачките, защото започна да ръми. — Пам е най-доброто лекарство за него.

— Така е — Фокси се намести, за да вижда по-добре профила му. „Моят съпруг“ — отново си помисли тя, почти загубила нишката на разговора. — Не познавам никой друг, който така добре да се справя с него. Освен теб, разбира се.

— Кърк се нуждае от резервен пилот, който да не може да бъде сплашен да даде заден ход — рече Ланс и я погледна кратко. — Ти винаги се опитваше да му влияеш по свой начин. Дори когато бе на

тринадесет, пак можеше да го правиш, без той самият да осъзнава, че го водиш за носа.

Лека бръчица се появи между веждите ѝ.

— Никога не съм нито мислила, нито искала да го манипулирам... И едва ли някой е забелязал подобно нещо.

— Аз. От много години забелязвам всичко, свързано с теб — обърна се към нея Ланс, този път по-продължително. В очите му имаше нещо, което накара сърцето ѝ да подскочи.

„Той винаги ли ще прави така с мен — зачуди се Фокси. — Дори след като вече сме женени? Достатъчно е само да ме погледне и аз се превръщам в желе. Това не се промени цели десет години, а дали ще се промени през следващите десет?“ — гласът на Ланс прекъсна мислите ѝ и тя обърна глава към него.

— Извинявай, какво каза?

— Че беше красив жест от твоя страна да подариш букета си на Пам. Макар и да е жалко, че не ти остана никакъв, дори и малък спомен, от сватбата.

Фокси понечи да каже нещо, ала пламна цялата и взе да рови в чантата си за четката за коса. На дъното бе бялата кадифена панделка от орхидеите, които Ланс ѝ бе дал за сватбен букет. Мисълта, че може да нарече сантименталността ѝ глупава, я накара да замълчи. Тя извади четката да се срещне и едва тогава се сети, че косата ѝ бе прибрана. Дъждът чукаше равномерно по стъклата и замъгляваше есенния пейзаж.

— Май беше сухо и кратко, нали? — продължи коментара си Ланс. — Десет минути пред съдията, никакви приятели, без традиционните снимки, без сълзи и хвърлен ориз — погледът, който ѝ отправи, бе изпитателен, а веждите високо вдигнати. — Сигурно се чувстваш измамена.

— О, не. Наистина не — през главата ѝ няколко пъти премина мисълта за красотата на традиционните сватби, за които наистина мислеше, че са малко претрупани. Щеше ли да се чувства повече женена, ако имаше воали и музика на орган? Щеше ли да има това странно чувства за нещо нереално, ако церемонията бе завършила със старите обувки, тенекиените кутии и хвърлянето на ориз? — Освен това нямам пралеля Сара, която да плаче на последния ред в църквата — мисълта за семейството я накара отново да завърти брачната халка.

— Наистина ли предпочиташ гладка халка без камъни и надписи?

— Какво? — Фокси проследи погледа му, спрял върху халката ѝ.
— О, да — виновно рече тя и остави пръстена на мира. — Точно това исках.

— Става ли ти?

— Разбира се, точно ми е.

— Тогава защо непрекъснато я въртиш на пръста си? — въпросът му беше рязък и настойчив.

Е, добре, щеше да му отговори.

— Извинявай, Ланс, но всичко стана толкова бързо, и заминаването ни за Бостън... — Фокси прехапа устни, ала продължи.
— Нервна съм заради срещата със семейството ти. Нямам много опит със семействата.

Той сложи ръката си върху нейната.

— Не искам да съдиш за всички семейства по моето — посъветва я сухо Ланс. — Те не са от типа, който си свикнала да гледаш по коледните картички и на кино.

— Разбира се — съгласи се тя с тъжна усмивка. — Това би трябвало да ме успокои.

— Просто не им позволявай да ти досаждат — отново рече Ланс.
— Аз не им позволявам.

— Лесно ти е да го кажеш — натърти Фокси и се намръщи. — Ти си един от тях.

— И ти също вече — той вдигна ръката ѝ и прокара пръст по пръстена. — Помни го!

— Разкажи ми за тях.

— Предполагам, че трябва да го направя. Рано или късно — Ланс извади пура и включи запалката на колата. — Майка ми е от рода Бардет — една от най-старите бостънски фамилии. Мисля, че са помагали на Пол Ривиър с напътствия.

— Колко патриотично!

— Семейство Бардет е силно патриотично — повтори натъртено Ланс и доближи запалката към края на пурата си. — Във всеки случай майка ми е много горда, че е Бардет и Матюз, но най-много от всичко обича комитетите.

— Какви комитети?

— Всякакви, стига да са достатъчно високопоставени и подходящи за една Бардет-Матюз. Обича да ги организира, да ги ръководи и да работи в тях. Тя е сноб от корените на бялата си коса до върха на италианските си обувки.

— Ланс, защо говориш така ужасно?

— Ти нали искаше да знаеш за тях — продължи безгрижно той. — Мама обича да се занимава с благотворителност. Това се отразява добре в пресата. Освен това смята, че всеки бедняк трябва да получи помощ, стига да има добрия вкус да не си я поиска, докато тя не организира благотворителния комитет. Но сноб или не, върши доста добри дела, независимо от мотивите, които я ръководят.

— Много си строг към нея — Фокси се намръщи при тона на гласа му, като си спомни собствената си майка. Една весела, неорганизирана и красива жена със слабостта на Кърк към стари маратонки.

Ланс я погледна учудено.

— Може би. Ние двамата не гледаме на живота по един и същи начин. Баща ми смята нейните комитети за смешни и безвредни. Аз не съм толкова благосклонен като него — Фокси още повече се намръщи и това предизвика у него усмивка. — Спокойно, Фокси, няма да има кървави схватки. Не се погаждаме много-много с нея, ала сме достатъчно цивилизовани. Бардет винаги са били цивилизовани.

— А Матюз? — попита Фокси, заинтригувана.

— Родът Матюз има традицията да възпроизвежда по една черна овца. Всяко поколение. Преди стотина години един Матюз се влюбил и оженил за сервитьорката от местната кръчма. Омешал синята кръв с обикновена. Сигурно това е причината — той се усмихна, сякаш това му доставяше удоволствие и дръпна от пурата. — Но в повечето случаи Матюз са по-... Как да кажа, по-почтени от Бардет. Баба ми е олицетворение на достойнството. Както твърдят слуховете, които се разпространяват от уста на уста, на нея не ѝ мигнало окото, когато дядо ми въртял романа си с графинята. И до ден-дневен твърди, че такова нещо изобщо не се е случвало. Нейната дъщеря, леля ми Фийби, е точно такава, каквато каза графинята — скучна. От петдесет години нито една оригинална мисъл не е минала през главата ѝ. Имам и огромно количество лели, чичовци, братовчеди, зетьове и снахи.

— Но не всички живеят в Бостън, нали?

— О, слава Богу, не. Пръснали са се из целите щати и Европа, но по-голямата част все пак живеят в Бостън и Мартас Винярд. И в околностите.

— Предполагам, че майка ти се е изненадала, когато си й казал за нашия брак — едва преглътна Фокси и отново завъртя пръстена.

— Не съм й казал.

— Какво? — тя изненадано се обърна към него. — Не си й казал?

— Не съм.

Фокси го изгледа въпросително, после се замисли. Причината изплува и се загнезди в ума й, като я зачовърка безмилостно. Той се срамуваше от нея. Тя преглътна мъчително и се обърна да погледне през прозореца към есенния пейзаж. Синтия Фокс от Индиана не можеше да се мери с Бардет и Матюз от Бостън.

— Предполагам — изрече с равен глас Фокси, — че можеш да ме скриеш на тавана. Или ще ми измислиш подходящо родословно дърво?

— Хм? — Ланс я погледна бързо и отново обърна очи към пътя. След като подминаха един камион, той изхвърли пурата си навън.

Тя мълча няколко минути и се опита да се успокои. Ала беше невъзможно.

— Можем да им кажем, че съм детронирана принцеса от някое кралство в третия свят. Няма да говоря английски първите шест месеца — Фокси се обърна към него, ядосана и обидена. — Или пък може да ме представиш като дъщеря на обеднял английски барон, който умрял и не ми оставил нито пени. В края на краищата, важно е родословието, а не парите.

Гласът й привлече вниманието на Ланс. Той се огледа и зърна първите сълзи на гняв в очите й. Веждите му сърдито се събраха.

— За какво говориш?

— Ако мислиш, че не съм достатъчно добра да стана госпожа Ланселот Матюз, то може просто... — предложението й се загуби в писъка на спирачките. Колата отби и спря встрани на пътя. Преди да бе успяла да си вземе дъх, той я държеше за раменете и я разтърсваше.

— Никога не казвай това, разбра ли? — лицето му беше яростно, но тя вирна брадичка и посрещна погледа му.

— Не, не те разбирам. Нищо не разбирам — сълзите й започнаха да капят по лицето. Това изненада и двамата. Нея, защото стана

неочаквано и не можа да се овладее. Него, защото никога преди това не беше я виждал да плаче.

— Недей — нареди тихо Ланс и я разтърси леко. — Моля те, не прави това.

— Ще го правя, щом искам — преглътна Фокси и сълзите продължиха да текат.

Той измърмори едно проклятие и я пусна.

— Добре, продължавай. Ако трябва, ще плуваме до Бостън, ала искам да знам какво предизвика този прилив.

Тя потърси кърпичка в чантата си и не намери нито една.

— Нямам кърпичка — рече нещастно и изтри сълзите с опакото на ръката си. В същото време Ланс извади своята носна кърпа от джоба на сакото и я пхна в ръката ѝ.

— Но тя е копринена — прошепна Фокси и се опита да му я върне.

— Ще те удуша с нея след една минута — изръмжа той и сякаш за да не го стори, сграбчи с две ръце кормилото. — Няма да мръднем оттук, докато не ми кажеш какво ти става.

— Нищо, нищо — увери го с треперещ глас тя и намокри копринената кърпа. Беше напълно объркана, ала се насили да продължи. — Защо ли наистина се разтревожих, че не си казал на семейството си, че сме се оженили! И аз се чудя!

За няколко секунди настъпи пълна тишина. Чуваше се само тропането на дъжда по колата и подсмърчането на Фокси. Чистачките на предното стъкло продължаваха да се движат в безцелния си, монотонен танц.

— Да не би да мислиш — подзе Ланс с равен глас, — че не съм им казал, защото се срамувам от теб?

— Какво друго можех да си помисля? — отговори тя. — Едва ли Фокси от Индиана е най-подходящата партия за един Матюз.

— Глупаче! — извика той така високо, че тя подскочи и още по-нещастно подсмръкна. Погледна го и видя как се мъчи да се овладее с всички сили. Когато отново проговори, гласът му беше мек и нежен. — Не им казах, защото исках няколко дни спокойствие, преди да са ни нападнали. В мига, в който научат, че сме се оженили, ще започне цялата дандания и всички онези шумотевици около една сватба. Безконечни приеми, представяния и гости. Един меден месец щеше да

бъде най-доброто решение за бягство, но вече ти обясних, че е невъзможно, докато не свърша и не оправя някои неща. Бях далеч от бизнеса толкова време. След катастрофата на Кърк чувствах, че и двамата се нуждаем от няколко дни спокойствие. И през ум не ми мина, че може да го приемеш така. Как може такова нещо изобщо да ти се роди в главата!

С бързо движение на ръката Ланс включи на първа скорост и се върна обратно на пътя. Тишината в колата беше потискаща и тежка. Фокси смачка кърпата на топка и потърси начин да започне разговора отначало.

Дните след инцидента с Кърк се бяха слели в една обща неразличима маса и тя почти не можеше да си спомни отделни събития или минути от тях. Знаеше, че яде и спи, ала всичко беше механично. Не можеше дори да каже колко време е била будна, нито какво е яла. Сватбата ѝ изглеждаше като нещо нереално, някакъв сън. Но беше истина, напомни си. И Ланс беше прав. Тя наистина беше идиотка.

— Извинявай, Ланс — промърмори Фокси и го погледна.

— Забрави за случилото се — отвърна тихо той.

Чула вече спокойния му тон, тя обърна очи обратно към дъжда.

„Всички младоженки ли са толкова нервни и неуверени — помисли си Фокси и затвори очи. — Това не ми е особено присъщо. Поведението ми е като на друг човек, аз мисля като друг човек — слабостта започна да я поваля и тя остави мислите си да се реят. — Ще се чувствам по-добре, когато всичко свърши. Няколко дни спокойствие са точно това, от което се нуждая“ — монотонният звук на дъжда скоро я приспа.

Тя простена и се събуди. Не чуваше равномерното бучене на поршето, ала се чувстваше много удобно. Усети хладен допир до лицето си и обърна глава. Бузата ѝ докосна нещо топло и гладко. До ноздрите ѝ достигна миризма, която ѝ се стори позната. Фокси отвори очи и видя брадичката на Ланс. Постепенно започна да осъзнава, че я носят на ръце. Сгуши глава на рамото му, а дъждът капеше върху лицето ѝ. Мътната светлина на деня бе замрежена от тънка мъгла.

Заедно с аромата на Ланс усещаше и миризмата на мокри листа и трева. Есенните аромати, които бяха така присъщи на Ню Ингленд. Стъпките на Ланс бяха почти безшумни, погълнати от тревата под

краката му. Имаше нещо нереално и тайнствено в мътната светлина и тишина. Смутена и унесена, тя се размърда в ръцете му.

— Реши ли да се върнеш отново към живота? — попита той. Спря, без да обръща внимание на дъжда, и я погледна.

— Къде сме? — напълно объркана, Фокси завъртя глава и се огледа. Веднага видя къщата. Триетажната каменна сграда изникна пред очите ѝ като видение. Стените бяха тъмнозелени, целите обрасли в бръшлян, чиито листа блестяха, мокри от дъжда. Дантелени железни балкони обграждаха къщата от всички страни на втория и третия етаж и също бяха обвити с бръшлян. Прозорците бяха тесни и високи. Дори в полумрака къщата излъчваше непомачени от времето елегантност и стил. — Това твой дом ли е? — попита тя. После отметна глава назад и огледа покрива и комините.

— Беше на дядо ми — отговори Ланс, като наблюдаваше реакцията ѝ. — Той го остави на мен. Баба винаги е предпочитала къщата в Мартас Винярд.

— Красива е — прошепна Фокси. Дъждът, който миеше лицето ѝ и мокреше косата ѝ, беше забравен. Тя почувства магнетичното въздействие на столетните каменни плочи и бръшляна. „Неговите корени са тук, в тази къща“ — помисли си и усети прилив на любов. — Наистина е много красива.

— Така е — съгласи се Ланс, без да откъсва очи от лицето ѝ.

Фокси премига от дъждовните капки. Усмихна се и ги изтърси от клепачите си.

— Вали — рече тя.

— Така е — той я целуна за секунда. — Устните ти са мокри. Харесва ми как дъждът къдри косата ти. На тази светлина изглеждаш много бледа и неземна — очите му имаха цвета на мъглата наоколо, но станаха по-тъмни и сякаш щяха да я пробият. — Ако те пусна да вървиш, ще изчезнеш ли?

— Не — прошепна Фокси и прокара пръсти през мокрите си къдрици. — Няма да изчезна.

— Ала съм сигурен, че си достатъчно реална и земна, че да се простудиш от този дъжд — рече Ланс, стисна я здраво в прегръдката си и продължи да върви.

— Няма нужда да ме носиш — забеляза тя.

Той започна да изкачва стълбите.

— Не мислиш ли, че всъщност спазваме традицията? — възрази й Ланс, като потърси с една ръка ключа в джоба си. Отвори вратата, бутна я с рамо и внесе Фокси в тъмната къща. — Добре дошла у дома — рече тихо той, сетне я целуна с дълга и сладка целувка.

— Ланс — прошепна тя, неспособна да помръдне. — Обичам те.

Той бавно я пусна на земята. За миг двамата останаха прави, близко един до друг в тъмнината на тихата къща. Два неподвижни, слети силуета върху фона на тъмното небе. Преди да затвори вратата, Фокси реши, че помежду им не бива да остава никакво съмнение.

— Ланс, извинявай за сцената в колата.

— Вече си извинена.

— Но ти беше толкова сърдит, че искам да ти се извиня още веднъж.

Той се разсмя и я целуна по носа, след което промени положението и отново намери устните ѝ. Изглеждаше така, сякаш се опитва да вземе с целувката си повече, отколкото тя можеше да му даде.

— Гневът е безсилен срещу сълзите — рече Ланс и прекара ръка по рамото ѝ. — Ти ме сбърка, Фокси. Както винаги, когато забравяш да се правиш на непобедима — вдигна пръст и премина нежно по брадичката ѝ, а очите му бяха тъмни и влажни. — Може би трябваше да ти обясня тези неща предварително, ала не съм свикнал да обяснявам на никой нищо за себе си. И двамата ще трябва да направим някои уточнения и поправки в начина си на поведение — той взе ръцете ѝ и ги вдигна към устните си. — Ако можеш, опитай се да ми вярваш. Става ли?

— Разбира се. Ще се опитам — съгласи се тя.

Ланс пусна ръцете ѝ, затвори вратата и спря притока на хлад отвън. За миг къщата остана потънала в пълна тъмнина, после неочаквано светнаха лампи. Фокси застина в центъра на приемната и бавно се завъртя около себе си. От лявата ѝ страна имаше стълбище, което не бе покрито и блестеше. Дъбовият паркет изглеждаше гладък като коприна. Отдясно имаше голямо огледало, което някога бе отразявало лицето на прапрабабата на Ланс.

Тя огледа свещниците на Ривиър от двете му страни, както и картината на Гейнсбъро в старинна рамка. Светлината от свещниците осветяваше дъждовните капчици в косите ѝ. Приличаше на фея в

семплата си зелена рокля, която бе избрала за булка. Беше с дълги тесни ръкави и висока яка. Полата ѝ падаше плавно от кръста надолу. Единственото украшение, което носеше, беше тънката гладка златна халка на пръста си. Изглеждаше като пролетен дух, но чувствеността на есента се промъкваше в движенията ѝ и издаваше женственост.

— Не си представях, че живееш в подобно място — промълви Фокси, след като завърши огледа.

— Така ли? — той се облегна на стената и зачака.

— Много е красиво — подзе тя. Гласът ѝ беше искрено удивен. — Красиво... И подредено — довърши, като го погледна. — Никога не съм си представяла, че ти си подреден човек.

— Ще ми бъде приятно, ако отсега нататък съм — отвърна безгрижно Ланс. Фокси си помисли, че така, както беше облечен, в елегантния сив костюм, изключително много подхождаше на каменната къща и столетника бръшлян. Но в очите му светеше нещо, което никога нямаше да потъмнее. Скъпите шивачи и безценните антики никога нямаше да променят човека, който беше. Като знаеше, че беше направо луда да предпочита грешника пред светеца, тя все пак се почувства щастлива.

— Предполагам, че трябва да се оправя за нула време? — попита Фокси и му се усмихна също като брат си.

— Какво щастие, че съм се оженил за жена, която така добре ме разбира — усмивката му бе закачлива и позната и въпреки това накара пулса ѝ да подскочи. Той приближи и взе една къдрица в ръката си. — Освен това жена ми изглежда великолепно, много е умна, бърза в езика, достатъчно импулсивна, за да бъде очарователна, а гласът ѝ звучи сякаш току-що е станала от сън.

Тя се изчерви, едновременно поласкана и объркана.

— Говориш така, сякаш си спечелил голямата награда.

— Ами да — съгласи се Ланс, ала усмивката му изчезна и очите му станаха сериозни. — Умният играч знае как да залага и кога да спре — сериозното изражение изчезна така бързо, както се появи. Изненадана, Фокси наблюдаваше промените. — Гладна ли си? — попита неочаквано той.

— Не, не много — поклати глава тя. Спомни си дълги те часове, които прекараха в пътуване. — Предполагам, че някъде тук има консерви или нещо готово, което да отворим.

— Мисля, че можем да си стотвим и нещо по-добро — Ланс я хвана за ръката и я поведе през коридора. Стаите вдясно и вляво бяха тъмни и тайнствени. — Вчера се обадох на госпожа Трилби. Тя поддържа къщата и се грижи за нея, когато ме няма. Казах ѝ, че си идвам и да подготви всичко. Не обичам мебели, покрити с бели чаршафи срещу прах, и празни хладилници.

Той отвори вратата в края на коридора. Когато светна лампата, се оказа, че са влезли в кухнята.

— О, колко е хубаво! — възкликна Фокси и се завъртя из стаята. — Работи ли? — попита тя и спря пред малката камина, вградена в стената.

— Разбира се, че работи — усмихна се Ланс и се наведе зад нея, за да надникне също.

— Харесвам я — рече през смях Фокси и се изправи. — Сигурно ще искам в нея да гори огън дори и през август — тя прекара пръст по дъбовата маса, която бе поставена в нишата под прозореца. — Единственият огън, който паля в моята кухня, е когато прегорят беконата.

— Това е твоята кухня — напомни ѝ той. Гледаше я как разхлабва възела на вратовръзката му и я сваля. Имаше нещо изключително интимно в този толкова обикновен жест. Фокси почувства трепет и реши да разгледа стаята.

— Не съм голяма домакиня — оправда се тя. — Не знам дори къде е кафето.

— Опитай в чекмеджето зад теб — предложи Ланс и се обърна, за да провери какво бе сложила госпожа Трилби в хладилника. — Можеш ли да готвиш?

— Само кажи какво желаеш — рече Фокси и намери кафето. — И веднага ще ти го стотвя.

— Най-добре да прескочим „Бьоф Уелингтън“ поради липса на време и заплахата от гладна смърт. Какво ще кажеш за два омлета?

— Детинска работа — подхвърли Фокси през рамо. — А ти можеш ли да готвиш?

— Само ако припадам от глад.

— Дай ми тигана — нареди тя, като се опита да изглежда отвратена.

И така семейство Ланселот Матюз изядоха своята сватбена вечеря от два омлета и кафе на масата в кухнята. Навън беше паднала

нощ, а дъждът продължаваше да чука ритмично по покрива и прозорците. Луната бе забулена от облаци и изглеждаше призрачно. За Фокси времето беше спряло. Може да беше седем вечерта, а може да беше и три през нощта. Чувството за безвремие бе така сладко и така ѝ се искаше да продължи вечно, че тя просто забрави за часовника на ръката си. Но докато си говореха незначителни неща, нервите ѝ бяха опънати и едва издържаха на напрежението. Фокси се опитваше да не им обръща внимание, ала те постоянно и напомняха за себе си под привидното чувство на спокойствие и увереност. Тя бъркаше остатъка от омлета с вилицата си, докато Ланс раздели остатъка от кафето помежду им.

— Ето защо си толкова слаба — забеляза той. Когато Фокси го погледна изненадано, Ланс продължи. — Ти изобщо не ядеш. Не се интересуваш от храната. Този сезон отслабна още повече. Просто виждах как се топиш пред очите ми.

Тя едва дояде яйцата.

— Обичам да ям в ресторанти повече като изключение, отколкото като правило. Ще си възвърна килограмите за няколко седмици — Фокси му се усмихна. — Но проявявам повече интерес към една гореща вана.

— Ще те заведа горе — рече той и стана. — После ще отида да донеса багажа. Останалите неща ще пристигнат вдругиден.

Тя стана и започна да прибира чиниите. Макар и да знаеше, че е глупаво, се чувстваше нервна.

— Няма нужда да ме водиш горе. Само ми каже коя баня да използвам. Ще я намеря.

Ланс я погледна, докато Фокси слагаше чиниите в мивката.

— Втората врата вдясно е спалнята, а банята е направо. Остави чиниите — нареди той.

Тя го изгледа изненадано, ала ръцете му върху раменете ѝ я накараха да забрави всичко. Трябваша ѝ всъщност няколко мига да остане сама, за да събере мислите си.

— Добре — съгласи се Фокси и се обърна. — Няма да се бавя много. Предполагам, че ти също искаш да се изкъпеш след днешното дълго пътуване.

— Върви — рече Ланс. Те излязоха от кухнята заедно и прекосиха хола. — Аз ще използвам друга баня.

— Добре — рече тя, след което се разделиха в края на коридора.

„Колко сме учтиви — помисли си Фокси, докато се качваше по стълбите. — Колко ужасно женени сме!“

В спалнята намери двойната врата на френския прозорец отворена към балкона. Стените бяха покрити с кремава копринена дамаска с тъмни кантове покрай тавана и пода. Мебелите бяха смесица от стилове — Хепълуайт, Чипъндейл, ранен 18 век, но резултатът беше едновременно естествен и удивително изискан. В далечния ъгъл имаше бяла камина с мраморна полица. В нея няколко дънера чакаха да бъдат запалени. Фокси реши, че госпожа Трилби отлично си знае работата. Леглото беше с високи табли и бе покрито с тъмносиня копринена завивка. Приличаше на нощно лятно небе. Наследствена вещ, помисли си Фокси, и вероятно безценна. Тя прехапа долната си устна със зъби. Това бяха неща, с които трябваше да свикне. Дори нещо повече, трябваше да се научи да живее с тях.

„Аз съм идиотка. Ожених се за Ланс не за парите му, нито заради семейството му. Ама че съм глупава и нервна булка. Нямах да се чувствам толкова напрегната и безпомощна, ако имах поне малко опит.“

Фокси загледа немиждащо леглото, сетне въздъхна дълбоко и погледна ръцете си. Златната халка проблесна на пръста ѝ. Тя пренебрегна свиването на стомаха си и започна да се съблича. Остана по комбинезон и отиде в банята, където откри, че госпожа Трилби си бе свършила добре работата и тук. Имаше пухести хавлии, нов сапун, тоалетни масла, шампоани и соли за вана. Самата вана беше достатъчно голяма, че да побере двама. Кожата ѝ настръхна при тази мисъл.

Когато топлата вода започна да пълни ваната, Фокси опита шишетата с масла. Помещението се напълни с пара и аромат. Влезе във ваната и се отпусна напълно във водата. Когато излезе след половин час, се чувстваше лека, отпочинала, с розова кожа и ухаеща на свежест. Избра си ментовозелена хавлия и я зави около тялото си. Успокоена от банята, тя освободи косата си от шнолите, като си тананикаше тихо. Косата ѝ падна разбъркана в гъста огнена маса по гърба ѝ, а Фокси прокара пръсти през нея да я подреди. „Трябва да имам някаква четка и халат в чантата — рече си, докато се оглеждаше в огледалото. — Сигурно Ланс вече е качил багажа горе.“

Като остави косата си пусната, Фокси отвори свързващата врата и влезе в спалнята.

Стаята беше осветена от топлата жълта светлина на китайска лампа и от пламъците на запаления огън. Във въздуха се носеше аромат на дърво, което я накара да погледне към камината. Беше почти в средата на стаята, когато го видя. С лек вик на изненада тя стегна хавлията, която се плъзгаше по гърдите ѝ. Облечен в черно копринено кимоно, Ланс стоеше до малка кръгла стъклена масичка. Когато чу вика ѝ, спря да отваря бутилката шампанско, обърна се и я огледа от главата до петите. Със свободната си ръка Фокси се опита да оправи разпиляната си коса.

— Хареса ли ти банята? — попита той и отвори бутилката, без да откъсва очи от нея.

— Да — отвърна машинално тя и потърси с очи чантата си. — Не те чух да влизаш тук — рече, като знаеше, че гласът и трепери повече от необходимото. — Дойдох да потърся четката си за коса и халата.

— Защо? — Ланс напълни две чаши с искрящо вино. — Харесвам те, когато си облечена в зелено — пръстите ѝ стегнаха още повече кърпата около гърдите. Тази негова дива, дяволска усмивка, която винаги я караше да полудява. — И освен това те харесвам повече с пусната коса. Ела — той ѝ подаде чашата. — Пийни малко шампанско.

Фокси изобщо не мислеше, че ще стане така. Знаеше, че трябва да е облечена с красивата нощница, която Пам ѝ подари. Знаеше, че трябва да бъде подготвена за него.

В плановете, които бе правила, не влизаше да посрещне съпруга си в първата им брачна нощ, завита с хавлия и с разбъркана и разпиляна коса, което още повече подсилваше срамежливото учудване, изписано на лицето ѝ. Тя му се подчини, разбира се, и пие чашата шампанско с надеждата, че то ще успокои ужасната сухота, която чувстваше в гърлото си. Когато я вдигна към устните си, Ланс посегна и я хвана за китката. Пулсът ѝ биеше неравномерно под пръстите му.

— Без да кажеш здраве? — попита нежно той, а усмивката не слизаше от устните му. Очите ѝ останаха приковани в неговите, докато Ланс пристъпи към нея и чулна чашата си в нейната. — За успешния старт на едно успешно състезание.

Фокси вдигна своята чаша и го погледна през нея, сетне отпи. Шампанското беше леденостудено и резливо.

— Само една чаша, Фокси — промърмори Ланс. — Не желая мозъкът ти да е замъглен.

Сърцето ѝ щеше да изскочи.

— Много красива стая — забеляза тя. Прочисти глътката си и навлажни устни. — Никога не съм виждала толкова много старинни мебели и вещи на едно място.

— Харесваш ли антики?

— Не знам — отвърна искрено Фокси и се завъртя. — Никога не съм имала. Ти сигурно ги харесваш — последните думи бяха произнесени шепнешком, защото при завъртането си тя се озова пред него. Имаше нещо разбойническо в движението, което той направи. Фокси можеше да отстъпи крачка назад, ала ръцете му вече бяха около кръста ѝ.

— Струва ми се, че има само един начин да те накарам да стоиш на едно място — прошепна Ланс, притисна я към себе си и докосна устните ѝ. Тя почувства как стаята се завъртя и изчезна. Езикът ѝ докосна върха на неговия, преди да премине по устните му. — Да не би да предпочиташ да обсъждаме моята колекция от мебели? — попита той и пое от омекналите ѝ пръсти чашата с шампанско.

Фокси отвори очи.

— Не — беше ѝ трудно да произнесе дори тази кратка дума. Не можеше да откъсне очи от устните му. В мига, в който Ланс отново я целуна, страстта и желанието избухнаха в нея като вулкан. Тя се люшна и се озова в обятията му, без дори да се замисли. Хавлията се свлече от гърдите ѝ и падна на пода в краката им. С нисък звук, издаващ удоволствие, Ланс зарови глава във водопада на косата ѝ, сетне в извивката на шията, докато ръцете му тръгнаха по тялото ѝ. Фокси почувства страх, болка и желание да стягат гърлото ѝ и се притисна към него.

— Ланс — прошепна тя, докато кръвта биеше в главата ѝ. — Искам те. Обичай ме. Сега — думите се загубиха в устните му. — Светлината — промърмори Фокси без дъх, докато той я носеше към леглото.

Очите му бяха отворени и настоятелни.

— Аз искам да те гледам.

Тялото му се обви около нейното. Ланс не беше нито нежен, нито внимателен. Тя и не очакваше някаква нежност от него, нито търпение. Очакваше тази бърза, стремителна топлина, нетърпеливото му настойчиво желание и не бе разочарована. Ръцете му неспирно минаваха по тялото ѝ, като изследваха всяка извивка и всяка гънка. От устните ѝ устните му слязоха надолу по шията, после по гърдите и останаха жадни там. Фокси стенеше и тръпнеше от удоволствие. От слабините към стомаха ѝ се надигна желание, което бе толкова болезнено, че тя простена. Ръцете му бяха горещи и ненаситни, стискаха здраво кръста и бедрата ѝ, докато устата му продължаваше да изсмуква всички сили от гърдите ѝ.

Фокси започна да се движи под него. Това беше инстинктивното движение на древната жена, което го подлуди още повече. Тънки и твърди, ръцете му галеха и масажираха кожата ѝ от вътрешната страна на бедрата, докато мускулите ѝ се отпуснаха и напълниха с огнена лава. Тя знаеше, че той може да прави любов така добре, както да кара спортен автомобил. Силно, настървено, напълно всепоглъщащо. В него имаше сила, която изискваше повече от подчинение. Освен това Фокси откриваше своята собствена власт над него. Той я искаше. Нуждаеше се от нея. Чувстваше нетърпението в ръцете му, вкуса на езика му в устата си. Чуваше сърцето му. Чуваше името си от устните му. Бяха се оплели като едно цяло, неразлично и неразделимо. Плът, слята с плътта, устни, слети с устни, влажни целувки, пламтяща кожа. Във въздуха на стаята се носеше аромат на горящо дърво, който добавяше към атмосферата усещането за нещо вечно и примитивно.

Когато тялото ѝ се огъна под неговото, тя започна своите собствени изследвания. Откри твърдите силни мускули на атлетичното му тяло. Сложи ръце на бедрата му, при което той простена и задълбочи целувката си. Ръцете ѝ преминаха по кожата му и Фокси потъна в свят, където нямаше правила, нито забрани. Удоволствието беше истинско, така истинско и живо, че я хвърли в паника. Дори усети болка. Сякаш нямаше нито една частица от нея, която Ланс да не иска да притежава, да ѝ се радва, да ѝ се наслаждава и открива. Тя обви плътно ръце около врата му и зарови устни в шията му. Миришеше ѝ на шампанско и на нещо мъжко и силно. Това тъмно, мъжко и силно нещо, което щеше да разпознава безпогрешно отсега нататък. Фокси прокара език по кожата на рамото му. Във всяка нейна

клетка кипеше страст, за която дори не бе подозирала, че съществува. Това не бе възможно! Те си подхождаха абсолютно — емоционално и физически. Бяха направени да се сливат един с друг. Тя беше негова.

Дишането ѝ се накъса и спря в дробовете. Въздухът преминаваше през устните ѝ единствено като стенание или въздишка. Желанието ѝ достигна своя връх, когато Фокси прошепна:

— Ланс!

Устните му отново намериха нейните, прекъсвайки думите. Той застана над нея и се отпусна между краката ѝ.

Удоволствието, за което мислеше, че бе връхът на всичко, се оказа недостатъчно. Страстта избликна на горещи, неустойими вълни, които я заляха, докато всички желания, нужди и мечти се превърнаха в едно.

Зад прозореца бавно зазоряваше. Фокси все още лежеше плътно прегърната в обятията на Ланс, когато дъждът я приспа.

ДЕСЕТА ГЛАВА

Фокси се чувстваше доволна. Тъмночервената мъгла зад клепачите ѝ подсказваше, че слънцето вече грее в лицето ѝ. С лека въздишка тя отпъди съня. Спомняше си ленивите съботни сутрини, когато беше малко момиче. Тогава си лежеше в леглото и знаеше, че през деня не я очаква нищо друго, освен удоволствие. Училището и понеделника бяха безкрайно далеч, имаше цели два дни до тях. Все едно бяха цяла вечност.

Фокси се потопи в усещането да бъде едновременно защитена и свободна. Едно съчетание от чувства, които не бе изпитвала от десетилетие.

Помръдна и усети около кръста си тежест, която увеличи чувството ѝ на сигурност. А вътре в себе си почувства топлина. Тя се притисна още по-плътнo към тялото до себе си. Отвори очи и погледна право в очите на Ланс. Миналото бе останало далеч назад, а бъдещето още не бе настъпило. Но чувството, с което се събуди, беше тук. Никой от двамата не проговори. Фокси видя, че очите му бяха ясни, сякаш се бе събудил отдавна. Нямаше никакъв намек за сън в тях. Косата му беше разрошена, което ѝ напомни, че сигурно нейните пръсти бяха причинили този безпорядък преди няколко часа. Те продължиха да се гледат, докато устните им се приближиха и сляха в целувка. Мисълта, че са голи и с преплетени тела, премина през главата ѝ. Ръката му около кръста ѝ беше твърда и подсказваше чувство за притежание.

— Приличаше на дете, докато спеше — промърмори той и целуна лицето ѝ. — Много млада и невинна.

Тя нищо не отговори. Не можеше да му признае, че и мислите ѝ бяха детински. Ала докато пръстите ѝ преминаваха по гърба му, и тя започна да се чувства все повече жена.

— Откога си буден?

Ръката му тръгна в интимна ласка по бедрото ѝ. Спомнила си тези ласки през нощта, Фокси почувства как се събужда напълно и сънливостта ѝ отлита.

— От скоро — отвърна Ланс и я привлече по-близо до себе си. — Мислех да те събудя — очите му преминаха по зачервените ѝ от съня бузи, по заплетените къдрици и спряха на сочните устни. — Но реших, че ми е по-приятно да те гледам, като спиш. Истинско удоволствие. Няма много жени, които изглеждат така възбуждащи и в същото време красиви на другата сутрин.

Тя събра вежди.

— Ти изглежда знаеш много за това, как изглеждат жените на другата сутрин.

Той се засмя и изглади с пръст бръчката между веждите ѝ.

— Е, не мога да се оплача, че нямам опит.

— Позната история — промърмори Фокси, почувствала, че в нея се надига желание. — Сигурно си гладен — усети върха на езика му върху кожата си.

— О, да, тази сутрин имам страхотен апетит — Ланс захапа долната ѝ устна със зъби. Желанието в стомаха ѝ се усили. — Ти имаш много апетитен вид и вкус — продължи той и разтвори устните ѝ с език. — Струва ми се, че ще ми стане навик да закувам с теб. Кожата ти е гладка и мека... — ръката му стигна до гърдите ѝ. — Особено за човек, който на пръв поглед изглежда само кожа и кости и е изтъкан от нерви — прокара пръсти по зърната ѝ и видя как очите ѝ се замъглиха. — Едва ли ще успея да заситя глада си много скоро.

Той я водеше бързо и уверено към страстта с нежни думи и опитни ръце. Ръцете му не бяха повече ръце на непознат. И тя вече знаеше какво я очаква, след като те отворят всички врати. Наслаждаваше се на удоволствието и го споделяше. А утрото течеше бавно.

Беше късно следобед, когато слезе по стълбите на долния етаж. Вървеше бавно, като си казваше, че денят никога няма да свърши и тя няма къде да бърза. Искеше да разгледа къщата, ала първо се упъти към кухнята. Другите стаи щяха да почакаат. Беше направила само две крачки в коридора, когато звънецът на външната врата иззвъня. Фокси погледна нагоре, реши, че Ланс все още не е свършил с бръсненето и тръгна да отвори сама.

Пред вратата стояха две жени. Беше ѝ необходим само един поглед, за да установи, че не са търговски пътници, нито продавачки на електроуреди от врата на врата. Едната беше млада, сигурно на

нейната възраст, с черна коса и розова кожа. Беше хубава и имаше ясни кафяви очи. Дрехите ѝ бяха уж обикновени, но скъпи. Костюм от туид и копринена блуза. Във всяко нейно движение личеше подчертана увереност.

Втората беше по-възрастна, ала не по-малко впечатляваща. Косата ѝ беше чисто бяла и откриваше деликатно бледо лице. Имаше леки бръчици, но красотата ѝ се подчертаваше от фината костна структура и кожата на лицето ѝ с цвят на камея. Лазурносиният ѝ костюм хармонираше с очите ѝ, а простотата на кройката подсказваше цената му. За краткия миг, в който двете се гледаха, Фокси реши, че лицето ѝ бе много красиво, ала без излъчване. Като красив пейзаж, нарисуван без въображение.

— Здравейте — рече Фокси и премести усмихнати очи от едната към другата жена. — С какво мога да ви помогна?

— Може би ще бъдете така добра да ни пуснете да влезем?

Фокси различи бостънския акцент в гласа на по-възрастната дама, преди тя да влезе в къщата. Повече изненадана, отколкото разтревожена, Фокси се отдръпна и позволи на по-младата също да влезе. Като застана в центъра на хола, по-възрастната жена свали белите си кожени ръкавици и огледа изтърканите джинси на Фокси и развлечения ѝ пуловер. Въздухът неочаквано се изпълни с уханието на френски парфюм.

— Е, къде е моят син? — попита нетърпеливо жената.

„О, Божичко, трябваше да се досетя — помисли си Фокси, докато студените сини очи я разглеждаха изпитателно. — Но той изобщо не прилича на нея. Няма дори и сянка на прилика.“

— Ланс е горе, госпожо Матюз — Фокси се опита да се усмихне. — Аз съм...

— Добре, извикайте го — прекъсна я жената с нетърпеливо движение на ръката. — И му кажете, че съм тук.

Не толкова грубостта на гласа, колкото презрението и пренебрежението накараха кръвта ѝ да кипне. Като все пак внимаваше какво ще каже, Фокси рече с най-учтивия тон, който успя да докара.

— Боя се, че е в банята. Ще го почакате ли?

Гласът ѝ прозвуча като гласа на секретарката на зъболекаря. С крайчето на окото си зърна моментна изненада върху лицето на по-младата жена.

— Ела, Мелиса — госпожа Матюз заудря нетърпеливо с ръкавиците в дланта си. — Ще почакаме в приемната.

— Да, лельо Катрин — тонът на момичето беше любезен, но то хвърли към Фокси поглед, изпълнен с непокорство, когато последва леля си.

Фокси си пое дълбоко дъх и тръгна след тях. Опита се да изглежда така, сякаш вижда приемната не за пръв път, за да не позволи на госпожа Матюз да се досети, че до този момент бе видяла единствено спалнята на сина ѝ. Въпреки това очите ѝ прескочиха от пианото към персийския килим и лампата „Тифани“, докато се върнат към царствената фигура на свекърва ѝ, разположила се на стола с висока облегалка.

— Може би ще желаете нещо, докато чакате — продължи Фокси. Надявайки се, че гласът ѝ е достатъчно учтив, тя отново се опита да се усмихне. Смяташе, че бе настъпил моментът да се представи и да каже коя е, ала презрението, което се излъчваше от майката на Ланс, я възпря да не разкрива самоличността си. — Чай, може би — предложи все пак Фокси. — Или кафе.

— Не — Катрин Матюз остави кожената си чанта на масичката до себе си. — Откога Ланселот има навика да прибира странни непознати жени да забавляват гостите му?

— Не знам — отвърна веднага Фокси. Гръбнакът ѝ машинално се вдърви и тя побърза да каже нещо в своя защита. — Не сме говорили много за странните непознати жени.

— Съвсем сигурна съм, че не сте. Едва ли синът ми е избрал вашата компания, за да си говорите — Катрин Матюз сложи ръка върху облегалката на стола и нервно забарабани с маникюра си. — Ланселот рядко си губи времето с някоя млада дама заради чудноватостта на речника ѝ. Вкусът му винаги ме е изненадвал, но трябва да кажа, че този път направо съм изумена — тя вдигна презрително вежда и огледа преценяващо Фокси. — Откъде ви изкопа?

— Продавах кибритени кутийки в Индианаполис — отвърна дръзко Фокси, без да се замисли дори. — Той се зае да ме превъзпита.

— Хич не съм си и помислял дори — намеси се Ланс гръмко, като влезе в стаята. Фокси го огледа и с благодарност установи, че се бе облякъл като нея — изгъркани джинси, тениска и боси крака. Той я целуна кратко, след което се обърна към майка си да я поздрави.

— Здравей майко, изглеждаш чудесно. Братовчедке Мелиса! — усмихна се и я целуна по бузата. — От ден на ден ставаш все по хубава.

— Радвам се да те видя, Ланс — усмихна се в отговор Мелиса и запърха с мигли. — Нещата винаги се променят динамично, когато ти си някъде наоколо. Край на скуката.

— Това вече е най-хубавият комплимент, който съм получавал — отвърна Ланс и се обърна към майка си. — Сигурно госпожа Трилби ти е казала, че пристигам.

— Да — тя праметна елегантния си тънък крак върху другия. — Смятам, че е много неприлично да научавам новините за сина си от прислугата.

— Не ставай смешна и не се сърди на госпожа Трилби — отвърна безгрижно Ланс. — Тя сигурно си е мислила, че знаеш. Възнамерявах да ти се обадя в края на седмицата.

Катрин цялата почервения, защото синът ѝ явно не разбра кого имаше предвид. Когато отново заговори, гласът ѝ беше овладян и леденостуден. Докато я наблюдаваше, Фокси си спомни думите му, че фамилия Бардет са винаги прекалено цивилизовани. „По техен собствен маниер“ — намуси се тя, спомнила си първите минути на срещата им.

— Предполагам, че би трябвало да бъда благодарна, дето все пак си имал намерение да ми се обадиш, след като изглеждаш толкова зает с тази твоя... — очите ѝ преминаха светкавично към Фокси. — Хм-м, гостенка — тя вдигна вежди. — Надявам се да я отпратиш, за да можем да поговорим. Разговорът е личен. И тъй като Трилби не е тук, тя може да ни направи чай.

Фокси почувства, че ще избухне, ако остане още една секунда, затова се обърна с намерението да отиде в спалнята и да остане там, докато отново се почувства уверена.

— Фокси! — гласът на Ланс я спря. Името бе изречено нежно, ала в тона му звучеше определена заповед. С пламтящи очи тя се обърна. Той прекоси бързо стаята и я прегърна през раменете.

— Струва ми се, че никой не те е представил.

— Представяне едва ли е необходимо — прекъсна го майка му.

Ланс наклони глава.

— Напротив. Ако спреш за секунда да говориш и не ме прекъсваш, бих искал да ти представя моята съпруга.

Настъпи гробна тишина. Катрин Матюз дори спря да диша. На лицето ѝ се изписа ужас и изненада и тя загледа втренчено Фокси, сякаш гледаше някакъв шедьовър в картинна галерия.

— Твоята съпруга? — повтори майка му. Гласът ѝ остана непроменен, но лицето ѝ издаваше емоциите, които я разкъсваха. Тя скръсти ръце и обърна лице към сина си. — Какво искаш да кажеш? И кога стана това?

— Вчера. Фокси и аз се оженихме вчера сутринта в Ню Йорк. Пътувахме направо дотук за... — в очите му се мярна усмивка, но той бързо я скри от майка си. — За един неофициален меден месец.

Ланс се забавлява, осъзна Фокси, когато различи развеселената нотка в гласа му. Но съвсем ясно виждаше по лицето на Катрин Матюз, че тя никак не се забавлява.

— Надявам се, че Фокси не е истинското ѝ име.

— Синтия — вметна Фокси, защото не искаше в нейно присъствие да говорят за нея в трето лице, като за някой, който отсъства.

— Синтия — промърмори замислено Катрин. Тя не подаде ръка, нито буза за целувка. Вместо това внимателно продължи да разглежда лицето на Фокси за пръв път, откакто бе влязла в къщата. Сякаш премисляше какво може да бъде направено, за да се разреши въпросът. Въпросът съм аз, помисли си светкавично Фокси и я напуши смях.

— А моминското ви име? — попита Катрин и наведе глава.

— Фокс — отвърна Фокси с кимване.

— Фокс — повтори Катрин и чукна с маникюр по стола. — Това ми звучи познато.

— Пилотът, когото Ланс спонсорира — намеси се Мелиса. Тя гледаше Фокси с нескрито възхищение. — Предполагам, че ви е брат, нали?

— Да, аз съм негова сестра. Здравейте.

Палави пламъчета светнаха в кафявите очи на Мелиса. И тя като Ланс явно се забавляваше от сцената.

— Здравейте.

— И ти си я срещнал на... — пръстите на Катрин замряха, докато търсеше подходящата дума. — На пистата? — за пръв път в

гласа ѝ се доловиха нотки на гняв. Фокси отново застина при тази нескрита проява на пренебрежение и презрение.

— Бих искал едно кафе. Фокси, какво ще кажеш? — рече Ланс и погали главата ѝ. — Мелиса ще ти помогне да го направиш — продължи той, като прекъсна нарочно избухването на майка си. — Нали, Мелиса! — той се обърна към братовчедка си, ала не свали очи от жена си.

— О, разбира се — Мелиса стана и прекоси стаята. Фокси, ще не ще, потисна вълната от гняв, която я изгаряше. Тя също се обърна и остави Ланс и майка му, без да промълви нито дума.

— Наистина ли си срещнала Ланс на пистата? — попита Мелиса, след като вратата на кухнята се затвори зад тях. Във въпроса нямаше презрение. Нямаше нищо обидно, просто любопитство.

— Да — отговори Фокси тихо и се опита да се отърси от яростта. — Преди десет години.

— Десет години? Но ти трябва да си била дете тогава! — Мелиса седна до масата, докато Фокси се зае с кафето. През прозореца светеше слънце и дъждът от вчера изглеждаше като далечен спомен. — И сега, десет години по-късно, той се ожени за теб — Мелиса опря лакти на масата и подпря брадичката си на дланите си. — Колко романтично!

Фокси почувства, че повече не е сърдита и се усмихна.

— Да, и аз така мисля.

— На твоє място не бих се притеснявала много от леля Катрин — посъветва я Мелиса, като наблюдаваше профила ѝ. — Тя не би одобрила никой, ако не го е избрала лично.

— Много успокоително — отвърна Фокси. Правейки се на много заета, тя се захвана с чая.

— Предполагам също така, че има цяла армия от жени между двадесет и четиридесет години, които ще искат да те убият — добави Мелиса и кръстоса крака. — Броят на кандидатките за титлата госпожа Ланселот Матюз никога не е намалявал.

— Чудесно — обърна се към нея Фокси и се подпря на плота. — Просто чудесно.

— Ще се срещнеш с всички тях съвсем скоро, още през първите седмици — осведоми я бодро Мелиса. Фокси забеляза, че маникюрът ѝ бе безупречен, също като на Катрин Матюз. — Разбира се, Ланс ще бъде до теб, за да те предпазва от острите им нокти и отровни езици,

но трябва да бъдеш нащрек по време на разните обеда, партита с танци и посещения на вежливост.

— Нямам време за подобни неща — каза Фокси е облекчение. Обърна се и взе захар и сметана. — Имам си своята работа.

— Работа ли? Ти работиш? — искрената изненада в гласа на момичето накара Фокси да се обърне към нея и да се разсмее.

— Но да. Имам си професия. Това не е ли позволено?

— Да, разбира се, всъщност... — Мелиса прекара език по устните си. — С какво се занимаваш?

— Аз съм фотограф на свободна практика — Фокси остави чайника на печката и също седна до масата.

— Не е лошо — рече замислено Мелиса.

— А ти какво правиш? — попита на свой ред Фокси.

— Аз ли? — Мелиса потърси думата, после се усмихна и направи неопределен жест с ръка. — Мотая се — очите ѝ искряха с такъв искрен хумор, че Фокси отново се разсмя. — Завърших „Редклиф“ преди три години, после направих задължителното голямо пътешествие в Европа. Френският ми е свършен. Знам кой кой е във висшето общество на Бостън, знам как да поръчам най-добрата маса при „Чарли“, знам къде и с кого да бъда видяна, къде да си купувам обувки и къде белъо, как да поръчам пиле със сметана за петдесет бостънски дами и къде са погребани скелетите в килерите на старите имения. Бях луда по Ланс от двегодишна възраст и ако не му бях братовчедка и неподходяща за съпруга, сигурно щях да те мразя. Но тъй като не мога да се ожения за него, много те харесвам и ще се радвам да видя как ще натриеш носовете поне на няколко непоносими персони тук.

Тя спря, за да си поеме дъх, ала това не бе достатъчно за Фокси да вземе думата.

— Ти си много красива. Особено косата ти. Мога да си те представя пък, когато се нагласиш. Сигурно си неустоима. Ланс не би избрал някоя с обикновена красота. И, разбира се, много ми хареса езика ти. Направо постави леля Катрин на мястото ѝ. Ще трябва да го запазиш толкова остър, ако искаш да оцелееш през следващите няколко седмици, без да получиш наранявания. Ала аз ще ти помогна. Обичам да гледам как хората правят това, за което на мен не ми стига смелост. А, чайникът завря.

Леко объркана, Фокси стана и го свали от печката.

— Всички роднини на Ланс ли са като теб?

— Господи, не! Аз съм единствената — Мелиса се усмихна покровителствено. — Знам, че повече хора от моята среда са досадни сноби и не си правя никакви илюзии и за себе си — тя сви рамене, а Фокси започна да разлива чая по чашите. — Просто се чувствам прекалено комфортно, за да се осмеля да ги шокирам с поведението си, както прави Ланс. Възхищавам му се много, но нямам смелостта да му подражавам — Мелиса оправи косата си и Фокси видя на пръста ѝ да проблясва изумруд. — Понякога Ланс прави всичко възможно, за да ядоса семейството. Предполагам, че започна да се състезава точно поради тази причина. Разбира се, беше достатъчно силно завладян от това за известно време. А сега пък е обзет от желанието да конструира и строи коли повече, отколкото да ги кара — Мелиса загледа Фокси със замислените си кафяви очи.

Усетила подозрение в гласа ѝ, Фокси я погледна право и рече без колебание:

— Мислиш си, че и този път е направил нещо подобно. Оженил се е за мен, за да раздразни и ядоса семейството си.

Мелиса се усмихна и сви рамене.

— Какво значение има? Ти спечели първата награда. Наслаждавай ѝ се.

Двете се обърнаха, когато самата награда влезе в кухнята. Очите му бързо и тревожно огледаха Фокси, сетне спряха върху лицето на братовчедка му.

— Мама иска да тръгвате, Мелиса.

— Уф! — тя сбърчи нос и стана. — Надявах се, че тази история ще я накара да забрави събранието, на което ме е помъкнала. Предполагам, че ти е съобщила, че утре вечер у чичо Пол ще има парти. Сега вече всички ще те очакват с нетърпение.

— Да, каза ми — в гласа му не звучеше ентузиазъм. Мелиса се усмихна.

— Аз обаче умирам от нетърпение. Ще бъде страхотно шоу. Очаквам дори баба да се появи... При възникналите обстоятелства. Ти наистина знаеш как да ги изкараш извън равновесие — Мелиса се усмихна на Фокси и приближи към Ланс. — Все още не съм те поздравила.

— Не си — съгласи се Ланс и вдигна вежди.

— Ами, приеми моите поздравления — рече официално тя и се надигна на пръсти, за да го целуне по бузата. — Жена ти ми харесва, братовчедо. Скоро пак ще дойда, независимо дали ме каните, или не.

— Ти си една от малкото, които приемам с удоволствие — Ланс я щипна по брадичката. — Тя ще има нужда от приятел.

— Всички имаме нужда от приятел, нали? — отвърна сухо Мелиса. — Скоро ще отидем да пазаруваме — обърна се тя към Фокси. — Това е най-бързият начин да опознаеш един човек и да станеш близък с него. Ще се видим утре вечер — кимна Мелиса на Фокси, преди да тръгне към вратата, — когато ще те подложат на изпитанието с огън.

Фокси се загледа как вратата след Мелиса се отвори и затвори няколко пъти.

— Вече се чувствам леко опърлена — промърмори тя.

Ланс прекоси кухнята и я хвана за брадичката.

— Струва ми се, че доста добре се справи с положението — очите му бяха сиви и сериозни. — Може ли да се извиня за поведението на майка ми?

— Не — Фокси затвори за миг очи и поклати глава. — Не е необходимо. Доколкото си спомням, ти се опита да ме предупредиш — тя отвори очи. — Предполагам, знаеше, че няма да ме одобри.

— Моята майка не одобрява почти нищо от това, което аз правя — рече той. Прокара нежно пръст по лицето ѝ, като не откъсваше очи от нейните. — Ала аз не се нуждая от нейното одобрение, Фокси, най-малкото пък за брака ми с теб. Нашият живот си е наш — веждите му се събраха в черта, а Ланс се наведе и я целуна. — Помолих те — прошепна тихо — да ми вярваш.

Тя се обърна с въздишка. Въздухът изведнъж сякаш стана гъст, изпълнен с аромат на кафе и чай.

— Изглежда няма да имаме нашите няколко дни на спокойствие — Фокси взе чайника и изля съдържанието му в мивката. Почувства ръцете на Ланс върху раменете си и ги изправи машинално. Нямаше да позволи нищо да развали първия ѝ ден като негова съпруга. Обърна се и обви с ръце врата му. — Но ние все още имаме днешния ден — всичката ѝ болка и гняв се стопиха, когато той покри устните ѝ с

целувка. — Мисля, че вече не ми се пие кафе — прошепна тя, разтвори устни и отвърна на целувката. — А на теб?

Вместо отговор Ланс се засмя и се отдръпна. Преди да разбере какво става, Фокси се озова върху раменете му. Разсмя се и отметна косата, паднала върху очите ѝ.

— Ланс — рече тя с трепетен смях, докато той я носеше по стълбите към спалнята. — Ти си заблудил дори Мелиса. Тя те мисли за романтичен!

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Фокси реши да се облече за първата си официална вечеря в качеството си на госпожа Ланселот Матюз като за битка. Доспехите ѝ се състояха от елегантна копринена блуза и широки вечерни панталони в бледозелено. Застанала пред огледалото, което заемаше цялата стена, тя сложи и яркозелено сако с дължина до средата на бедрата и го стегна с тънка златна верижка. След което се замисли за някакъв по-драматичен стил, в който да оформи косата си.

— Ако ще ме оглеждат и ще си шушукат — промърмори си Фокси, като издърпа косата си назад, — то поне да има защо. Ще им предоставим достатъчно храна за клюки — с помощта на четката подреди къдриците си в естествен безпорядък около лицето. — Бих искала да бъда по-висока — рече тя на отражението си в огледалото.

— На мене и така ми харесваш — обади се Ланс от вратата. Фокси се обърна и захвърли четката. Той изглеждаше изключително елегантен в черния костюм от фин вълнен плат. Ланс я огледа внимателно и спря очите си в очите ѝ. — Решила си да им дадеш заслужен урок, а, Фокси? — тя безгрижно сви рамене и продължи да реши косата си. Почувства ръцете му на раменете си. — Май че майка ми ти влезе под кожата.

Фокси разрови между колекцията от шишенца и парфюми на масичката.

— Това е само един панаир — рече отбранително тя. — Аз влязох под нейната кожа — чу го как въздъхна и почувства брадичката му да се опира върху главата ѝ. Загледа ръцете си.

— Все пак мисля, че трябва да ти се извиня заради нея.

Фокси се обърна и поклати глава.

— Не, Ланс — и след като също въздъхна, му се усмихна. — Аз се цупя, нали? Извинявай — твърдо решила да промени настроението си, тя отстъпи леко назад, разпери ръце и попита: — Е, как изглеждам?

Под джунглата от къдрици очите ѝ бяха уплашени и питащи.

Той я хвана за китката и я притегли в прегръдката си.

— Фантастично. Направо се изкушавам да нарежем малкото парти на чичо Пол. Много съм ревнив към това, което е мое — устните му се наведоха към нейните. — Какво ще кажеш да избягаме от час и да заключим вратата, а, Фокси?

Тя искаше с цялото си сърце да се съгласи. Устните му ѝ обещаваха такива удоволствия. Но за да запази равновесие, се отдръпна от него.

— Не, мисля, че ще ми е по-лесно да се сблъскам с всички накуп, отколкото да се запознавам с всеки един поотделно.

Ланс прекара пръсти през косата ѝ.

— Жалко — промърмори. — Ала ти винаги си имала смело сърце. И трябва да бъдеш възнаградена за доблестта си — пъкна ръка в джоба си и извади малка черна кутия.

— Какво е това? — попита Фокси и я погледна учудено, преди да я вземе в ръце.

— Кутийка.

— Много хитро — отвърна тя. Сетне я отвори и загледа с невидящи очи двата блестящи като звезди диаманта, оформени във вид на ледена сълза.

— Но това са диаманти! — успя да промълви все пак Фокси и вдигна очи към Ланс.

— И на мен така ми казаха — съгласи се той. Познатата усмивка се появи на устните му. — Веднъж ти ми предложи да ти купя нещо екстравагантно. Мисля, че това е по-подходящо от руските хрътки.

— О, ала аз не мислех, че ти наистина...

— Не всяка жена може да носи диаманти — прекъсна възражението ѝ Ланс. — Трябва да притежава истински финес, иначе те ще изглеждат претенциозни и безвкусни — докато говореше, той взе обичите от кутийката и ги сложи на ушите ѝ. Докосването му бе нежно и топло. Вдигна брадичката ѝ с пръсти и огледа критично резултата. — Да, както си и мислех. Ти можеш да носиш диаманти. Те се нуждаят от вътрешна топлина — Ланс я обърна и тя се погледна в огледалото. — Ето една хубава жена, госпожа Матюз. И цялата е моя — той стоеше зад нея с ръце върху раменете ѝ.

От огледалото ги гледаха двама души, които много се обичат. Гърлото на Фокси се сви и пресъхна. „Бих продала цяла дузина

диаманти за миг като този“ — помисли си, когато очите ѝ срещнаха неговите в огледалото. Очите и душата ѝ бяха в тях.

— Обичам те — рече тя, а гласът ѝ преливаше от чувства. — Обичам те толкова много, че понякога се плаша от това. Посегна и хвана неговите ръце с такова отчаяние, че сама се учуди. Не го разбираше и не го очакваше. — Никога не съм предполагала, че любовта може да те плаши, да те накара да мислиш за всички „ако“ в живота. Всичко стана толкова бързо, че когато се събудих на сутринта, очаквах да бъда сама. О, Ланс! — очите ѝ се затвориха. — Бих искала да бъдем на някой остров поне за малко. Какво смятат те да ни сторят? Всички тези хора, които не са ти и аз?

Той я обърна и я погледна сериозно в лицето, а не в отражението в огледалото.

— Те не могат нищо да ни направят, докато ние не им позволим — устните му нежно докоснаха нейните, но главата ѝ падна назад с подкана за още. Ръцете му я обгърнаха и целувката му стана пострастна. — Мисля, че ще закъснеем малко за партито на чичо Пол — промърмори Ланс и промени ъгъла на целувката си.

Фокси започна да сваля сакото от раменете му и то падна на земята. Разкопча бавно копирената му риза, като не спираше да го целува. Почувства как мускулите му се стягат, а ръцете му се изпълват с нетърпение, докато гаят бедрата ѝ. Обви с ръце врата му и се притисна към него. Устните му галеха косата ѝ, после слепоочията, после стигнаха до шията. Ароматът на тялото му се сля с нейния и се създаде аромат, за който тя си помисли, че е лично техен. Фокси събу обувките си.

— Нека да закъснеем много за чичо Пол — прошепна, докато Ланс я вдигаше на ръце.

Фокси установи, че въображението ѝ не бе нарисувало достатъчно точна картина на партито у чичо Пол. Първо по отношение на броя на хората. Имаше поне два пъти повече, отколкото изобщо си бе представяла. Елегантният старинен дом на Бийкън Хил бе пълен. Хората се разхождаха в огромната приемна с мебели в стил Луи XVI или по терасата под китайските фенери, нагоре и надолу по покритите с килими стълбища. Тя бе сигурна, че всеки известен моден дизайнер

от двете страни на океана беше представен тук, от най-консервативния до най-смелия авангардист. Имаше дълги рокли с голи гърбове и тоалети, които повече приличаха на пижами. По време на безкрайното ѝ представяне на огромния род Матюз-Бардет, Фокси трябваше да се усмихва, да стиска ръце, да получава целувки по бузата или подозрителни погледи. Подозрението, както целувките и усмивките, варираше в различни степени. Понякога беше смътно, почти неясно, друг път явно, директно и безмилостно. Такъв беше случаят със старата госпожа Матюз, бабата на Ланс. Когато Ланс ги представи една на друга, Фокси видя как избелелите сини очи преценяващо я оглеждат.

Едит Матюз нямаше нищо общо с пламенната графиня от Венеция. Нейната яка фигура бе облечена в стилна черна рокля от брокат, освежена с малка бяла дантела около врата. Косата ѝ бе по-скоро сребърна, отколкото бяла, и обграждаше едно силно скулесто лице. Фокси също я огледа и се запита дали някога е била красива. Когато бе видяла графинята, бе сигурна, че е била много красива. Красотата още бе жива в онези зелени очи. Ръката на госпожа Матюз беше силна, ръкостискането ѝ бързо и достатъчно отривисто, въпреки че кожата бе тънка, а очите ѝ казваха на Фокси това, което бе решила. Оценката бе направена.

— Излиза, че си ни изиграл със сватбата, Ланселот — рече възрастната дама с ниския си, подрезгавял от годините глас.

— Е, не сте загубили кой знае колко, непрекъснато има толкова сватби — отговори ѝ Ланс. — Моят няма да ви липсва много.

Тя го стрелна под веждите си, които бяха тънки и добре оформени.

— Много хора специално очакваха твоята. Както и да е, няма значение — продължи баба му и махна с ръка. — Винаги правиш каквото си искаш. Е, в къщата, която дядо ти остави, ли смяташ да живееш?

Ланс се усмихна при жеста ѝ. Познаваше го, откакто се помнеше, още от дете.

— Да, бабо.

Дори и да бе доловила лекия намек на заяждане в гласа му, тя не даде с нищо да се разбере, че го бе забелязала.

— Той щеше да се радва — тя вдигна очи и погледна Фокси. — Не се съмнявам, че и вас щеше да хареса.

Приела това като най-висшата форма на одобрение, което би могла да получи, Фокси постъпи интуитивно. Наведе се и докосна бузата на старата жена с устни. Кожата ѝ миришеше на лавандула и пудра.

Добре оформените вежди се вдигнаха високо, после се отпуснаха.

— Аз съм стара — рече жената и въздъхна, сякаш мисълта бе не толкова неприятна, колкото неочаквана. — Можеш да ми казваш бабо.

— Благодаря, бабо — повтори Фокси и се усмихна.

— Добър вечер, Ланселот — дочу Фокси гласа на Катрин Матюз и замръзна. — Добър вечер, Синтия. Изглеждаш много добре.

Фокси се обърна и видя на лицето на свекърва си дежурната усмивка.

— Благодаря, госпожо Матюз.

Изискани обноски, които скриват истината, помисли си Фокси и реши, че пистолетите в случая щяха бъдат по-подходящи. Видя как очите на Катрин се присвиха, както очите на много други тази вечер, когато зърна диамантите на ушите ѝ.

— Мисля, че не познавате моята снаха, Фийби — каза равно тя. — Фийби Матюз-Уайт, това е съпругата на Ланселот, Синтия.

Една дребна, бледа жена с неопределено лице и коса с цвят на олово протегна ръката си.

— Приятно ми е... — тя намести очилата си с метални рамки на носа и премига с малките си птичи очички. — Мисля, че не сме се срещали преди.

— Не, госпожо Матюз-Уайт, не сме.

— Колко странно — намуси се Фийби учудено.

— Ланселот и Синтия прекараха лятото в Европа — вметна Катрин и погледна сина си.

— Аз и Хенри си останахме тази година тук — обясни Фийби. — Просто нямах сили, нито енергия да предприема пътуване до Европа. Може би ще прекараме празниците в Сент Кроа.

— Здравей, Ланс!

Фокси се обърна и видя млада жена, облечена в нежнорозово, да прегръща мъжа ѝ. Фотографското ѝ око веднага откри един перфектен

модел. Тази жена притежаваше това, което Фокси наричаше красотата на Хубавата Елена от Троя — класически фини черти върху скулптирано, овално лице. Очите ѝ бяха дълбоки, яркосини, кръгли и блестящи, носът ѝ беше малък и прав над уста, извита като лъка на Купидон. Фигурата ѝ бе класическа като лицето. С всички привлекателни женствени извивки на древните статуи и елегантната ефирност на съвременната жена. Фокси си представи лицето ѝ на фокус върху фон от бял сатен. Щеше да бъде един етюд на женското съвършенство. Знаеше, че тази жена ще изглежда на снимки повече от великолепно.

— Току-що научих, че си се върнал — устните се извиха в усмивка и докоснаха бузата на Ланс. — Колко лошо от твоя страна да не ми се обадиш.

— Здравей, Гуен. Изглеждаш по-красива от всякога. Здравей, Джонатан.

Фокси погледна зад рамото на Гуен и видя мъжкия вариант на нейния класически външен вид. Очите на мъжа обаче бяха приковани не в Ланс, а в нея самата. Профилът му бе великолепен и на нея ѝ се прииска да има фотоапарата си в ръце.

— Катрин — подзе Гуен и стисна ръката на Ланс. — Ти просто трябва да го накараш да остане по-дълго този път.

— Боя се, че никога не мога да накарам Ланс да направи каквото и да било — отвърна сухо Катрин.

— Фокси! — Ланс бавно хвана жена си за ръка. — Приятно ми е да ти представя Гуен Фицпатрик и брат ѝ Джонатан, стари семейни приятели.

— Какво ужасно представяне! — извика Гуен, докато сапфирените ѝ очи фиксираха лицето на Фокси. — Вие сигурно сте изненадата на Ланс?

Фокси долови безпогрешно студеното презрение и веднага му отговори.

— Трябва ли да бъда? — отпи от шампанското. Все пак, помисли си тя, лицето бе поразително красиво, независимо от лошото сърце на жената. Ала не издържа на професионалния си хъс и попита: — Снимали ли сте се някога? — вече пресмяташе скорости и ъгли.

Веждите на Гуен изненадано се вдигнаха.

— Не съм.

— Не? — Фокси се усмихна, развеселена от ледения тон в гласа ѝ. — Колко жалко!

— Фокси е фотограф — обясни Ланс.

— О, много интересно! — тя прекъсна темата и ловко прехвърли разговора към Ланс. — Бяхме направо зашеметени, когато научихме, че си се оженил. И то толкова неочаквано. Но ти винаги си бил импулсивен — Фокси се опита да остане спокойна. Сините очи отново се върнаха върху нея. — Ще трябва да ни кажете как го направихте. Толкова много от хубавиците на Бостън опитаха и се провалиха.

— Човек трябва само да я погледне и всичко ще му стане ясно — обади се Джонатан Фицпатрик. Той взе пръстите на Фокси в ръце и ги вдигна към устните си, като не спираше да я гледа в очите. — Удоволствието е мое, госпожо Матюз — очите му бяха дръзки и предизвикателни. Фокси се усмихна, защото веднага го хареса.

— Колко си проникателен! — промърмори Гуен и му хвърли леден поглед.

— Здравейте на всички — облечена в червена коприна, Мелиса си проправи път към тях. — Ланс, мога ли да отнема съпругата ти за малко. Джонатан, ти все още не си флиртувал с мен тази вечер. Ужасно съм разочарована. Гледай да навакшаш веднага след като се върна. Извинете ни, моля — като разпрати сияйни усмивки на всички страни, Мелиса прегърна Фокси през раменете, преведе я през тълпата и я изведе на терасата. — Реших, че ти е необходима глътка въздух — обясни тя, докато оправяше маншета на ръкава си.

— Ти наистина си уникална — зарадва се Фокси и наистина си пое дъх. — И също така си абсолютно права — после остави чашата с шампанско върху парапета на терасата и се вслуша във вятъра, който виеше в листата на дърветата. Във въздуха витаеше предчувствие за зима. Въпреки това тя предпочиташе режещия му хлад пред потискащата атмосфера вътре.

— Освен това си помислих, че малко разяснения ще ти бъдат от полза. Нещо като пътеводител — Мелиса внимателно провери дали възглавницата на стола не бе влажна, преди да седне.

— Пътеводител ли? Какво имаш пред вид?

— Неца като „кой кой е“ в кръговете на Матюз-Бардет — обясни Мелиса и запали цигара. — И така... — тя спря за миг, за да издуха дима и кръстоса елегантно крака. — Фийби, лелята на Ланс, е

сравнително безобидна. Съпругът ѝ е банкер. Основните му интереси са съсредоточени в Бостънския симфоничен оркестър. Тогава смята, „че прави това, което трябва“. Пол Бардет, вуйчото на Ланс, е много хитър, умен и проникателен, ала животът му е посветен на адвокатската му практика. Внимавай! Много е досаден и е пълен сухар, ако останеш насаме с него. Видяла си и моите родители, втори братовчеди на Ланс от страна на баща му — Мелиса въздъхна и изтръска пепелта от цигарата през терасата. — Те са мили хора наистина. Татко колекционира редки марки, а мама отглежда йоркширски териери. И двамата са отдадени напълно на своите хобита. Сега иде ред на Фицпатрикови — тя спря за секунда и облиза с език горната си устна. — Най-добре ще бъде веднага да ти кажа, че Гуен бе най-вероятната претендентка за наградата „Кой ще успее да хване в мрежата си Ланс Матюз“.

— Тя сигурно е много разочарована — промърмори Фокси. Отиде до края на терасата, където сенките ставаха по-плътни. С неочаквана яснота си припомни нощта, когато Кърк бе направил своето парти. Тогава се усещаше мириса на идещата пролет. Тогава за пръв път Ланс я целуна, под лъчите на луната. — Те... — тя затвори очи и стисна зъби. — Те били ли са...

— Любовници ли? — допълни Мелиса, като отпи от чашата на Фокси. — Предполагам. Ланс винаги е бил много мъжествен. Поне в моите очи — огледа се и видя, че Фокси все още стои с гръб. — Но ти не си ревнива, нали?

— Напротив — отвърна Фокси, без да се обръща. — Мисля, че съм.

— О, скъпа — изрече тъжно Мелиса. — Това е много лошо. Във всеки случай Гуен беше само „предговор“, а ти си „истинската книга“. Ах да, забравих Джонатан — Мелиса доизпи виното и смачка цигарата с обувката си. — Той е опасен флиртаджия и безнадеждно очарователен и искрен. Решила съм да се омъжа за него.

— О! — рече Фокси и се намръщи на празната чаша, която Мелиса ѝ подаде.

— Можеш спокойно да си флиртуваш с него — продължи Мелиса. — Аз не съм ревнива. И вярвам, че ще успея да се омъжа за него напролет. Може би през май. Четири месеца годеж е предостатъчно време, нали? Ти как мислиш? Най-добре е вече да се

връщаме — предложи тя, хвана Фокси под ръка и я поведе към къщата.
— Време е да започна да работя по въпроса.

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

През следващата седмица Фокси установи работната си програма. След като разгледа къщата, тя откри едно идеално място, подходящо за тъмна стаичка. Зае се да почисти мазето, да уреди доставката на оборудването ѝ от Ню Йорк и да превърне помещението в подходящо за нейните цели.

Ланс прекарваше дните си в своя бостънски офис, докато дните на Фокси бяха ангажирани с пренасяне на техниката и подреждането на тъмната стаичка. През това време тя беше много благодарна на госпожа Трилби, че се грижеше за останалите три етажа нагоре. Икономката остави мазето на разположение на Фокси без никакви възражения и мърморене. Но Фокси не се съмняваше, че дребничката, спретната женичка, обута с безшумни домашни пантофи, би ръмжала като тигър, ако се опиташе да проникне на горните етажи и да се намеси по някакъв начин в почистването и подреждането на жилището. Затова тя остави лъскането на сребърните прибори на госпожа Трилби и се задоволи с подреждане на своите ванички и сушилни. Това разделение на периметрите изглежда напълно удовлетворяваше и двете.

Фокси редуваше подреждането на тъмната стаичка със самотни разходки из града. Засне купища филми, запечатващи впечатленията и чувствата ѝ от Бостън. Откри, че самотата я потиска. Беше изненадана, че след толкова много години на безразсъдна независимост, можеше така силно да се нуждае от нечия компания. Тъй като знаеше, че работата на Ланс изисква особено внимание сега, след месеците, прекарани по пистите, тя успя да скрие оплакванията си дълбоко в себе си. Във всеки случай Фокси по начало рядко се оплакваше. Проблемите трябваше да се решават и тя беше свикнала да ги решава сама. А самотата изчезваше на минутата и биваше забравяна в мига, в който се съберяха заедно с Ланс. Или пък бе прогонвана от обаянието на града, който сега беше и нейн дом. Когато обаче ставаше заплашителна, Фокси се бореше. Работата беше нейното най-добро

лекарство и тя ѝ се отдаваше с жар. За една седмица тъмната стаичка бе напълно подредена ѝ снимките от състезанията през изминалия сезон бяха почти готови.

Докато гледаше част от вече изсъхналите снимки, Фокси се замисли за брат си. Нима са изминали само три седмици от катастрофата, зачуди се тя и отметна коси. Струваше ѝ се, че бе минал цял век. Всъщност не беше ли точно така? По някакъв странен начин инцидентът с Кърк се превърна в катализатора, който промени целия ѝ живот. Светът, в който живееше сега, беше на много години разстояние от света, който познаваше като Синтия Фокс. С привично движение тя докосна и завъртя пръстена на ръката си.

На въженцето висеше мокра и лъскава снимката на бяла състезателна кола. Фокси я бе осветила, бе направила фона като безформен пушек в различни цветове. Това беше неосъзнат опит да направи характеристика на брат си такъв, за какъвто го бе мислила навремето. Неразрушим. Неочаквано я заля вълна от носталгия и мъка по дома. Беше странно и ново усещане. Всъщност в живота си никога не бе имала истински дом, поне през последните петнадесет години. Ала съществуваше Кърк. Водена от импулса, тя остави работата и се качи на първия етаж. Чуваше шума на прахосмукачката на горния етаж. Фокси влезе в кабинета на Ланс.

Прекося стаята, седна зад бюрото и вдигна телефона. За минута връзката между Масачузетс и Ню Йорк беше осъществена.

— Пам? — тя изпита удоволствие, когато чу спокойния глас с южняшко произношение. — Аз съм, Фокси.

— А, значи не е госпожа Матюз? Ами добре. Как са нещата в Бостън?

— Добре — машинално отговори Фокси. — Да, наистина добре — повтори тя и дори кимна с глава, сякаш Пам можеше да я види. После въздъхна и се облегна на стола със смях. — Но със сигурност различни. Как е Кърк?

— Поправя се — гласът на Пам беше спокоен. — Нетърпелив е, нервен е, естествено, и бърза да излезе от болницата. Страхувам се, че няма да можеш да го чуеш. В момента му правят рентгенова снимка.

— Аха — Фокси беше разочарована, ала прогони съжалението си. — А ти как си? Успяваш ли да се справиш с него и в същото време да останеш нормална?

— Едва-едва... — смехът на Пам беше лек и познат. Фокси се усмихна, когато го чу. — Той много ще съжалява, че не е бил тук.

— Някак си изведнъж почувствах нужда да позвъня — обясни Фокси и поклати глава. — Всичко стана много бързо през изминалите седмици. Нещата се променят просто светкавично и понякога ми се струва, че съм друг човек. Мисля, че се нуждая от Кърк, за да ми припомни, че все още съм същата — тя спря и отново се засмя. — Несвързано ли ти говоря?

— Не. Трябва да знаеш, че Кърк не само одобрява твоя брак, но е и много доволен от него. Мисли си, че е допринесъл за цялата работа и той с нещо по време на състезателния сезон — Пам изчака минута и продължи. — Щастлива ли си, Фокси?

Знаеше, че Пам съвсем сериозно ѝ задава този въпрос и не го прави от задължение или празно любопитство. Затова за миг се замисли, преди да отговори. Помисли си за Ланс и на устните ѝ заигра усмивка.

— Да, щастлива съм. Обичам Ланс и отгоре на всичко съм щастлива, че обичам и къщата в Бостън. Понякога се чувствам малко самотна, особено когато той е в офиса си в града. Тук всичко е различно. Струва ми се, че съм преминала през огледалото и съм влязла в света зад него.

— Предполагам, че обществото в Бостън е доста интересно — предположи Пам. — Как прекарваш свободното си време?

— Трудя се, скъпа приятелко — отвърна Фокси. — Тъмната ми стаичка вече е готова и работи с пълна пара. Ще ти изпратя снимките до една седмица. Ще ти изпратя работните копия, номерирани. Ако искаш повече или някои трябва да бъдат увеличени, намалени и тъй нататък, само ще ми кажеш номера на снимката.

— Звучи чудесно. Колко снимки си направила?

— Готови ли? — попита Фокси. — Няколкостотин, включително и тези, които в момента се сушат.

— Бре, бре — промърмори Пам. — Че ти много работа си свършила!

— Фотографията се превърна от моя кариера в мое спасение. Спасява ме от официалните обяди — в гласа на Фокси се чувстваше усмивка. — Отидох на първия и последен такъв обяд в началото на тази седмица. Никой и нищо повече не е в състояние да ме накара да се

подложка на подобно мъчение отново. Просто не съм за тази работа. Не съм скроена така и не ставам.

— Аха! — цъкна с език Пам. — Те вероятно ще минат и без теб. Предполагам, че вече си се срещнала със семейството на Ланс.

— Да. Той има братовчедка, Мелиса, която е голяма сладурана. Много я харесвам. Баба му също е много мила с мен. За останалите... — Фокси направи пауза и смръщи нос. — Може да се каже, че отношението им варира от задължителна любезност до пълно неодобрение — Пам усети по гласа ѝ, че Фокси сви пренебрежително рамене. — Приемам тези задължителни представяния и запознанства като нещо неизбежно. Но няма да им отделя повече от седмица. След като свърши, те вече ще ме познават, аз тях също и толкова — тя се намръщи. — Е, поне така се надявам.

— Майката на Ланс е страхотна дама — изкоментира Пам.

— Да — съгласи се Фокси изненадана. — Ти откъде знаеш?

— Моята майка и тя се познават. Слабо — обясни Пам. Фокси си спомни, че Пам бе родена и израснала в същия този свят, в който тя попадна след женитбата си. — Срещнахме се веднъж, когато правех статия за меценати — Пам си припомни впечатлението си за една елегантна и аристократична дама със студени сини очи и блестяща кожа. Ала не си спомни тази жена да бе излъчвала някаква топлинка. — Пази се, Фокси. След няколко месеца всичко ще си бъде на мястото.

Като си играеше с бронзовия модел на кола от „Формула 1“, която служеше на Ланс за преспапие, Фокси въздъхна.

— Опитвам се, Пам, но понякога ми се иска просто двамата с Ланс да заключим вратата. Нашият меден месец беше прекъснат, преди да започне. Достатъчно голяма егоистка съм да го искам само за себе си, за една-две седмици, поне докато свикна да бъде негова жена.

— Това звучи повече разумно, отколкото егоистично — поправи я Пам. — Може би ще успееш да го отвлечеш някъде, след като свърши новата кола за Кърк. Доколкото разбрах, тя е по-сложна заради новите приспособления за сигурност, които Ланс е измислил.

— Каква кола? — попита Фокси и почувства как кръвта ѝ се смразява.

— Новата „Формула 1“, която Ланс конструира за Кърк. Не ти ли е казал за нея?

— Не, не ми е казал нищо — гласът на Фокси беше нормален, ала очите ѝ бяха безизразни и изпразнени от живот, докато гледаше невидящо лъскавата повърхност на бюрото. — Предполагам, че е за следващия сезон.

— Точно затова и двамата бързат да се съберат — потвърди Пам. — Всъщност Кърк само за това говори. Надява се, че ще може да лети за Бостън веднага, след като излезе оттук, така че да бъде там, преди да е завършен проектът. Докторите явно чувстват, че интересът му към колата е добра мотивация да се изправи колкото може по-скоро на крака и използват това — Пам говореше, а Фокси гледаше пред себе си, без да вижда. — Няма съмнение, че се е сдушил със своя терапевт, защото смята да излезе от болницата в началото на годината.

— Ако не може да върви — промълви бавно Фокси, те ще го сложат в инвалидна количка и пак ще го заведат в бокса — въпреки че ѝ струваше страхотни усилия, тя успя да запази гласа си спокоен. — Сигурна съм, че Ланс няма да има нищо против.

— Не бих се учудила, ако Кърк се опита да го уреди — Пам издаде звук, който наподобяваше смях и въздишка. — Ах, да. Това, което бих искала от теб да направиш, са няколко снимки на новата кола. След като си съпруга на шефа, сигурно ще можеш да се доближиш повечко и да я щракнеш няколко пъти. Ще се радвам да имам няколко, особено от пробните изпитания.

Фокси затвори очи. В слепоочията ѝ започна да пулсира болка.

— Ще направя каквото мога — „Господи, ще се измъкна ли някога от всичко това — зачуди се тя и стисна още по-силно очи. — Никога?“ — Трябва да се връщам да работя, Пам. Кажи на Кърк, че го обичам. И се пази.

— Бъди щастлива, Фокси, и много поздрави на Ланс.

— Да, ще му предам. Дочуване — тя остави бавно слушалката. Студената пот по кожата ѝ остана, сякаш искаше да проникне до мозъка ѝ. Имаше една празнина, която чувствата ѝ не можеха да преодолеят. В нея се надигна гняв, после угасна. В главата ѝ се въртяха картини от катастрофата на Кърк, не със забавеното действие на кинолентата, а бързо, светкавично, като прещракването на диапозитиви. Всяка снимка беше безпощадно ясна и ужасяваща.

В паметта ѝ имаше безброй писти, безброй състезания, стартове, коли. Те се връщаха, и монтираха, и съставяха картина от автомобили,

пилоти и механици, която се въртеше с шеметна скорост. Фокси седна и потъна в огромния стол на Ланс. И си спомни всички изминали десет години, докато светлината намаляваше с падането на вечерта. Навън започна да става студено. Слънцето залезе. Когато вратата на кабинета се отвори, тя обърна изненадана очи.

— Тук ли си била! — рече Ланс и влезе в стаята, като остави вратата зад себе си отворена. — Защо стоиш на тъмно, Фокси? Нима не ти стига тъмницата в твоята крепост долу в мазето? — той приближи до нея, вдигна лицето ѝ и я целуна. Движението му беше обикновено, познато и някак си собственическо. Като на владетел. Тъй като не получи никакъв отговор, Ланс присви очи и я погледна повнимателно. — Какво ти е?

Тя го погледна, но очите ѝ бяха засенчени от тъмнината.

— Току-що говорих с Пам.

— Как е Кърк? — тревожно попита той и тревогата в гласа му сякаш разтопи ледената обвивка, която я беше загърнала. Под нея бушуваше буря от негодувание. Фокси се опита да остане обективна.

— Ти за здравето му ли се интересуваш? — попита, ала гневът се просмука в думите ѝ и те прозвучаха остро.

Ланс се намръщи при този тон и прекара пръст по брадичката ѝ. Усети, че бе напрегната.

— Разбира се. За какво друго. Има ли усложнения?

— Усложнения — повтори тя и заби нокти в дланта си. — Зависи от гледната точка. Пам ми каза за колата.

— Каква кола?

Досадното учудване и изненада в гласа му я извадиха от контрол. Фокси отхвърли ръката му от лицето си, стана и постави стола помежду им.

— Как можеш да започнеш да конструираш нова кола, когато той все още не е излязъл от болницата? Не можа ли да изчакаш поне да проходи?

Разбиране смени изненадата върху лицето на Ланс. Той не направи никакъв опит да се приближи до нея, но когато заговори, гласът му беше спокоен.

— Фокс, за да се измисли и конструира една кола трябва доста време. Работата започна само преди месец.

— Защо не си ми казал? — извика тя, повече раздразнена, отколкото успокоена от спокойния му тон. — Защо криеш от мен?

— Първо — подзе той смръщен, като я гледаше, — конструирането на коли е моя работа и ти нямаш нищо общо с това. Правил съм коли за Кърк и преди и тогава ти пак нямаше нищо общо. Нито си знаела, нито си чувала. Каква е разликата сега?

— Той почти не умря преди по-малко от месец — извика Фокси и сграбчи с нокти меката кожа на стола.

— Кърк катастрофира — рече спокойно Ланс. — И преди се е случвало. И ти, и аз знаем, че винаги има вероятност да катастрофира. Това е рискът на професията.

— Рискът на професията! — ядосано повтори тя и в очите ѝ отново заискри ярост. — О, колко ти прилича това обяснение! Прилича точно на теб, елегантно и чистичко! Сигурно е чудесно да бъдеш така безчовечно логичен!

— Внимавай, Фокси — равно каза той.

— Защо го окуражаваш да се завърне отново на пистата? — запита тя, без да обръща внимание на предупреждението. — Мисля, че му беше достатъчно този път. Сега има Пам и може...

— Почакай една минута — въпреки сенките в стаята, не ѝ беше необходимо да види лицето му, за да различи ясно гнева, изписан върху него. — Кърк не се нуждае от ничие окуражаване. С или без катастрофата, той щеше да се върне пак на старта следващия сезон. Няма смисъл да се опитваш да се самозаблуждаваш, Фокси. Никаква пречка, препятствие, катастрофа или жена не биха спрели Кърк или биха го отдалечили от пистата.

— Ние никога не можем да бъдем сигурни, нали? — възрази му яростно тя. — Защото ти вече си му приготвил нова играчка. Готова за него. Как би могъл да устои?

— Ако не бях го направил аз, някой друг щеше да го стори — Ланс мушна ръце в джобовете си, ала гласът му продължи да бъде опасно спокоен. — Мислех, че го разбираш. Него и мен.

— Разбирам, че смяташ да го поставиш в една нова кола и че той дори не е в състояние да се противопостави — гласът ѝ беше отчаян и Фокси прекара треперещата си ръка през косите си. — Разбирам, че би могъл да използваш влиянието си върху него и да го убедиш да не се връща, но вместо това ти...

— Не! — прекъсна я остро Ланс. — Аз не съм отговорен за това, което твоят брат ще избере да прави с живота си.

Тя преглътна мъчително и се опита да не се разплаче.

— Не, ти не искаш да бъдеш отговорен. Това също мога да го разбера — горчивина обагри думите ѝ. В полутъмната стая очите ѝ просветваха от гняв и отчаяние. — Всичко, което правиш, е да начертаеш няколко линии върху хартията, да направиш няколко изчисления, да вложиш парите си. Не се налага да рискуваш живота си, а само парите. Ала ти имаш достатъчно от тях за това — в ума ѝ се въртяха мисли, заключения и обвинения. — Прилича на казиното в Монте Карло, само че на по-различно ниво — Фокси отново приглади с ръце косата си, сетне ги сплете, защото трепереха неудържимо. — Можеш да си седиш и да наблюдаваш действието като някой... Някой върховен господар. Парите не означават много за човек, който винаги ги е имал. Така ли получаваш удовлетворение? — попита тя, прекалено възбудена, за да забележи, че мълчанието му бе особено. — Като плащаш на някой друг да поеме риска да седне в колата, докато ти си седиш на сигурно място ѝ само наблюдаваш шоуто?

— Достатъчно! — Ланс приближи бързо до нея, като светкавица, без да ѝ даде никакъв шанс да се измъкне. За секунда я извади зад стола и я постави върху него. — Не очаквах такива думи от теб. Правя това, защото искам да го правя — в гласа му имаше гняв, пръстите му бяха твърди и я държаха здраво за раменете. — Оттеглих се, защото така реших. Ще започна да се състезавам отново, ако поискам. Нямам намерение да се оправдавам пред никого, нито да давам обяснения за живота си. И не плащам на никого да поема рискове вместо мен.

Страхът, че той може отново да започне да се състезава, надделя над гнева. Гласът ѝ трепна, докато се мъчеше да изхвърли мисълта за подобна възможност от ума си. Страхът я сковаваше.

— Но ти няма да се състезаваш! Ти не си...

— Не ми казвай какво да правя! — думите бяха категорични и безкомпромисни.

Фокси преглътна топката ужас, заседнала в гърлото ѝ. Отново се почувства захвърлена на задната седалка. Когато ставаше дума за брат ѝ, приемаше това положение, без да се замисли, но сега беше обзета от гняв, обида и болка.

— Колко глупаво от моя страна да си мисля, че чувствата ми ще бъдат достатъчно важни за теб, че да се съобразяваш с тях — тя се опита да мине покрай него, ала Ланс я спря и сложи ръце на раменете ѝ. Движението му беше толкова познато, че предизвика свиване и болка в стомаха ѝ.

— Фокси, изслушай ме — гласът му беше търпелив, но той беше напрегнат. — Кърк е голям мъж, той взема своите собствени решения сам. Професията на брат ти няма нищо общо с теб. И с никого друго. Моята професия няма нищо общо с нас.

— Не — тя бавно вдигна очи към него. — Това просто не е вярно, Ланс. Ала, тъй или иначе, Кърк ще кара твоята нова кола следващия сезон и ти ще направиш точно това, което искаш да направиш. И аз нищо не бих могла да сторя, за да променя нещата. Винаги е било така с Кърк. Сега ми стана ясно, че положението ми при теб ще бъде същото. Качвам се горе — рече бавно Фокси. — Изморена съм.

В стаята беше съвсем тъмно. За няколко минути Ланс я гледа в пълно мълчание, преди да свали ръце от раменете ѝ. Тя безмълвно се отдръпна и излезе. Стъпките ѝ бяха съвсем безшумни, когато се заизкачва по стълбите.

ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Утрото дойде като изненада за Фокси. Тя лежа будна часове наред, самотна и нещастна. Разговорът с Пам се въртеше в главата ѝ, а кавгата с Ланс се завръщаше отново и отново и я измъчваше. Сега, когато се събуди, без да знае кога изобщо бе заспала, утринното слънце грееше върху леглото. То беше празно откъм страната на Ланс. Ръката ѝ машинално посегна към мястото му. Чаршафите все още бяха топли, но това не ѝ достави удоволствие. За пръв път от сватбената им нощ бяха спали поотделно. Не бяха се събудили заедно и не бяха посрещнали утрото заедно — така, както се отдаваха на нощта.

Тежестта, която я мъчеше, не бе предизвикана от съня, а от отпадналост. Да спори с Ланс не беше нещо ново и непознато за нея, ала този път чувстваше много по-дълбоко последиците. „Може би — мислеше си Фокси, загледана в тавана, — това бе, защото сега, когато имам повече, ще загубя повече. Той сигурно е долу. Мога да слеза и... Не! — тя сама прекъсна мисълта си с тръскане на главата. Не, това бяха прекалено важни неща, които трябваше да бъдат разрешени без постоянното надничане на госпожа Трилби зад раменете им. — Във всеки случай, мога да използвам деня, за да уредя нещата“ — реши накрая.

Фокси стана и взе един душ. После се облече, като сметна, че кадифените джинси и грубият пуловер са достатъчни. Докато се обличаше, начерта програмата си за деня. До единадесет щеше да се занимава със снимките, после щеше да отиде в градската градина и да продължи работата върху новия си проект. Доволна от програмата, тя слезе по стълбите. Нямахте и следа от Ланс и макар да си каза, че това може би беше за добро, Фокси се упъти към телефона да му позвъни, но спря. „Не — каза си твърдо тя. — Няма да му звъня. Не можем да обсъждаме нещо толкова важно по телефона — всъщност това обсъждане ли беше? Имаше ли нещо, за което трябваше да спорят, зачуди се тя и се намръщи на телефона, сякаш той я ядосваше. Ланс съвсем ясно обясни мнението и поведението си, както и позициите на

двамата предната нощ. — Аз не го приемам — рече си Фокси, все още загледана в телефона. — И няма да го приема. Той няма да се състезава никога повече — тя преглътна железния вкус на страх в устата си, който бе заседнал на гърлото ѝ. Дори не можеше да мисли за това. Стисна очи и яростно поклати глава. — Не мисли за това сега! Хайде на работа и никакви мисли повече“ — заповяда си твърдо Фокси. Пое си дълбоко въздух и обърна гръб на телефона.

Тя си взе чаша кафе от кухнята и се затвори в своята тъмна стаичка. Снимките все още висяха върху въженцето, така, както ги беше оставила вчера. Без да се замисли, Фокси взе снимката на колата на Кърк и я загледа. Комета, помисли си. Да, той бе като комета, ала дори кометите понякога изгарят, нали? Следващата година ще има други негови снимки, но някой друг ще ги направи. Може би Ланс ще наеме фотограф. От гърдите ѝ се изтръгна звук. „Не бива да мисля повече за това!“ — тя свали изсъхналите снимки и започна да работи нов филм. Времето минаваше в пълна тишина. Фокси така беше потънала в работата си, че чак подскочи, когато някой почука на вратата. Намръщи се, че я прекъсват и отиде да отвори. Госпожа Трилби никога не престъпяше прага на нейната територия.

— Мелиса! — възкликна радостно Фокси и намръщената ѝ гримаса се промени в усмивка. — Каква приятна изненада!

— Тук изобщо не е тъмно — рече Мелиса, мушна се покрай нея и влезе в стаята. — Защо тогава я наричат тъмна стаичка? Това е заблуда.

— Идваш в неподходящ момент — обясни Фокси. — Заклевам се, че само преди няколко часа тук беше тъмно като в рог.

— Предполагам, че ще трябва да ти повярвам — Мелиса обиколи бавно и спря пред новите снимки, които Фокси бе окачила да съхнат. — Виж ти! Ти наистина си била професионалистка!

— Приятно ми е, че мислиш така. Всъщност и аз така мисля.

— Толкова много уреди! — Мелиса удивено разглеждаше стаята, шишетата и таймерите. — Предполагам, че си изучила всичко това в колежа.

— Завърших фотография в „Ю Ес Си“. Не е „Смит“ — добави тя с крива усмивка, — нито „Редклиф“, нито „Васар“, а един малко известен щатски колеж.

— О, скъпа! — Мелиса прехапа устна и смехът изчезна от очите ѝ. — Май някои от нашите дами са те обидили с нещо, а?

— Позна — намръщи се Фокси. — Ала всяко чудо за три дни. Ще ме забравят съвсем скоро.

— Колко си наивна! — промърмори Мелиса и потупа Фокси по бузата. — Ще те оставя да вярваш в тази си мечта известно време. Във всеки случай трябва да ти съобщя — продължи тя, като приглади бледосиния си пуловер от ангорска вълна, — че другата събота в клуба ще има танци. Ще дойдете с Ланс, нали?

— Да — Фокси не се помъчи дори да потисне въздишката си. — Ще дойдем.

— Горе главата, скъпа! Задълженията ще свършат след няколко месеца. Ланс не е от тези, дето се подчиняват на правилата на светския живот повече от необходимото. И освен това — усмихна се Мелиса с чаровната си, подкупваща усмивка, — имаме прекрасно извинение да излезем на покупки — тя огледа още веднъж тъмната стаичка. — Ти свърши ли вече тук?

— Да, току-що приключих — Фокси погледна часовника и кимна доволно. — И дори точно по програма.

— Ами тогава да вървим на пазар и да купим нещо изключително, което ще облечеш в събота вечер — тя обви с ръка раменете на Фокси и я изведе от стаята.

— О, не! — Фокси спря, колкото да затвори тъмната стаичка зад гърба си. — Бях с теб на едно от твоите пазарни сафарита миналата седмица. Ти превзе с щурм всеки магазин по „Нюбъри стрийт“. Все още имам мускулна треска, не съм си пила витамините днес, а и имам какво да облека в събота. Не се нуждая от нищо.

— Мили Боже! Трябва ли да се нуждаеш от нещо, за да го купиш? — Мелиса се обърна на половината път към стълбите и загледа изненадано Фокси. — Ти си купи само една малка блузка тогава. За какво мислиш, че Ланс притежава всички тези купища пари?

— За много и различни неща, предполагам — отговори Фокси сериозно, но в ъгълчетата на устните ѝ се появи усмивка. — Ала аз не искам да харча пари за дрехи, от които нямам нужда. Освен това за лични вещи използвам собствените си пари.

Мелиса я прегърна и я заразглежда внимателно.

— Ти сериозно ли говориш, а, миличка? — изглеждаше изненадана и повдигна рамене. — Но Ланс наистина има купища пари.

— Знам. Често пъти съм искала да ги няма — когато започнаха да се изкачват по стълбите към първия етаж, Мелиса я хвана за ръката.

— Я чакай за малко — гласът ѝ се промени и сега в него нямаше смях. Беше сериозен. — Те наистина са те обидили, онези кокошки, нали?

— Това няма значение — отвърна Фокси, като отклони отговора на въпроса.

— О, аз обаче не мисля така — ръката на Мелиса стисна рамото ѝ. Тя я обърна към себе си и я погледна в очите. — Чуй ме сега. Този път съм абсолютно сериозна, за разлика от друг път. Тази работа, че си се оженила за Ланс заради парите му, е просто обикновена глупост. Не означава нищо. И никой не го е казал, нито го мисли. Е, има няколко досадни патки, които продължават да одумват общественото ти положение и родословното ти дърво, ала аз не обръщам внимание на подобни умствено недоразвити персони — Мелиса се усмихна, пое си въздух и продължи. Очите ѝ обаче останаха сериозни. — Ти вече спечели много хора. Хора като баба, която не е никак лесен противник. И го направи просто защото беше самата себе си. Сигурно Ланс ти е казал колко много хора са очаровани от съпругата, която си е избрал.

— Ние не си говорим за тези неща — объркана, Фокси прекара ръка през непокорната си коса. — За да бъда по-точна, аз не обсъждам приятелските му връзки и срещи. Не ми изглежда много честно да го преследвам с обвинения.

— А честно ли е да стоиш неподвижна, докато някой те замеря с камъни? — контрира я Мелиса и вдигна вежди също като Ланс. — Мъченичеството е много потискащо, Фокси!

Фокси се намръщи при определението.

— Не се притеснявам кой знае колко за това — тя тръсна глава и се усмихна на Мелиса. — Предполагам, че съм прекалено чувствителна. Толкова много промени станаха изведнъж, че трудно мога да ги приема и преценя.

Мелиса я прегърна отново и те продължиха да се качват по стълбите.

— А сега? Какво се е случило?

— Нима ми личи?

— Аз съм много проникателна и наблюдателна — отвърна безгрижно Мелиса. — Не знаеше ли? Според мен ти и Ланс сте имали малък семеен скандал. Леко скарване.

— Определението ти е доста скромно — промърмори Фокси и отвори вратата на първия етаж. — Но ще се оправим.

— Кой беше виновен?

Фокси отвори уста да обвини Ланс и я затвори при мисълта, че би трябвало може би да обвини себе си. Тя въздъхна.

— Мисля, че никой.

— Винаги така става — рече Мелиса отривисто. — Най-доброто лекарство е да излезеш и да си купиш нещо, с което да повдигнеш самочувствието и да подобриш настроението си. После, ако искаш да го накараш да страда, трябва да бъдеш ледено учтива, когато се прибере вкъщи. Или... — тя направи изразителен жест с ръка. — Ако искаш, може да изпратиш госпожа Трилби да си върви по-рано и да го прелъстиш, когато се прибере.

— О, Мелиса! — разсмя се Фокси, докато гледеше как взема палтото и чантата си от масичката в антрето. — Колко чудесно опростяваш нещата!

— Това е талант — рече скромно Мелиса и се огледа в старинното огледало. — Е, идваш ли с мен на пазар и да се забавляваме, или оставаш непоносимо трудолюбива?

— Мисля — отвърна замислено Фокси, — че току-що ме оскърби — тя се наведе и целуна Мелиса по бузата. — Изкушаваш ме, ала аз имам твърда воля.

— Ти наистина ли смяташ да работиш следобед? — погледът, който отправи към Фокси, беше изпълнен с възхищение и учудване. — Нали вече си работила цяла сутрин!

— Хората обикновено работят по цял ден — отбеляза Фокси и се усмихна. — Може би ми е станало навик... Като да ядеш чипс. Започнах една серия от снимки на деца, затова трябва да отида в парка.

Мелиса се намръщи и облече късото си кожено палто.

— Караш ме да се чувствам изоставена. И непотребна.

— Ще го преживееш — успокои я Фокси и прекара пръсти през меката пухкава козина на бялото палто.

— Е, разбира се — Мелиса се обърна и я целуна. — Но за момент се почувствах виновна. Приятен ден, Фокси — пожела тя и

излезе.

— На теб също — извика Фокси след нея. После взе собственото си велурено яке от гардероба. Преметна чантата на едното рамо, а фотоапарата на другото. Когато се обърна, едва не се сблъска с госпожа Трилби.

— О, извинете! — „Пантофите ѝ наистина са безшумни като котешки лапички — отново си помисли Фокси с въздишка, която не издаде. — Трябва да бъдат забранени със закон.“

— Излизате ли, госпожо Матюз? — госпожа Трилби стоеше изпъната в сивата си униформена рокля и бяла престилка.

— Да, имам малко работа, която искам да свърша днес следобед. Ще се върна към три.

— Добре, госпожо — жената остана, докато Фокси отиде до външната врата.

— Госпожо Трилби, ако Ланс, искам да кажа, ако господин Матюз се обади, кажете му че... — тя се поколеба и за момент върху лицето ѝ се изписа нещастно изражение и несигурност.

— Да? — попита госпожа Трилби и гласът ѝ поомекна.

— Не, нищо. Не му казвайте нищо — Фокси тръсна глава. — Няма значение — изправи рамене и се усмихна на икономката. — Довиждане, госпожо Трилби.

— Приятен ден, госпожо Матюз.

Фокси излезе и вдъхна дълбоко свежия есенен въздух. Въпреки че нейната кола беше докарана от Индиана и сега стоеше в гаража тя предпочиташе да върви пеша. Небето беше идеално синьо, без нито едно облаче. На неговия фон голите дървета изпъкваха и протягаха клони като ръце на молител. Сухите листа се въртяха в бавния си танц, след което лягаха кротко на земята. Тук-там вятърът ги завяваше около глезените на Фокси, докато отново притихнат, за да бъдат стъпкани. Свежото съвършенство на деня повиши настроението ѝ и тя започна да мисли за проекта, който се въртеше в ума ѝ.

Тишината беше още по-красива в градската градина. Тук имаше много цветове, децата тичаха по пътеките с розови бузки и шарени дрешки, играеха, скачаха и се смееха. Следобедът беше свеж и спокоен. Майки или униформени детегледачки возеха бебетата в колички. Едва прохождащи малчугани се клатеха като малки патета и падаха по тревата.

Фокси се движеше сред тях, понякога ги снимаше, понякога завързваше разговор с родителите, които бяха очаровани от снимането ѝ.

Беше научила от опита си като фотограф, че правенето на добри снимки не е само да знаеш да работиш с апарат и да определяш скоростта. То беше възможност да уловиш настроението и да направиш портрет на образа, на личността. Беше търпение, ловкост и късмет.

Тя легна по корем върху студената трева, насочила своя „Никон“ към едно двегодишно момиченце, което си играеше с малко кученце, бултериер. Розовата нежна красота на детето контрастираше силно с грозотата на кучето. Върху тях се изсипваше слънчева светлина и те се боричкаха, като намираха един в друг много по-интересни неща, отколкото в жената, която ги обикаляше и пълзеше около тях с апарат в ръка. Кучето скачаше и се въртеше в кръг, а детето се заливаше от смях и се опитваше да го хване. Животното се измъкваше и отново се оставяше да бъде хванато. Фокси седеше на колене и се усмихваше на моделите си. След кратък разговор с майката на детето, тя стана и се приготви да смени филма.

— Беше забележително представление.

Фокси вдигна очи и видя насреща си Джонатан Фицпатрик.

— О, здравейте — тя отметна коса и изчисти якето си от тревичките.

— Здравейте, госпожо Матюз. Хубав ден човек да се потъркаля по тревата.

Усмивката му беше ослепително чаровна и Фокси се засмя.

— Така е. Радвам се да ви видя, господин Фицпатрик.

— Джонатан — поправи я той и извади още една тревичка от косата ѝ. — А аз ще ти казвам Фокси, като Мелиса. Името ти подхожда. Мога ли да попитам какво правиш, или е държавна тайна?

— Правя снимки — тя продължи да зарежда апарата си усмихната. — Станало ми е навик, защото съм фотограф.

— Ах, да, чух нещо такова — когато наведе глава, за да нагласи апарата, слънцето подпали пламъчета в косите ѝ. Джонатан я наблюдаваше с възхищение. — Значи си професионален фотограф, нали?

— Това казвам на издателите — Фокси приключи, затвори апарата и обърна внимание на Джонатан. Приликата със сестра му беше голяма, ала с него тя не се чувстваше неудобно и потисната, както с Гуен. Той е, помисли си Фокси след един бърз поглед, пълна противоположност на Ланс. Светъл, спокоен и безобиден. Неочаквано развеселена от сравнението, тя му се усмихна с най-чаровната си усмивка.

— В момента работя по един проект с деца.

Джонатан я разглеждаше. Широката усмивка, големите синьо-зелени очи, лицето, което го привличаше все повече при всяка тяхна нова среща. Той обобща наблюдението си за секунда и реши, че Ланс отново бе спечелил. Това не беше обикновена жена.

— Може ли да погледам за малко? — попита Джонатан, с което изненада и двамата. — Имам свободен следобед. Тъкмо отивах към колата си, когато те зърнах.

— Разбира се — Фокси се наведе да вземе калъфа на апарата. — Но се боя, че ще ти стане скучно — обърна се и тръгна по посока на Мил Понд.

— Съмнявам се. Рядко скучая в компанията на красиви жени — той я последва.

Тя го погледна през рамо. Имаше усмивката на съседското момче и профила на Адонис. Мелиса, спомня си тя, имаше намерение да го върже.

— С какво се занимаваш, Джонатан?

— С каквото си искам — отвърна той и пхна ръце в джобовете на коженото си яке. — Теоретично съм изпълнителен директор на семейната фирма. Внос-износ. Всъщност съм един книжен плъх, който забавлява съпругите, когато се наложи, и изпраща дъщерите.

В очите на Фокси проблесна смях.

— Това задоволява ли те?

— Извънредно много — когато я погледна усмихнат, Фокси реши, че Джонатан и Мелиса много ще си подхождат.

— И моята работа ме задоволява — отвърна тя. — А сега стой настрана, когато си я върша.

Имаше пейка покрай езерото, където стара върба спускаше клони и се оглеждаше във водата. Една жена седеше и четеше, докато закръглено, бузесто детенце с червено яке хвърляше парченца кифла на

патиците. Наблизо малко по-голямо дете се пързеляше с ролкови кънки в кръг. След като размени няколко думи с жената на пейката, Фокси се зае с работа. Тя внимаваше да не им пречи и направи хубава снимка на хлапето, докато то хвърляше трошичките високо във въздуха. Патиците се втурваха да търсят новата храна. Момченцето пицеше от възторг и отново хвърляше, от време на време отхапваше от кифлата, а патиците важно-важно плуваха и очакваха нова порция. Фокси запечата звука от смеха му върху лентата.

Като използва слънцето и сянката, тя успя да хване невинността на бузестото момченце. Промени ъглите, скоростта и филтрите, засили настроението и накрая, доволна от работата си, спря и пусна апарата си да виси на каишката.

— Много си напрегната, докато работиш — отбеляза Джонатан и се приближи към нея. Беше стоял мълчалив отстрани и я беше наблюдавал. — Изглеждаш уверена и компетентна.

— Това комплимент ли е, или просто наблюдение? — попита Фокси и сложи капачката на обектива.

— Комплимент в резултат от наблюдение — отговори той. Продължи да разглежда профила ѝ, докато тя се занимаваше с апарата си. — Ти ме омагьоса, Фокси. Намирам още една причина, заради която да завиждам на Ланс.

— Така ли? — тя го погледна с интерес, който го учуди. — А има ли и други?

— Десетки — отвърна Джонатан двусмислено и взе ръката ѝ. — Ала ти си първа в списъка. Вярно ли е, че Кърк Фокс ти е брат и че Ланс те е открил в света на състезанията?

— Вярно е — Фокси застана веднага нащрек. Тонът ѝ охладня. — Израснах по пистите и боксовете на механиците. Сред груби мъжки разговори и бира.

Той повдигна вежди.

— Май бръкнах с пръст в раната. Извинявай — Джонатан прокара палец по горната част на ръката ѝ. — Ще те успокои ли, ако ти кажа, че питам само от любопитство, а не със задни мисли? Кариерата на Ланс като състезател също винаги ме е впечатлявала, а следя и проявите на брат ти най-стриктно. Мислех, че може би ще ми разкажеш някоя интересна история.

Гласът му се различава от гласа на Гуен, помисли си Фокси. Беше искрен.

— Извинявай — въздъхна тя и сви рамене. — За втори път днес изтърквавам нервите си. Малко ми е трудно да свикна с новото си положение на пусната от небето във вашите среди.

— Ти беше голяма изненада за нас — докосването му беше съвсем леко и Фокси бе забравила, че държи ръката ѝ. — Особено за тези, които предварително планират и предвиждат всичко. Ланс явно обича уникалните неща.

— Аз ли съм уникална? — прошепна Фокси и погледна Джонатан. — Нямам нито пари, нито потекло. Прекарах юношеските си години в гаражи и сред механици. Не съм ходила в елитни училища и, каквото съм видяла от Европа, е онова, което можех да зърна в откраднатото между две състезания време.

Като я гледаше, Джонатан забеляза следи от болка в очите ѝ. Слънцето светеше през жълтите листа на върбата и косата ѝ имаше бакърени отблясъци.

— Ще ти хареса ли една любовна връзка? — попита той неочаквано и със съвсем нормален тон.

Зашеметена, тя отстъпи назад и го изгледа с невярващи очи.

— Не!

— А някога возила ли си се на лодка? — най-равнодушно продължи Джонатан.

Устата ѝ остана отворена. Сетне я затвори и отвори отново от изненада.

— Не — отвърна машинално Фокси.

— Добре — той отново хвана ръката ѝ. — Тогава ще направим това вместо другото — усмихна се и стисна пръстите ѝ. — Съгласна ли си?

Тя наблюдаваше лицето му. Без да го осъзнае, по устните ѝ се плъзна усмивка.

— Добре — съгласи се Фокси. „Мелиса никога няма да скучае“ — помисли си развеселена и последва Джонатан.

— Обичаш ли балони? — гласът му беше съвсем равен.

— Да, благодаря. Може ли синият? — отвърна тя.

Следващите два часа бяха най-безгрижните, които бе прекарала в живота си като госпожа Ланс Матюз. Двамата с Джонатан се возиха по

Мил Понд с корабче, пълно с туристи и ученици. После се разхождаха сред градините и ядоха сладолед, докато синият ѝ балон се развяваше на връвчицата зад гърбовете им. Фокси откри, че Джонатан бе забавен, не бе нахален, беше много приятен събеседник и действаше благотворно на депресията ѝ.

Когато спряха пред къщата на Ланс, настроението ѝ все още беше приповдигнато.

— Ще влезеш ли? — попита тя и сложи апарата на рамото си. — Може би ще останеш за вечеря?

— Друг път. Имам среща с Мелиса. Ще вечеряме заедно.

— Поздрави я от мен — с усмивка Фокси отвори вратата. — Благодаря ти, Джонатан — импулсивно се наведе и го целуна по бузата. — Сигурна съм, че ни беше по-забавно от любовния роман и освен това е по-лесно и безболезнено.

— Определено е по-лесно — съгласи се той и закачи с пръст нослето ѝ. — Ще ви видя с Ланс в събота.

— Да, разбира се — тя излезе от колата и се обърна. — О, кажи на Мелиса, че напълно одобрявам плановете ѝ за май — при неговата изненадана и нищо неразбираща физиономия, Фокси се разсмя и му махна с ръка. — Тя ще се сети какво искам да кажа — затвори вратата и потръпна от студения въздух, преди да се отправи по пътеката към къщата. Входната врата се отвори в мига, в който натисна дръжката.

— Здравей — Ланс стоеше на прага. С един поглед обхвана усмивката на лицето ѝ, светналите ѝ очи и синия балон в ръцете. — Явно си прекарала много приятен следобед.

Повишеното ѝ настроение не позволи на спомена за кавгата им от предната вечер да го помрачи. Можеха да говорят и да бъдат сериозни по-късно. Сега Фокси искаше да сподели удоволствието си.

— Ланс? Дошъл си си по-рано? — беше щастлива да го завари, че я очаква и отново се усмихна.

— Всъщност, мисля, че ти си закъсняла — отговори той и затвори вратата зад нея.

— Така ли? — тя погледна часовника си и видя, че бе почти пет часа. — Не съм осъзнала. Бях загубила представа за времето — като все още държеше балона, Фокси остави фотоапарата. — Отдавна ли си вкъщи?

— Достатъчно отдавна — Ланс разглеждаше бузите ѝ, зачервени от есенното слънце. — Нещо за пиене? — попита и се обърна.

— Не, благодаря — студенината му започна да я притеснява. Тя го последва и се замисли за най-добрия начин да преодолее празнината помежду им, преди да се бе разширила още повече. — Нямахме никакви планове за тази вечер, нали?

— Не — той си наля голяма доза уиски и се обърна към нея. — Да не би да възнамеряваш да излизаш отново?

— Не. Аз... — Фокси спря, изненадана от леда в очите му. — Не.

Ланс отпи, като я наблюдаваше над ръба на чашата си. Напрежението, което беше изчезнало през следобеда, прекаран с Джонатан, отново се върна. Но тя все още не бе готова да говори за Кърк или за състезания.

— Сблъсках се с Джонатан Фицпатрик в градската градина — подзе Фокси и заразкопчава якето си, за да намери работа на ръцете си. — Той ме докара до тук.

— Забелязах — Ланс стоеше с гръб към голямата камина. Лицето му беше студено и безизразно.

— Прекарах много хубаво — продължи тя, като се чудеше какво да говори и как да поддържа разговора. Изненадана забеляза, че той си сипа втора чаша уиски. — Все още има много туристи, ала Джонатан каза, че ще намалее през зимата.

— Не знаех, че Джонатан се интересува от броя на туристите в този град.

— Аз се интересувах, затова го попитах — поправи го Фокси и остави якето си на стола. — Корабчето беше препълнено.

— Возила си се на корабчето с Джонатан? — попита Ланс, преди да изпие чашата си. — Колко мило от негова страна.

— Е, никога преди не бях се качвала, затова той...

— Явно съм те пренебрегвал — прекъсна я Ланс.

Тя се намръщи, когато той вдигна бутилката с уиски за трети път.

— Не ставай смешен! — рече Фокси, усетила как в нея се надига гняв. — И не пий толкова много.

— Мило дете! Все още не съм започнал да пия — Ланс си сипа следващата чаша. — А колкото до това, че съм смешен, има мъже, които биха набили здравата жена си, която е прекарала следобеда с друг мъж, когато целува на изпращане.

— Това са неандерталски нрави — прекъсна го Фокси. Взе якето си от стола и го загледа. — Беше абсолютно невинно. Ние през цялото време бяхме на публично място.

— Да, купувахте си балони и се возихте на лодка сред лебедите.

— И освен това ядохме сладолед — ядосано добави тя, пъхнала ръце в джобовете си.

— Само сладолед? Вкусовете ти са удивително прости — той я погледна отново през чашата, преди да я изпие — за жена с твоето сегашно обществено положение.

Въздишката, която напираше да излезе, спря в гърлото ѝ. Фокси остана абсолютно неподвижна, а кръвта се отдръпна от лицето ѝ. Очите ѝ бяха тъмни и изпълнени с болка. Ланс произнесе едно проклятие и остави чашата си.

— Това беше непозволен удар, Фокс! Извинявай! — той посегна към нея, но тя отстъпи и простря ръце напред, сякаш да се предпази от него.

— Не, не ме докосвай! — пое си дълбоко въздух, за да овладее гласа си. — Трябваше да слушам недомлъвки и намеци, трябваше да изтърпявам усмивчици и да не обръщам внимание на презрението им, ала никога не съм го очаквала от теб. Предпочитам да ме беше набил, вместо да казваш това — Фокси бързо се обърна и тръгна по стълбите. Преди да успее да затвори вратата на спалнята, Ланс вече беше хванал китката ѝ.

— Не ми обръщай гръб! — предупреди я той с нисък равен глас. — Никога не ми обръщай гръб!

— Остави ме! — извика тя и се опита да се освободи. Преди да помисли какво прави, замахна със свободната си ръка и го удари по лицето.

— Добре — процеди Ланс през зъби, хвана и двете ѝ ръце и ги изви зад гърба ѝ. — Заслужавах си го. Сега се успокой.

— Само пусни ръцете ми и ме остави сама — Фокси се бореше, за да се освободи, но това още повече затрудняваше положението ѝ.

— Не и докато не оправим това. Има някои неща, които трябва да бъдат обяснени и уточнени.

— Няма какво да обяснявам — тя отметна глава, за да открие очите си от падналата коса. — Махни си ръцете, не мога да ги понасям.

— Не отивай толкова далеч, Фокси! — гласът му бе тъмен и застрашителен като очите му. — Едва се сдържам, особено след снощи. Сега се успокой и нека да поговорим.

— Няма какво да си говорим! — бясна, ала все пак владееща се, тя спря да се бори и го погледна. — Казах ти какво мисля вчера, а ти ми каза какво мислиш тази вечер. Значи се разбрахме достатъчно добре.

— Тогава наистина няма да говорим — рече той дрезгаво и устните му се наведоха над нея. С желязна прегръдка държеше китките ѝ така, че Фокси изобщо не можеше да помръдне. Имаше нещо брутално и пресметливо в целувката му. Тя разпозна същата първобитна грубост и нетърпение, с които Ланс някога се състезаваше. Тъй като знаеше, че борбата е безсмислена, Фокси се опита да запази тялото си равнодушно и да не отговори на устните му.

— Ледът няма да ти помогне — прошепна той и я вдигна от пода. — Знаем как да го разтопя.

Когато започна да я носи към леглото, пасивното ѝ отношение изчезна.

— Не! — тя се опита да се освободи от ръцете му. — Ланс, недей, не така! — блъскаше се силно в гърдите му и чувстваше, че губи. Слабите ѝ викове бяха задушени от устните му. Когато се опита да се изплъзне, той се озова върху нея.

Тялото му беше моделирано за нейното. Фокси обърна глава, ръката му я хвана и притегли към него, така че устните му отново я намериха. Бързо и без да обръща внимание на борбата ѝ, Ланс започна да я съблича. В движенията му имаше повече решителност, отколкото страст. Той не търсеше съучастие или всеотдайност, просто искаше да я превземе. Тялото ѝ се разгорещи от докосванията му, въпреки че се бореше срещу него. Пуловерът и джинсите ѝ бяха на земята, а тънката блуза, която носеше отдолу, не беше никаква преграда за ръцете му. Зърната на гърдите ѝ се втвърдиха под коприната, докато Ланс премина с устни и език по шията ѝ. Тя продължи да се съпротивлява дори когато ръката му се мушна под ризата и погали гладкия ѝ корем. Пръстите му стигнаха бедрата ѝ, там, където ризата свършваше.

В тялото ѝ се надигна желание. Желание, което изпълни дробовете ѝ като огнен въздух. Знаеше, че трябва да се освободи не само от него, но и от себе си. Движенията ѝ само още повече го

възбуждаха. С езика си той премина по гърдите ѝ през коприната на ризата, докато ръцете му я галеха. Нейните пръсти се забиха в раменете му. Ланс използваше слабостта ѝ, използваше тайните, които знаеше за нея, докато я възбудеше и докараше до лудост. Фокси му отговаряше. Устните ѝ жадно се впиха в неговите, а пръстите ѝ нервно започнаха да разкопчават ризата му. Кожата му беше гореща под пръстите ѝ, мускулите стегнати и напрегнати.

Неочаквано настроението му се промени. С едно рязко движение той дръпна ризата ѝ и я скъса. Тя го чу как проклина, докато тежкото му дишане се сля с нейното.

Сега ръцете му бяха диви и неудържими и преминаваха по всеки милиметър от тялото ѝ, докато устата му беше искаща и безкомпромисна. Самообладанието бе останало някъде далеч. Контролът беше напуснал и двамата. Имаше само усещане, само необходимост, жажда, тъмното удоволствие да слезат влажните си тела и устни. Ала дори когато Ланс я взе и тя му се отдаде безрезервно, Фокси знаеше, че никой от двамата не бе победител.

ЧЕТИРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Рано сутринта в събота заваля дъжд. После студът обърна дъжда в сняг още преди да настъпи следобедът. Сама в къщата, Фокси наблюдаваше през прозореца как пада като тънка завеса. Земята все още беше топла и снегът се топеше, щом я достигнеше. Валеше достатъчно силно, но не оставяше следа. Днес няма да има снежни човеци, усмихна се тя и се подпря на лакът. Чудя се къде ли е отишъл.

Ланс. Когато се събуди той вече беше излязъл и къщата беше празна. Знаеше, че онова, което се бе случило помежду им предната нощ, струваше скъпо и на двамата. Ланс я беше обладал яростно, а Фокси му се бе отдала е желание. Желание, което ги надви и недвусмислено показва слабостта им. Откритието, че бе сама в студеното легло, я потисна още повече и ставаше все по-тягостно с минаването на часовете.

Тя прекара утрото в тъмната стаичка и свърши много работа, ала не успя да реши проблемите си.

„Какво става с моя брак — питаше се Фокси, докато гледаше упорито падащия сняг. — Едва започна и ето, че сме доникъде. Като снега навън.“

Намуси се и прокара пръст по стъклото. Падне и изчезне. Можеше ли да стане така и с брака ѝ, както със снега? Тя поклати глава и скръсти ръце. Не, нямаше да позволи това да се случи. Звънът на телефона я извади от мислите и Фокси отиде бързо при него. Сигурно е Ланс, помисли си и вдигна слушалката.

— Ало! — рече с очакване в гласа.

— Здравсти, Фокси! Какво става по света?

— Кърк! — удоволствието да чуе брат си надделя над разочарованието. Тя се отпусна на дивана и го прогони. — Радвам се да те чуя — изрекла думите, почувства колко много истина имаше в тях. Удоволствието ѝ нарасна и се превърна в истинско щастие. — Как си? — попита Фокси. — Убеди ли ги да те пуснат? Къде е Пам?

— Мислех, че си станала по-улегнала, след като се омъжи — рече брат й. — Може ли едно по едно?

Тя се засмя и подви крака под себе си.

— Просто отговори на някой или на всички зададени ти въпроси, ала започни с първия. Как си?

— Много добре, Фокс. Здрав съм. Може би ще се съгласят да ме изпишат след няколко седмици. Ако Пам обещае, че ще ме води на терапия — по гласа му разбра, че възстановяването му ще е на първо място. Рискът на професията, спомни си тя думите на Ланс и прехапа долната си устна.

— Мисля, че Пам може да бъде убедена — опита се да говори нормално Фокси. — Радвам се, че си по-добре — „Тревожех се за теб“ — каза му наум тя, усмихна се и поклати глава. Няма да му хареса да го чуе. — Предполагам, че скучаеш.

— Ужасно, особено миналата седмица — отвърна брат й. — Станах толкова добър в решаването на кръстословици, че вече ги пиша направо с химикалка, защото изобщо не правя грешки.

— Винаги си бил първенец, Кърк! Искаш ли да ти изпратя пластилин и цветна хартия, за да се намираш на работа? — Фокси потисна смеха си, като го чу как изръмжа.

— Ще го пусна покрай ушите си, защото съм в добро настроение — той се направи, че не чува смеха й и продължи. — Е, разкажи ми за Бостън. Харесва ли ти?

— Красиво е — отговори тя и погледна навън. Снежинките падаха като плътна бяла завеса и изчезваха. — Сега вали сняг и предполагам, че ще стане студено, но имам толкова неща да откривам. Умирам от нетърпение да видя Бостън, покрит със сняг.

— Разкажи ми за семейството на Ланс! — прекъсна я Кърк. — Метеорологичната прогноза мога да я прочета и във вестника.

— Ами те са... — Фокси преглътна думата, поколеба се и се засмя. — Те са различни. Чувствам се като Гъливер, попаднал в свят, където правилата и хората са различни. Опитваме се да свикнем едни с други и вече имам няколко приятели — тя се усмихна, сетила се за Мелиса и за Джонатан. Като си спомни обаче за Катрин, почувства как усмивката й увяхва и неволно започна да приглася гънките на възглавницата до нея. — Боя се, че майка му не ме харесва особено.

— Не си се оженила за майка му — отсече логично Кърк. — Не мога да си представя сестра ми да се притесни от няколко префърцунени бостънски аристократки — говореше така самоуверено, че Фокси отново се засмя.

— Кой, аз ли? — влезе в тона му тя. — Аз съм от Средния Запад, а нали знаеш, че възпитанието там е мъжко.

— Да, ти си истинска амазонка — искреното възхищение в гласа му я накара да се усмихне. — Как е Ланс?

— Добре — машинално отвърна Фокси. После прехапа устни и добави: — Много е зает.

— Предполагам, че плановете за новата кола го изморяват много, особено напоследък — тя долови възбудата да се прокрадва в гласа му и се напъна да я приеме. — Сигурно е много хубава. Умирам от нетърпение да дойда и да я видя. Да видя как върви. Ланс е истински гений на чертожната дъска.

— Наистина ли? — искрено удивена попита Фокси.

— Едно е да имаш идеи, Фокси. Аз самият имам много. А съвсем друго е да ги реализираш на практика — говореше с дълбоко възхищение, което я накара да се замисли за съпруга си от друга гледна точка.

— Интересно. Той не прилича на човек, който седи пред чертожната дъска или прави изчисления, нали?

— Ланс не прилича на никой друг — поправи я брат й. — Ти би трябвало да го знаеш най-добре от всички.

Тя се замисли за момент. Намръщи се и веждите й се събраха, после се усмихна.

— Да, разбира се, прав си. И аз го зная, ала трябва някой да ми го напомни. Също така е много приятно да чуя от устата на собствения си брат, че мъжът ми е гений.

— Той винаги се е интересувал много повече от конструирането и механиката, отколкото от самото състезание — добави Кърк. — А ти, ти как си?

— Аз ли? — Фокси тръсна глава, за да върне вниманието си обратно към Кърк, тъй като то беше отлетяло при Ланс. — Ами, добре. Можеш да кажеш на Пам, че съм приключила със снимките и ще й ги изпратя.

— Щастлива ли си?

Тя долови същата сериозност в гласа му, каквато чу и в гласа на Пам, когато ѝ зададе същия въпрос.

— Що за въпрос към жена, която е женена само от няколко седмици? — рече Фокси меко. — Предполагам, че не очакваш да ти кажа, че съм достигнала върха на щастието за по-малко от месец.

— Фокси — започна Кърк.

— Аз го обичам, Кърк — прекъсна го сестра му, изричайки за пръв път мислите си на глас. — Невинаги ми е лесно и не всичко е идеално, но това е моето място. Щастлива съм и съм нещастна, и съм още хиляди други неща, които нямаше да бъда, ако няхах Ланс.

— Окей — почти видя кимването му в знак на съгласие. — Щом имаш това, което искаш. Слушай, всъщност аз се обадох, за да ти кажа... Ами, мисля, че трябва първо на теб да го кажа.

Тя изчака цели десет секунди.

— Какво? — попита нетърпеливо през напирания смях.

— Помолих Пам да се омъжи за мен.

— Слава Богу!

— Не ми звучиш много изненадана — забеляза Кърк.

Усмивка на истинско удоволствие светна върху лицето ѝ.

— Как може такъв страхотен пилот на бързи коли като теб да бъде толкова муден! Е, кога смяташ да се жениш?

— Преди час.

— Какво?

— А, сега вече си наистина изненадана — доволно се засмя Кърк. — Пам не можеше да чака, докато се изправя на крака, затова се оженихме тук, в болницата. Опитах се да ти се обадя преди това, ала никой не отговаряше.

— Бях в мазето, там е моята тъмна стаичка — Фокси с въздишка обхвана коленете си. — О, Кърк! Толкова съм щастлива за теб. Чак не мога да повярвам!

— И аз не мога да повярвам, че го направих. Тя не прилича на никоя друга на този свят.

Фокси различи тона и избърса сълзите от очите си.

— Да, знам какво мислиш. Може ли да говоря с нея?

— Сега не е тук. Излезе да уреди апартамента, който ще вземем под наем, когато кракът ми се оправи. Надяваме се да бъдем в Бостън в

началото на годината, така че да държа под око Ланс и моята кола. Но дотогава ще останем тук да сме по-близо до болницата.

— Разбирам — „Той никога няма да се промени“, каза на себе си тя и затвори очи. Беше глупаво да мисли различно. Всичко, което Ланс каза онази вечер, беше истина. Кърк щеше да се състезава дотогава, докато можеше да го прави. Нищо и никой нямаше да го спре. Фокси ясно си спомняше нещата, които наговори на Ланс в тъмния полумрак на библиотеката. Заля я вълна от угризения. Притисна слушалката до ухото си и преглътна. — Ще бъда щастлива, ако с Пам сте тук, макар и само докато започне сезонът — разбирането я накара да приеме истината по-лесно.

— Ти ще дойдеш ли с нас в Европа?

— Не — поклати глава тя и замълча за миг. — Не, няма да дойда.

— И Пам каза, че мисли същото. Слушай, ето че пак идват да ме дупчат. Кажи на Ланс, че Пам и аз очакваме да отвори едно шампанско, когато пристигнем. Френско!

— Ще му кажа — обеща Фокси, успокоена, че той не ѝ зададе други въпроси. — Пази се!

— Че как! Обичам те, Фокси!

— И аз те обичам — след като остави телефона, тя сви колене и ги обви с ръце. Загледа се през прозореца и видя, че снегът бе станал по-ситен като бяла мъгла.

Кърк повече няма нужда от мен, осъзна Фокси, преди още мисълта да се оформи в главата ѝ. Стори ѝ се странно, че не бе разбирала напълно брат си и неговата необходимост от нея досега. А сега тя вече не съществуваше. Тяхната необходимост един от друг беше естествена и взаимна дори когато беше само дете. Връзката помежду им беше силна, може би поради трагедията, която бяха преживели. Трагедията, която ги остави сами на света. „Винаги ще има нещо специално, нещо по-особено между нас — каза си Фокси. — Ала сега той има Пам, а аз Ланс.“

Тя сложи глава на коленете си и се запита дали Ланс се нуждаеше от нея. Обичаше я, да, наистина. Искаше я, но дали Ланс Матюз с неговата естествена самодоволност, лесно богатство и изключителна самоувереност се нуждаеше от нея? Имаше ли нещо специално в нея, което да запълни живота му, или просто беше много

романтична и глупава, за да вярва, че бе така? За своя изненада откри, че отговорът за нея означаваше изключително много.

Изведнъж почувства някаква промяна. Вдигна глава и видя Ланс да стои на вратата. Стана бързо от дивана. Когато срещна очите му, всички думи, които беше намислила, подредила и решила да му каже тази сутрин, излетяха от главата ѝ. Придърпа тениската си надолу като малко момиченце и си помисли, че би искала да е облечена с нещо по-впечатляващо.

— Не те чух да влизаш — рече Фокси и се ядоса на глупостта си.

— Ти говореше по телефона — погледът му беше претеглящ и проницателен. Той стоеше и я наблюдаваше, без да мигне, и сякаш четеше мислите ѝ. Нервите започнаха да играят в стомаха ѝ.

— Да. Беше Кърк — тя прекара пръсти през косата си, неспособна да ги успокои.

Ланс продължи да я наблюдава мълчаливо. Дойде по-наблизо и отново проговори.

— Как е той?

— Добре. Всъщност звучеше чудесно. Двамата с Пам са се оженили тази сутрин — докато го казваше, започна да се движи из стаята. Премести една безценна антика и оправя цветята, които госпожа Трилби беше сложила във вазата.

— Радваш ли се? — попита Ланс, като наблюдаваше безсмислените ѝ движения, преди да отиде до бара. Вдигна бутилката уиски и я остави, без да си налее.

— Да, много — Фокси въздъхна дълбоко и се приготви да му се извини за това, че го беше обвинила за решението на Кърк отново да се състезава. — Ланс, аз... Ох! — когато се обърна, го видя точно пред себе си. Отстъпи изненадана назад, а той вдигна вежди. Докато тя се мъчеше да се оправя с чувствата си, Ланс пъкна неловко ръце в джобовете си.

— Извиненията не са най-силната ми страна — започна той, докато Фокси търсеше думи, за да проговори отново. — В този случай обаче мисля, че няма начин да ги избегна — лицето му беше близо, очите му не се откъсваха от нейните, ала не казваха нищо. — Извинявам се за нещата, които наговорих, и за онова, което се случи. Трудно е, но ти давам дума, че никога няма да се повтори.

Студената формалност в думите му само усили напрежението ѝ. Вече не знаеше какво да каже на учтивия непознат мъж, който стоеше пред нея. Тя сведе очи и загледа шарките на килима.

— Няма ли да ми простиш, Фокси? — доловила нежността в гласа му, тя вдигна очи.

Напрежението не беше само в нея. Видя следите от безсънната нощ върху лицето му и почувства желание да му помогне. Вдигна ръка към бузата му.

— Моля те, Ланс, нека да забравим за това. И двамата казахме неща, които не биваше да казваме — очите и устата ѝ бяха пълни с мъка, докато ръката ѝ спря на лицето му. — Не обичам извиненията.

Той вдигна ръка и нави около пръста си една къдрица от косата ѝ.

— Ти си странна смесица от тигрица и котенце. Мисля, че съм забравил колко обезоръжаващо сладка можеш да бъдеш — очите му повече не бяха празни. — Обичам те, Фокси.

— Ланс! — тя обви с ръце раменете му и зарови лице в шията му. Напрежението я напусна. — Липсваше ми — прошепна до гърлото му. — Не знаех къде си и къщата беше толкова празна.

— Ходих до офиса — отговори той, като плъзгаше ръце по гърба ѝ. — Можеше да ми позвъниш, ако си била самотна.

— Почти бях го направила, ала си помислих... — Фокси въздъхна и затвори очи, защото се почувства неочаквано спокойна. — Не исках да си помислиш, че проверявам къде си.

— Идиотка — промърмори Ланс, отдръпна главата ѝ и я целуна. — Ти си моя съпруга, забрави ли?

— Трябва да ми го напомняш от време на време — предложи тя и се усмихна. — Все още не мога да се почувствам като съпруга, а и не знам правилата.

— Ще си създадем наши собствени правила — този път той я целуна и това беше дълга и жадна целувка. Фокси отговори и почувства как костите ѝ се разтапят. Устните ѝ се прилепиха към неговите, жадни и сладки, докато от тях се изтръгна стон.

— Искам шампанско тази вечер — промърмори тихо на ухото му. — Чувствам, че трябва да празнуваме.

— За Пам и Кърк ли? — попита Ланс, преди да се отдели от устата ѝ.

— Първо за нас — тя се отдръпна, колкото да се усмихне. — После и за тях.

— Добре. Но утре искам да отидем на кино и да си купим пуканки.

— О, съгласна съм! — лицето ѝ светна от удоволствие. Очите ѝ танцуваха. — Нещо или ужасно тъжно, или ужасно смешно. А после ще ядем пица с люти чушлета.

— Ама че капризна жена! — засмя се Ланс, хвана ръката ѝ и я целуна. Неочаквано пръстите му се стегнаха. Почувствала драматичната промяна на настроените му, Фокси загледа сплетените им ръце. Ланс бавно я обърна към себе си и разгледа леките синини по ръцете ѝ. — Мисля, че ти дължа още едно извинение.

Объркана, защото знаеше, че не бе в характера му, тя се притисна към него.

— Ланс, недей. Няма нищо.

— Напротив — гласът му бе студен и това я стресна. — Има прекалено много.

— Недей! Не мога да понасям, когато си такъв — изпълнена с разочарование, Фокси се откъсна от него и се отдалечи. — Не мога да те приема, когато си формално вежлив, като чужд човек — погледна го, после продължи да върви. — Ако си сърдит или ядосан, тогава бъди сърдит и ядосан, ала по начина, по който те разбирам. Викай, карай се, ругай, счупи нещо — предложи тя и махна с ръка. — Но не стой така, като статуя. Не мога да разбера нито една статуя.

— Фокси! — по устните му се плъзна усмивка, докато я гледаше как броди из стаята. — Ако знаеш колко трудни правиш нещата за мен.

— Не се опитвам да ги правя трудни — тя вдигна възглавницата от кушетката и я хвърли. — Ала не се и опитвам да ги опростявам. Аз съм обикновена, проста, не го ли разбираш?

— Ти си — поправи я той — безкрайно сложна.

— Не, не, не! — извика Фокси, ядосана, че разговорът им отново се завъртя в омагьосан кръг. — Ти нищо не разбираш! — тя припряно събра с ръце косата си. — Отивам горе — обяви и тръгна към стълбите.

Когато се качи, влезе направо в банята и пушна водата. Остави ваната да се напълни, като сложи шампоан и ароматизиращи соли в нея.

„Ланс е глупак — реши Фокси и влезе във водата. Мехурчетата ѝ я обвиха със снежния си пух чак до раменете. — Аз също“ — кипнала от чувството на безсилие, тя взе гъбата и яростно започна да се трие с нея.

„Мога да престана да го обичам, ако достатъчно се постарая за това — Фокси стисна ядно гъбата, сякаш да изкара яда си на нея. — Точно така. Ще престана да го обичам и ще започна да го мразя. След като вече го намразя, никога повече няма да бъда глупачка.“

Вратата се отвори и тя стреснато вдигна очи.

— Ще имаш ли нещо против, ако се избърсна? — попита Ланс и влезе в банята. Свали сакото си и остана по риза и панталони. Без да обръща внимание на погледа ѝ и без да очаква съгласие, отвори своето шкафче.

— Реших да те мразя — осведоми го Фокси, след като той нанесе пяна за бръснене върху лицето си и започна да се бръсне.

— Така ли? — Ланс срещна очите ѝ в огледалото. Неговите бяха развеселени и това я ядоса. — Отново?

— Тогава много ми помогна — напомни му тя. — Дори сега мисля да те намразя още повече.

— Без съмнение — бръсначката премина по бузата му и остави чиста следа. — Обикновено повечето неща стават по-добри с времето.

— Ще те мразя съвършено.

— Много добре — отвърна той и продължи да се бръсне. — Човек трябва да се стреми да бъде съвършен във всяко отношение и да достигне върха.

Съвсем ядосана, Фокси хвърли мократа гъба и го уцели по гърба между плешките. Веднага почувства удовлетворение, последвано от вълна от тревога.

„Ланс няма да ми позволи да изляза оттук — помисли си тя уплашено. Очите ѝ потърсиха неговите. Той остави самобръсначката и се наведе да измие пяната. — Но едва ли ще ме удави.“

Докато Фокси размишляваше по въпроса, Ланс седна на ръба на ваната. Тя несъзнателно се сви в ъгъла и това я ядоса.

Той не каза нищо, само върна гъбата обратно във водата и тя заплува отгоре. Фокси я загледа хипнотизирано. Преди да осъзнае какво става, ръцете му бяха върху главата ѝ и тя потъна под горещата ухаеща вода. Когато изплува отново, косата ѝ беше мокра, висеше на

кичури по раменете ѝ и върху лицето ѝ, а по очите ѝ имаше сапунена пяна.

— Мразя те! — извика Фокси и прибра назад мократа си коса. — Ще живея по-добре, когато те мразя! Ще измисля нови начини да те мразя!

Ланс кимна с глава.

— Всеки може да си има хоби.

— О! — изпълнена с ярост, тя плисна вода в лицето му, толкова, колкото можеха да поберат шепите ѝ. За голяма нейна изненада той се катурна във ваната, както си беше с дрехите. Водата и мехурчетата се разплискаха и захвърчаха на всички страни. Беше толкова стресната, че шокът ѝ премина в истеричен смях.

— Ти си луд! — реши Фокси, докато се опитваше да се измъкне от ръцете му под водата. — Как бих могла да те мразя, когато си толкова луд! — телата им се притиснаха едно към друго без съпротива. Кожата ѝ беше хлъзгава ѝ благоуханна от солите и маслата. Ръцете му се плъзгаха по нея и я притегляха към себе си. Мокрите му дрехи сякаш не представляваха никаква преграда. — Ще ме удавиш — запротестира тя и се опита да се измъкне. Преглътна мехурчетата и отново се разсмя. — Знаех си, че искаш да ме удавиш.

— Няма да те удавя — поправи я Ланс. — Ще правя любов с теб — хвана кръста ѝ и я придърпа към себе си, докато брадичката ѝ опря във водата. Ръцете му преминаха през корема и спряха на гърдите ѝ. В докосването му имаше нежност, каквато рядко бе чувствала. — След като ме удари с гъбата и ме заля с вода, разбрах, че ми намекваш, че искаш да споделя ваната с теб и да се присъединя към теб — той се засмя, докато Фокси махаше косата от очите си. — Не искам да бъда обвинен, че съм се държал като безсърдечен тип.

— Ти не си тип! — подзе тя. Очите ѝ бяха пълни със съжаление. — Ланс...

— Стига извинения тази вечер. Достатъчно — той затвори устата ѝ с целувка. И започна да изследва тялото ѝ с ръце. Едно безкрайно и изключително приятно пътуване. Спираше тук и там и я галеше.

— Трябва да говорим — промърмори Фокси, ала думите ѝ бяха тихи и ненастойчиви. Въздишката ѝ беше много по-изразителна.

— Утре. Утре ще говорим и ще оправим всичко — докато говореше, устните му не спираха да целуват мокрото ѝ лице. Ръцете му

не спираха да гаят тялото ѝ. — Искам те тази нощ. Искам да правя любов с теб. С жена си. Тук — премина по шията ѝ, преди да ухапе крайчето на ухото ѝ със зъбите си. Тя потръпна и се притисна към него. — После искам да я взема и да ѝ сипя нещо за пиене, след което ще я занеса в леглото, за да правя отново любов с нея.

Устните му намериха нейните, мокри и горещи, търсеци и искащи и всички важни мисли излетяха от главата ѝ.

ПЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

На сутринта Фокси започна всекидневната си работа много по-късно от обикновено. Беше почти единадесет, а тя все още не беше приключила със сортирането и номерирането на снимките. Сложи ги в един дебел плик и се замисли за отминалите месеци. Върна се назад във времето, сякаш за миг усетила миризмата на изгорели газове и масло, чу грохота на моторите и свистенето на гумите. Тръсна глава и залепи плика. „Вече съм приключила с всичко това. То е зад мен“ — каза си твърдо.

Нетърпеливо започна да промива новия филм, който беше направила на децата в парка край Бостън. Някъде дълбоко в съзнанието ѝ се въртеше мисълта да издаде книга, албум с детски снимки. Инстинктът ѝ подсказваше, че някои от тях са уникални. „Няма да бързам. Повече време, повече възможности — каза си Фокси. — Ще трябва да наобиколя още няколко детски площадки и градини.“

Без да бърза, тя работи цялата сутрин и в ранния следобед, оставила ръцете си да действат, докато в стаичката цареше пълен мрак. А мисълта ѝ непрекъснато се връщаше към Ланс.

Фокси знаеше, че нощта, прекарана в любов, не решава нито един от техните проблеми. Отново и отново мислите ѝ се връщаха към възможността той да се завърне на състезателната писта. Страхливка, обвини себе си тя, докато стоеше в тъмнината. Трябва да мислиш и да го преодолееш. Но не знаеш дали можеш.

Притисна с пръсти слепоочията си и си пое дълбоко дъх. „Трябва да говоря с него. Разумно. Нали така каза той? Тази нощ ние ще говорим разумно.“

Всъщност досега не бяха говорили нито веднъж сериозно и разумно, с изключение на деня, в който я попита дали ще се омъжи за него в мотелската стая в „Уоткинс Глен“. Беше дошло време, реши Фокси, да уточнят какво иска всеки от другия и какво е готов да даде.

Затворена в тъмната стаичка, осветена само от червената светлинка на малката лампа, тя сама откри един от отговорите. Докато

местеше снимките от една табличка в друга и образите се появяваха върху хартията, Фокси започна да осъзнава напълно какво иска и какво търси. Лицата на децата я гледаха от снимките. Някои се усмихваха, други плачеха или се мръщеа. Имаше спящи бебета, кръглолики едва прохождащи малчугани, сериозни и ококорени хлапета в предучилищна възраст. Тя закачи снимките да съхнат с все по-затвърждаващо се чувство на увереност. Просто искаше да има деца. Искаше семейство и всичко, свързано с него. Къща, нормален живот. Това бяха все неща, които искаше и за които се страхуваше да помоли. Един постоянен дом, един мъж, когото да обича. Ланс и децата на Ланс. Семейните традиции. Традициите на нейното семейство.

Дали и той чувстваше същото? Фокси оправи косата си и се опита да помисли върху отговора. Откри, че колкото по-дълго живее с него, колкото по-близки и интимни стават, толкова по-малко го познава. Ние трябва да говорим за това, каза си отново тя, докато разглеждаше изсъхналите снимки. Трябва да говорим за куп неща.

Един поглед към часовника ѝ показва, че имаше още няколко часа. Беше време да изпълни обещанието си към Пам. Да направи няколко снимки на новата кола. След като избра апарат, с който да снима, тя се качи горе и набра номера на Ланс в офиса. Обади се секретарката му.

— Здравей, Линда. Госпожа Матюз се обажда. Ланс зает ли е?

— Извинете, госпожо Матюз. Той не е тук. Ще оставите ли съобщение? Или аз мога да ви помогна с нещо?

— Ами аз... Всъщност да — реши Фокси и отново погледна часовника си. Беше решила да свърши тази работа днес. — Той работи върху една нова кола, за „Формула 1“ следващия сезон, нали?

— Да, същата, която брат ви ще кара.

— Точно така. Бих желала да направя няколко снимки на колата, ако не представлява проблем.

— Разбира се, госпожо Матюз. Точно днес екипът и господин Матюз правят пробни изпитания.

— Чудесно! — Фокси взе молив и бележник от бюрото. — Ще ми кажете ли къде е пистата? Никога не съм ходила там.

Тридесет минути по-късно Фокси спря колата си близо до така познатия ѝ вид на елипсовидната писта. Когато излезе навън, остър вятър заплете косите ѝ и внесе мраз под разкопчаното ѝ яке. До ушите ѝ достигна ревят на двигател. Тя заслони очи с ръка и проследи

малкото червеникаво петно, което фучеше по пистата. Миризмата на изгоряло масло и нагорещен каучук изпълваше въздуха.

Това никога няма да се промени, помисли си Фокси и намести фотоапарата на рамото си. Забеляза Чарли с група мъже, зачуди се къде ли се е дянал Ланс и реши да започне работа.

Тя работеше бързо и уверено. Избра най-подходящата позиция за снимки и нагласи апарата. Бързо установи разстоянието, скоростта, зае удобно положение и започна да снима. Тази кола явно беше най-бързата. Изглеждаше като топка от огън, която се върти ли, върти в кръг все по-бързо и по-бързо. Кърк ще бъде много доволен. Страшно ще му подхожда, помисли си Фокси и си го представи в болида. И той ще ѝ подхожда, реши тя и прибра косата си зад ушите.

— Не можеш да стоиш далеч от пистата, а, момиченце?

Фокси се усмихна и се обърна към Чарли.

— Не мога да стоя далеч от теб, Чарли — поправи го тя. Извади пурата от устата му и го целуна звучно.

— Това, младите, нямате никакво уважение — промърмори доволно Чарли. Прокашля се и я изгледа косо. — Добре ли си?

— Добре съм — отвърна му Фокси. По стар навик прокара ръка по наболата му брада. — А ти?

— Аз съм зает — изръмжа той, ала почервеня под брадата си. — Между мъжа ти и брат ти не ми остава никакво свободно време.

— Това е то цената да бъдеш най-добрият.

Чарли изсумтя, но прие истината със задоволство.

— Кърк ще бъде готов за новата кола, когато и тя бъде готова за него. Жалко, че нямаме две — продължи Чарли. — Ланс знае как да се оправя с машините.

Фокси понечи да направи някакъв коментар, когато изведнъж осъзна казаното от Чарли. Очите ѝ пробягаха по пистата и настигнаха летящия болид. Ланс? В гърлото ѝ се качи и заседна буца страх с вкус на желязо. Тя тръсна глава и се опита да отхвърли от съзнанието си ужасната истина.

— Ланс ли кара? — чу се да пита. Гласът ѝ беше изтънял и глух, почти не чу въпроса си, сякаш беше шофирала дълго време в тунел.

— Да. Не можа да устои на гъдела да я опита — гласът на Чарли беше съвсем спокоен.

Той се отдалечи. Фокси остана сама и само ревят на мотора нарушаваше тишината.

Видя как колата направи бързо обръщане на завоя и продължи, без да намалява скоростта. Чувстваше сърцето си като парче лед. В стомаха ѝ се надигна протест, догади ѝ се и за момент слънцето притъмня. Тя прехапа устни и се остави на болката да я превземе. Да надделее над всички чувства. Стоеше безпомощна, а пред очите ѝ минаваха като на лента дузина удари, сблъсъци, катастрофи, които помнеше съвсем ясно. О, не! Не, повтаряше си отчаяно Фокси. О, Господи! Моля те! Не!

Ланс караше така, както винаги беше карал, с пълен контрол и внимание, не като комета, не безразсъдно, но безмилостно и изкусно. Тя започна да трепери. Сигурно в колата е топло, мина ѝ през ума, докато пръстите ѝ машинално прибираха фотоапарата.

Сигурно е топло и единственото, което той вижда и чува, е машината. А скоростта е като наркотик, който го дърпа все повече и повече напред и няма спасение от него.

Страхът я сковаваше дори когато машината започна да намалява обороти. Фокси стоеше като вкопана, когато Ланс приближи колата до групичката мъже. Без да откопчае коланите, той отвори люка и свали шлема си, все още седнал. Прекара ръка през косата си. Беше го виждала да прави това хиляди пъти, на хиляди тренировки и състезания. Болката започна да си проправя път през ледено сковавания я страх. Дишането ѝ стана неравно. Ланс се усмихна на Чарли и гласът му достигна до нея. Той вдигна вежди, когато по-старият мъж му каза нещо, после зашари с очи и спря погледа си върху нея. Те се гледаха един миг. Съпруг и съпруга, мъж и жена, двама души, които се познаваха от десетилетие. Видя как изражението му се промени, ала нямаше време да проумее защо. Сълзите замъглиха очите ѝ и закапаха толкова бързо, че тя не успя да ги спре.

Аз загубих, премина през ума ѝ и Фокси притисна с ръце лицето си. Когато Ланс излезе от колата и тръгна през мъжете към нея, тя побягна към своята кола. Той викаше след нея, но Фокси отвори вратата, седна бързо и завъртя ключа. Единствената мисъл в главата ѝ беше да избяга. След няколко секунди вече се отдалечаваше от пистата.

Беше съвсем тъмно, когато паркира колата пред къщата. Уличните лампи бяха запалени. Колата на Ланс стоеше до тротоара вместо в гаража и Фокси остави своята кола зад нея. Изгаси двигателя и подпря за миг чело върху волана. Два часа, през които бе карала без посока по пътищата, бяха я поуспокоили малко, ала не напълно. Това време ѝ беше необходимо, за да събере сили. Излезе бавно от колата и тръгна към къщата. В мига, в който натисна дръжката на вратата, тя се отвори. Ланс стоеше на прага и двамата се гледаха.

Той я наблюдаваше, сякаш я виждаше за пръв път — внимателно, замислено, без усмивка или закачливи пламъчета в очите. От него се излъчваше познатото спокойствие. Фокси си спомни онази вечер, на партито на Кърк, когато отвори вратата и го видя. Тогава я гледаше по същия начин.

„Ще се спася ли някога от него — запита се тя почти отчаяно, когато погледът ѝ се закова в неговия. — Не, никога — отговори си сама. — Никога.“

— Фокс! — Ланс протегна ръка, за да я въведе в къщата, но тя не я пое и мина покрай него. Остави фотоапарата си, ала не свали якето. Без думи приближи към малкия бар и си сипа малко бренди. През последните два часа беше взела своето решение. Но това, което трябваше да направи сега, не беше никак лесно. Изпи брендите, затвори очи, когато то изгори глътката ѝ, и го преглътна. Ланс стоеше до вратата и я наблюдаваше.

— Ходих в твоята тъмна стаичка да те търся — рече той и се намръщи, когато видя, че лицето ѝ бе съвсем бледо. Пъхна ръце в джобовете. — Видях снимките, които си направила. Изключителни са, Фокси. Ти си изключителна. Винаги, когато реша, че те познавам, откривам нещо ново. Някаква друга част от теб, която не познавам — тя се обърна към него, а Ланс пристъпи. — Дълга ти обяснение за днес следобед.

— Не! — Фокси тръсна глава и остави чашата на масата. — Ти вече ми каза, че професията ти стои над всичко. Нищо и никой не може да бъде пред нея — вдигна очи и ги спря на него. — Няма нужда от обяснения.

Той пристъпи още една крачка. Сенките в стаята се раздвижиха.

— Добре тогава, какво искаш?

— Развод — отвърна просто тя. Почувствала, че емоциите се надигат и заплашват да сковат гърлото ѝ, Фокси бързо продължи. — Ние направихме грешка, Ланс. И колкото по-бързо я поправим, толкова по-добре ще бъде и за двама ни.

— Така ли мислиш? — възрази той. Очите му бяха на едно ниво с нейните.

— Ще бъде по-лесно, ако го направим сега — продължи тя, като избегна прекия отговор. — Бих искала ти да задействаш нещата, тъй като имаш адвокати, а аз нямам. Не искам никакви обезщетения.

— Още едно питие? — попита Ланс и отиде до бара.

Безразличният му тон я накара да го проследи с очи.

— Да — щеше да бъде толкова спокойна като него.

Стаята беше тиха, само звънът на чашите нарушаваше тишината. С бутилката в ръка той отиде до масата и наля бренди в чашата ѝ. Слънцето светеше ниско в прозореца и в краката им. Фокси отпи и си помисли с горчива ирония дали не празнуват своя развод.

— Не — рече Ланс и също отпи.

— Какво не? — попита стреснато тя, удивена дали пък не чете мислите ѝ.

— Няма да ти дам развод. Мога ли да направя нещо друго за теб?

Очите ѝ се разшириха, сетне присвиха при неговата арогантност.

— Аз искам развод и ще го получа. Ще си наема адвокат на свои разноси и ще те закарам в съда — Фокси остави с трясък чашата. — Не можеш да ме спреш.

— Ще се боря с теб, Фокси — отговори той с безкомпромисна увереност и остави своята чаша до нейната. — И ще спечеля — посегна и я хвана за косите. — Няма да те оставя да си отидеш. Нито сега, нито когато и да било. Казах ти преди, че съм голям егоист — дръпна косата ѝ и я привлече в прегръдката си. — Обичам те и нямам намерение да правя каквото и да било в живота си без теб.

— Как смееш? — бясна от ярост, тя го отблъсна. — Как смееш да мислиш само за себе си и да не даваш пет пари за чувствата на другите? За моите чувства? Ще ми говориш за любов! Та ти не знаеш нищо за любовта! — Фокси го ритна в опита си да се освободи и залитна.

— Внимавай, Фокси, ще се нараниш — Ланс я стисна в ръцете си.

Тя се опита да се бори за миг, после се отказа. Затвори очи, защото трябваше да се предаде.

— Остави ме да си вървя — прошепна тихо и думите, макар и прошепнати, прозвучаха равно и ясно.

— Ще ме изслушаш ли?

Фокси завъртя глава, сякаш да се огледа. Очите ѝ бяха ярки и светеха като изумруди.

— Нямам голям избор, нали?

— Моля те.

И тази едничка дума съкруши съпротива ѝ и я извади извън равновесие. Думата беше в очите му. Тя се предаде и кимна. Когато Ланс я пусна, Фокси отстъпи и отиде до прозореца. Луната беше бяла, пълна и обещаваща. Светлината ѝ падаше върху голите дървета и посребряваше окапалите по земята листа. Тя си помисли, че никога не се е чувствала толкова самотна и нещастна.

— Нямах представа, че ще дойдеш на пистата.

Фокси се засмя кратко и горчиво, после подпря чело в студеното стъкло.

— Мислиш си, че ако не знам, няма да ме боли?

— Фокс — гласът му я накара да се обърне. — Аз изобщо не мислех. Това е — той направи нехарактерен за него жест, изразяващ объркване. — Пробвам от време на време някои коли. Това ми е навик от онова време. И през ум не ми е минавало как би се чувствала ти, до мига, в който не те видях на пистата.

— Това променя ли нещата?

— По дяволите, Фокс! — извика Ланс този път наистина ядосан.

— Да не би да зададох неправилно въпроса? — попита тя. Започна да върви из стаята, защото чувстваше, че повече не може да стои на едно място. — На мен не ми звучи така. Напротив, изглежда абсолютно честно. През последния месец открих нещо за себе си. Не мога да бъда на второ място за теб — тя спря, пое си дъх и продължи с нови сили. — Трябва да бъда първа. Не мога и не искам да съм на задната седалка по пътя ти. Така, както винаги съм била с Кърк. Ала това изобщо не е едно и също. Искам, нуждая се от нещо солидно, нещо постоянно, непроменящо се. Чаках го през целия си живот досега. Тази къща... — тя направи безпомощен жест, сякаш мислите ѝ течаха прекалено бързо и не можеше да ги достигне, за да ги облече в

думи. — Искам я за това, за което е била построена. Няма значение дали ще я напускате сто пъти в годината, за да отидем на сто други места, щом ще се връщаме отново в нея. Искам стабилност, ангажираност, искам дом и деца. Твоите деца — гласът ѝ потръпна, но Фокси се обърна. Очите ѝ бяха сухи. — Искам всичко това. Всичко.

Отново се обърна и преглътна сухата буца. Въздъхна няколко пъти с надеждата да се успокои.

— Когато те видях днес следобед в колата... — чувствата я погълнаха и тя поклати глава, неспособна да продължи. — Не мога да обясня какво стана в мен. Може би е неразумно, ала не мога да се контролирам — прокара ръка по очите си и се опита да говори спокойно. — Не мога да живея отново по този начин. Обичам те и понякога все още не мога да повярвам, че сме заедно. Не искам да бъдеш друг, а такъв, какъвто си. Знам също така, че нещата, които аз искам, може да не ти изглеждат толкова важни. Но когато си помисля, че ти отново се връщаш на пистата, аз...

— Защо трябва да се връщам? — въпросът му беше спокоен и изпълнен с учудване.

Фокси сви рамене.

— Нали ти така каза в деня, когато открих, че правиш новата кола за Кърк. Знам, че за теб е важно.

— Нима мислиш, че бих могъл да направя подобно нещо? — този път тонът му беше такъв, че тя го погледна. — Нима си мислела така през цялото време? — той приближи. — Състезанията повече не ме интересуват. Дори ако беше така, щях да ги зарежа и да мина без тях. Има нещо друго, което ме интересува много повече в живота. Как бих могъл да се състезавам, когато знам, че ти причинявам болка? Нима не виждаш, че ти си на първо място в живота ми? Ти си първата, преди всичко и преди всички.

Фокси отвори уста да проговори, ала не можа и само поклати глава.

— Не, явно не виждаш. Сигурно не съм ти го показал достатъчно ясно. Време е да го направя — Ланс разтри нежно раменете ѝ, после пусна ръце. — Първо те накарах да се согласиш да се омъжиш за мен, като използвах предимството, че си объркана след катастрофата с Кърк. Съжалявам малко за това, но... Нека да довърша — прекъсна я той, когато видя, че тя се опитва да каже нещо. — Исках те, а онази

нощ ти беше така безпомощна и нещастна. Накарах те да се омъжиш за мен и те довлякох в Бостън, без да ти дам нито време, нито любовта, която заслужаваше, нито дребните признаци на внимание. Истината е, че се страхувах да не си отидеш и си казах, че ще ти обясня всичко, след като се оженим.

— Ланс — все пак го прекъсна Фокси и сложи ръка на бузата му. — Не ми трябва нищо.

— Това същата жена ли е, която веднъж заведох в казиното на Монте Карло? — засмя се той. Сложи пръст на устните й. — Може би аз искам да ти ги дам. Може би затова бях толкова ревнив, когато разбрах, че си прекарала следобед с Джонатан. Аз трябваше да бъда с теб там. Аз те помолих да станеш моя жена и нито веднъж не обсъдих с теб живота ни — Ланс пхна ръце в джобовете си и се обърна. — Трудно е човек да остане спокоен и търпелив, когато обича цели десет години.

— Какво? — тя го загледа невярващо и седна бавно на дивана. — Какво каза за десетте години?

Той се обърна към нея с усмивка.

— Ако ти го бях казал в началото, щяхме да избегнем някои проблеми. Не знам кога точно започнах да те обичам. Трудно ми е да си спомня. Беше толкова отдавна. Ти беше едно хлапе с огромни очи и смях на жена. Направо ме подлудяваше!

— Защо... Защо не си ми го казал?

— Фокс, та ти беше все още дете. А аз бях голям мъж — Ланс прекара ръка през косата си. — Кърк беше най-добрият ми приятел. Ако те докоснех само с пръст, щеше да ме убие, при това напълно основателно. Не можах да спя онази нощ в Льо Ман, защото едно шестнайсетгодишно девойче ме беше побъркало. В гаража, когато се обърнах и ти падна в прегръдките ми, щях да полудея. Исках те до изнемога. Толкова много те исках, че ме болеше физически. За съжаление превърнах желанието си в грубост, защото не знаех как да постъпя. Да те прогоня беше единственият начин, който виждах. Единственото, което можех да направя. Господи, ти направо ме плашеше!

Той поклати глава и вдигна чашата й с неизпитото бренди.

— Знаех, че трябва да ти дам време да пораснеш, време да подредиш живота си. Шестте години, през които не те виждах, бяха

най-дългите в живота ми. През това време престанах да се състезавам, започнах да правя коли и се преместих в тази къща — Ланс се обърна и я погледна. — Винаги си представях, че и ти си тук. Ти принадлежеше на този дом и на мен. Трябваше да живееш тук. Чувствах го. В тази къща никога не съм правил любов с други жени. Имаше такива, разбира се. Искях други жени и бях с тях, ала никога не съм обичал друга. И никога не се нуждаех от друга, освен от теб!

Тя преглътна. Изобщо не вярваше на ушите си.

— Ланс, нима се нуждаеш от мен?

— Само за всекидневния си живот — отвърна той и я погали по косата. — През последните седмици научих няколко неща. Ти можеш да ме нараняваш. Да ме поболееш — прекара пръст по гърлото ѝ. — Никога не съм предполагал, че е възможно. Това, което ти мислиш за мен, има огромно значение. Никога не съм давал пукната пара за мнението на другите. Преди. А сега ти стана по-важна от всичко. И всеки ден ставаш все по-важна. И желанието ми към теб не намалява — Ланс се усмихна. — Ти все още ме плашиш.

Фокси се усмихна, почувствала топлината на облекчението да се разлива по тялото ѝ.

— Предполагам, че нашият брак никога няма да бъде безметежен, равен и скучен.

— Така е.

— Винаги ще има нещо бурно и изкушаващо.

— И интересно — допълни той.

— Мисля, че двама души, които се обичат от толкова време, колкото ние с теб, би трябвало да издържат на подобни проверки — тя повдигна ръце. — Аз винаги съм те обичала, Ланс. Ти знаеш, дори и през годините, когато се опитвах да те мразя. Да се върна при теб, беше все едно да се завърна у дома. Искам да ме целунеш, докато спра да дишам.

Устните му се сведоха към нейните.

— Фокси — прошепна той и обгърна лицето ѝ.

— Не, не, все още дишам — възропта тя.

Устните им, заредени с електричество, се сляха и стаята потъна в мъгла.

— О, Ланс! — Фокси се притисна към него, после вдигна ръце и ги зарови в косите му. — Как сме могли да бъдем такива идиоти и да

не си кажем всичко това?

— И двамата сме новаци в брака, Фокси — той потърка нослето ѝ е пръст. — Трябва ни повече практика.

— Чувствам се като съпруга — тя обви с ръце раменете му и го притисна към себе си. — Наистина се чувствам като твоя съпруга. И това много ми харесва.

— Мисля, че една съпруга трябва да има своя меден месец — промърмори Ланс и се възползва от привилегиите си на съпруг. — Не съм ти казал, но през последните седмици работих нарочно повече, затова сега мога да отсъствам няколко седмици. Започваме на минутата. Искаш ли да отидем?

— Къде? — попита Фокси, тръпнеща под пръстите му.

— Където и да било.

— Тук — реши тя и прекара ръце под ризата му. Гърбът му беше мускулест и топъл под дланите ѝ. — Чувала съм, че обслужването е чудесно — Фокси се засмя, когато той вдигна очи към нея. — И освен това изгледът е чудесен — тя посегна към телефона и вдигна слушалката. — А сега се обади на госпожа Трилби и ѝ кажи, че отиваме... На Фиджи за две седмици. Пусни я в отпуска, дай ѝ ваканция. Ще заключим вратата, ще изключим телефона и ще изчезнем от света.

— Оженил съм се за много умна жена — заключи Ланс. Взе телефона и пусна слушалката на пода. — Ще ѝ се обадя, ала по-късно — сведе глава и ухапа устните ѝ. — Ти спомена нещо за деца, нали?

— Да.

— Колко имаш на ум? — попита той и я целуна по клепачите.

— Не съм мислила за бройката — прошепна Фокси.

— Защо не започнем с едно, пък ще видим по-нататък? — предложи Ланс. — Един важен проект като този не бива да търпи отлагане. Предлагам да започнем веднага. Ти какво мислиш?

— Абсолютно си прав — съгласи се тя.

И здрачът премина в нощ, когато устните им отново се сляха.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.